JOHN GRISHAM

Primul caz al lui THEODORE BOONE, puştiul avocat

Pentru Shea

CAPITOLUL 1

Theodore Boone era singur la părinţi şi de aceea, de regulă, lua singur micul dejun. Tatăl său, un avocat ocupat, avea obiceiul să plece în fiecare dimineaţă la şapte pentru a se întâlni cu amicii săi la o cafea şi-o mică bârfă, mereu la aceeaşi cafenea din centru. Mama lui Theo, şi ea o avocată ocupată, încerca de vreo zece ani să slăbească patru, cinci kilograme şi de aceea se autoconvinsese că micul dejun înseamnă doar o cafea şi un ziar. Aşa că el mânca de unul singur, la masa din bucătărie, cereale cu lapte rece şi suc de portocale, cu ochii pe ceas. Reşedinţa Boone avea ceasuri peste tot, dovada clară a unor oameni organizaţi.

De fapt, nu era chiar singur de tot. La piciorul scaunului, şi câinele lui lua micul dejun. Judge1 era o corcitură, iar vârsta şi rasa lui vor rămâne pentru totdeauna un mister. Theo îl salvase practic de la moarte cu doi ani în urmă prin apariţia sa în ultimul moment la Tribunalul Animalelor, iar Judge avea să-i fie mereu recunoscător pentru asta. El prefera cerealele Cheerios, ca şi Theo, iar cei doi mâncau în fiecare dimineaţă împreună, în linişte.

La ora 800, Theo spălă castronaşele în chiuvetă, aşeză laptele şi sucul la locul lor în frigider, veni lângă canapea şi îşi sărută mama pe obraz.

— Am plecat la şcoală, spuse.

— Ai bani să mănânci la prânz?

Aceeaşi întrebare, cinci dimineţi pe săptămână.

— Întotdeauna.

— Şi ţi-ai făcut toate temele?
— Da, mamă.
— Şi când ne vedem?
— O să trec pe la birou după ore.

Theo trecea pe la birou în fiecare zi după ore, fără excepţie, însă doamna Boone îl întreba de fiecare dată.

— Să ai grijă, rosti ea. Şi nu uita să zâmbeşti.

Theo avea aparat dentar de doi ani şi îşi dorea cu disperare să scape de el. Între timp însă, mama lui continua să-i reamintească să zâmbească, pentru ca lumea să devină un loc mai vesel.

— Zâmbesc, mamă.
— Te iubesc, Teddy.
— Şi eu te iubesc.

Theo, continuând să zâmbească deşi i se spusese „Teddy", îşi aruncă rucsacul pe umăr, îl scărpină pe Judge pe cap şi-i spuse „pa", apoi ieşi pe uşa de la bucătărie. Sări pe bicicletă şi în curând pedala pe Mallard Lane, o stradă îngustă şi verde din zona veche a oraşului, îi făcu cu mâna domnului Nunnery, care era deja pe verandă şi se făcea comod pentru încă o lungă zi de urmărire a puţinelor maşini care treceau prin cartier, iar la curbă trecu în viteză pe lângă doamna Goodloe, fără să-i spună nimic, pentru că ea îşi pierduse auzul, ca şi minţile, în mare parte. Îi zâmbi totuşi, însă ea nu-i răspunse la zâmbet. Dantura ei era pe undeva prin casă.

Era începutul primăverii, iar aerul era proaspăt şi răcoros. Theo pedala rapid, cu vântul ciupindu-i obrajii. Primul curs începea la 8.45 şi înainte de asta avea treburi importante de făcut. Scurtă drumul pe o străduţă lăturalnică, se avântă în jos pe o alee, evită traficul şi trecu de semafor. Asta era ruta sa, drumul pe care îl făcea în fiecare dimineaţă. După încă patru străzi, casele făcură loc birourilor şi magazinelor.

Tribunalul era cea mai mare clădire din centrul oraşului Strattenburg (poşta era a doua, biblioteca a treia). Domina impunător Main Street, în partea de nord, la jumătatea drumului între un pod peste râu şi un parc plin de foişoare şi ţâşnitori, precum şi monumente în memoria celor ucişi în

război. Lui Theo îi plăcea enorm tribunalul, cu aerul său autoritar, cu oamenii grăbiţi către lucruri importante şi cu anunţurile seci şi orarele succinte de la avizier. Mai presus de toate, lui Theo îi plăceau sălile de judecată. Mai întâi cele mici, unde se tratau chestiuni mai intime, fără juraţi, apoi sala centrală de la etajul al doilea, unde avocaţii se luptau precum gladiatorii, iar judecătorii tronau ca nişte regi.

La vârsta de 13 ani, Theo încă nu se hotărâse asupra viitorului său. Într-o zi visa să devină un faimos avocat pledant, care să rezolve cele mai importante cazuri şi să nu piardă niciodată în faţa juraţilor, a doua zi se visa un mare judecător, cunoscut pentru înţelepciunea şi spiritul său drept. Se gândea şi se răzgândea zilnic.

Holul principal era deja aglomerat în această dimineaţă de luni, de parcă avocaţii şi clienţii lor îşi doreau ca săptămâna să înceapă cât mai devreme posibil. La lift aştepta deja o mulţime de oameni, aşa că Theo alergă pe scări către aripa vestică, unde era curtea civilă. Mama sa era o reputată avocată de divorţuri, care le reprezenta întotdeauna pe soţii, iar Theo ştia bine această parte a clădirii. Întrucât la procesele de divorţ sentinţa era dată de judecători, nu era nevoie de juraţi, şi, deoarece majoritatea judecătorilor preferau să nu aibă prea mulţi spectatori care să asiste la asemenea chestiuni delicate, sala era mică. La uşa sălii se înghesuiau dându-şi importanţă câţiva avocaţi, evident fără să se simpatizeze prea tare. Theo cercetă culoarul, iar după un colţ îşi zări prietena.

Stătea pe una dintre vechile bănci de lemn, singură, micuţă, fragilă şi agitată. Când îl văzu, îi zâmbi şi îşi duse mâna la gură. Theo grăbi pasul şi se aşeză lângă ea, foarte aproape, de li se atingeau genunchii. Cu oricare altă fată, s-ar fi aşezat la cel puţin jumătate de metru distanţă şi ar fi evitat orice posibilitate de contact.

Însă April Finnemore nu era o fată oarecare. La patru ani, începuseră împreună grupa mică la o şcoală parohială din apropiere şi de atunci deveniseră buni prieteni. Nu era o poveste de dragoste; erau prea necopţi pentru asta. Theo nu ştia nici un băiat de 13 ani din clasă care să admită că are o

prietenă. Ba dimpotrivă. Nu voiau să aibă de-a face cu fetele. Iar fetele la fel. Theo fusese avertizat că lucrurile se vor schimba, şi chiar dramatic, însă asta părea puţin probabil.

April era doar o prietenă, ba chiar una care pentru moment avea mari probleme. Părinţii ei erau în divorţ, iar Theo era extrem de recunoscător că mama sa nu preluase cazul.

Divorţul nu surprinsese pe niciunul dintre cei care cunoşteau familia Finnemore. Tatăl lui April era un comerciant excentric de antichităţi şi bateristul unei vechi formaţii de rock, care încă mai cânta prin cluburi şi făcea turnee de săptămâni la rând. Mama sa creştea capre şi făcea brânză pe care o vindea prin oraş, făcând comerţ ambulant într-un dric transformat şi vopsit în galben-deschis. O maimuţă bătrână cu mustăţi cenuşii călărea o puşcă şi clefăia brânza care nu se vindea niciodată prea bine. Domnul Boone descrisese cândva această familie ca „nontradiţională", ceea ce pentru Theo a însemnat de-a dreptul ciudată. Ambii părinţi ai lui April fuseseră arestaţi pentru deţinere de droguri, însă niciunul nu făcuse închisoare.

— Eşti bine? întrebă Theo.

— Nu, spuse ea, urăsc să fiu aici.

Avea un frate mai mare, August, şi o soră mai mare, March2, ambii plecaţi de acasă. August plecase în ziua când absolvise liceul. March renunţase la scoală la 16 ani şi plecase din oraş, rămânând April drept unicul copil pe care să-l chinuiască părinţii. Theo ştia toate astea, pentru că April îi spusese totul. Trebuise să o facă. Avea nevoie de cineva din afara familiei căruia să i se confeseze, iar Theo ştia să o asculte.

— Nu vreau să stau cu niciunul din ei, spuse ea.

Era un lucru îngrozitor pe care cineva putea să-l spună despre părinţii săi, însă Theo înţelese perfect. Îi dispreţuia pe părinţii ei din cauza felului în care se purtau cu ea. Îi dispreţuia pentru haosul în care trăiau, pentru că o neglijau pe April şi erau cruzi cu ea. Theo avea o listă lungă de reproşuri la adresa domnului şi a doamnei Finnemore. Ar fi fugit dacă ar fi fost obligat să locuiască acolo. Nu cunoştea nici măcar un copil din oraş care să fi pus vreodată piciorul în casa familiei

Finnemore.

Era cea de-a treia zi a procesului de divorţ, iar April urma să fie chemată cât de curând pentru a depune mărturie. Judecătorul îi va pune întrebarea fatală: „April, cu care din părinţi vrei să stai?”

Iar ea nu ştia răspunsul. Ore în şir vorbise despre asta cu Theo, şi tot nu ştia ce să spună.

Marea întrebare din mintea lui Theo era: „De ce voiau părinţii lui April custodia ei?” Fiecare o neglijase la fel de mult. Auzise multe poveşti, dar nu spusese nimănui despre vreuna dintre ele.

— Ce ai de gând să spui? întrebă el.

— O să-i spun judecătorului că vreau să stau cu mătuşa Peg din Denver.

— Păi parcă ea spusese nu.

— Aşa e.

— Atunci nu poţi spune asta.

— Ce pot să spun, Theo?

— Mama te-ar sfătui să o alegi pe mama ta. Ştiu că nu este cea mai bună opţiune, dar nu ai cea mai bună opţiune.

— Dar judecătorul poate să facă orice doreşte, nu?

— Aşa-i. Dacă aveai 14 ani, puteai să iei o decizie care să fie hotărâtoare. La 13, judecătorul doar va ţine cont de dorinţele tale. După spusele mamei mele, acest judecător nu-i dă aproape niciodată custodia tatălui. Mergi la sigur. Alege-o pe mama ta.

April purta blugi, bocanci de munte şi un pulover bleumarin. Se îmbrăca rar ca o fată, însă nu te puteai îndoi de sexul ei. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz, dar reuşi să-şi ţină firea.

— Mulţumesc, Theo, spuse ea.

— Mi-aş dori să mai pot sta.

— Iar eu mi-aş dori să pot veni la şcoală.

Amândoi râseră forţat.

— O să mă gândesc la tine. Fii tare!

— Mulţumesc, Theo.

Judecătorul său preferat era Henry Gantry, iar la 820 Theo intră în anticamera biroului acestui om extraordinar.

— Ei, bună dimineaţa, Theo, spuse doamna Hardy, amestecând ceva în cafeaua ei şi pregătindu-se să-şi înceapă munca.

— Neaţa, doamnă Hardy, spuse Theo zâmbind.

— Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite? întrebă ea.

Nu era chiar de vârsta mamei lui Theo, presupuse el, şi era chiar drăguţă. Dintre toate secretarele din tribunal, ea era preferata lui Theo. Şi din toată curtea civilă, funcţionara sa preferată era Jenny.

— Trebuie să-l văd pe domnul judecător Gantry, răspunse el. Este?

— Da, este, dar e foarte ocupat.

— Vă rog. Durează doar un minut.

Doamna Hardy luă o gură de cafea şi apoi întrebă:

— Are vreo legătură cu procesul cel mare de mâine?

— Da, doamnă, are. Aş vrea ca la ora de educaţie civică să asistăm cu toţii la prima zi a procesului, însă trebuie să mă asigur că sunt suficiente locuri.

— Ah, Theo, nu ştiu ce să zic, spuse doamna Hardy încruntându-se şi clătinând din cap. Ne aşteptăm la foarte multă lume. Va fi greu să găseşti locuri.

— Pot vorbi cu judecătorul?

— Câţi sunteţi în clasă?

— Şaisprezece. Mă gândeam că am putea să stăm la balcon.

Ea continuă să se încrunte în timp ce ridica receptorul şi apăsa un buton. Aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Da, domnule judecător, Theodore Boone e aici şi ar vrea să vă vadă. I-am spus că sunteţi foarte ocupat. Mai ascultă o vreme, apoi puse receptorul în furcă. Repede, zise, arătând spre uşa judecătorului.

Câteva secunde mai târziu, Theo stătea în faţa celui mai mare birou din oraş, acoperit cu tot soiul de acte, dosare şi bibliorafturi groase, un birou ce simboliza enorma putere deţinută de judecătorul Henry Gantry, care în acel moment nu zâmbea deloc. De fapt, Theo era sigur că judecătorul nu schiţase nici un zâmbet de când îl întrerupsese. Cu toate acestea, Theo îi dădea înainte cu un zâmbet până la urechi, cu

străluciri metalice.

— Expune-ţi cazul, spuse judecătorul.

Theo îl auzise de multe ori rostind acest ordin. Văzuse avocaţi – avocaţi buni – ridicându-se şi bâlbâindu-se, căutându-şi cuvintele în vreme ce judecătorul Gantry se încrunta ameninţător către ei, de la locul său. Acum nu era încruntat şi nici nu purta roba sa neagră, însă continua să fie intimidant. În timp ce Theo îşi drese vocea, zări limpede o sclipire în ochii prietenului său.

— Da, domnule. Profesorul meu de educaţie civică este domnul Mount şi dumnealui crede că ar trebui să obţinem aprobare de la director pentru o deplasare de o zi ca să urmărim deschiderea procesului de mâine. Theo făcu o pauză, trase adânc aer în piept, îşi repetă să vorbească limpede, rar, ferm, asemenea tuturor marilor avocaţi pledanţi. Însă avem nevoie de locuri rezervate. Eu mă gândeam că am putea sta la balcon.

— A, aşa deci?

— Da, domnule.

— Câţi sunteţi?

— Şaisprezece plus domnul Mount.

Judecătorul luă un dosar, îl deschise şi începu să citească de parcă uitase deodată că Theo stătea încordat în faţa biroului său. Cele 15 secunde de aşteptare au fost foarte ciudate. Apoi judecătorul spuse brusc:

— Şaptesprezece locuri în faţă la balcon, pe partea stângă. Am să-i spun aprodului să vă dea drumul mâine la nouă fără zece. Mă aştept să vă comportaţi impecabil.

— Nici o problemă, domnule.

— Doamna Hardy va scrie un e-mail prin care să-l informeze pe directorul vostru.

— Vă mulţumesc, domnule judecător.

— Poţi pleca acum, Theo. Scuze că sunt aşa de ocupat.

— Nici o problemă, domnule.

Theo tocmai dădea să iasă, când judecătorul spuse:

— Ia zi, Theo, crezi că domnul Duffy e vinovat?

Theo se opri, se întoarse şi răspunse fără ezitare:

— Până la proba contrarie, este nevinovat.

— Am înţeles asta, dar care este părerea ta cu privire la vinovăţia lui?

— Eu cred că el a făcut-o.

Judecătorul dădu uşor din cap, fără să ofere vreun indiciu dacă era de acord sau nu.

— Dar dumneavoastră?

În sfârşit un zâmbet.

— Eu sunt un arbitru drept şi imparţial, Theo. Nu am noţiunea preconceputăa vinovăţiei sau a nevinovăţiei.

— Asta mă gândeam şi eu că veţi spune.

— Pe mâine!

Theo deschise uşa şi ieşi grăbit. Doamna Hardy era în picioare, cu mâinile în şold, uitându-se de sus la doi avocaţi agitaţi care cereau să-l vadă pe judecător. Cu toţii tăcură când Theo ieşi din biroul judecătorului. Îi zâmbi doamnei Hardy trecând grăbit pe lângă ea.

— Mulţumesc, spuse el deschizând uşa şi făcându-se nevăzut.

CAPITOLUL 2

Drumul de la tribunal la şcoală, parcurs cum trebuie, cu respectarea regulilor de circulaţie şi fără abateri, ar dura 15 minute. Şi în mod normal aşa proceda şi Theo, mai puţin atunci când era un pic în întârziere. O luă pe Market Street pe contrasens, tăie curba chiar în faţa unei maşini şi goni prin parcare, folosindu-se de fiecare bucăţică liberă de trotuar, apoi – cea mai gravă abatere – se strecură printre două case pe Elm Street. Theo auzi pe cineva strigând de pe verandă în urma sa până când ajunse în siguranţă pe aleea care ducea către parcarea profesorilor din spatele şcolii. Se uită la ceas – nouă minute. Nu era rău deloc.

Parcă la intrare, în locul special amenajat pentru biciclete, puse lanţul de siguranţă, apoi intră în clădire, împreună cu o mulţime de copii care abia coborâseră din autobuz. Clopoţelul tocmai suna de 840 când Theo păşi în clasă spunându-i bună dimineaţa domnului Mount, care nu doar preda educaţie civică, ci îi era şi diriginte.

— Am vorbit cu judecătorul Gantry, spuse Theo la catedră,

considerabil mai mică decât biroul pe care tocmai îl părăsise la tribunal.

Clasa vuia de haosul matinal obişnuit. Toţi cei şaisprezece băieţi erau prezenţi şi toţi păreau implicaţi în tot soiul de năzbâtii, încăierări, glume sau îmbrânceli.

— Şi?

— Am obţinut locurile pentru mâine, la prima oră.

— Excelent! Ai făcut treabă bună, Theo.

În cele din urmă, domnul Mount restabili ordinea, strigă catalogul, le spuse noutăţile şi, zece minute mai târziu, îi trimise pe băieţi la prima oră ora de spaniolă cu Madame Monique. Existau tot felul de flirturi bizare între clase, atunci când băieţii şi fetele se amestecau. În timpul orelor, erau „separaţi pe criterii de sex", conform unei noi politici adoptate de acei oameni deştepţi însărcinaţi cu educarea tuturor copiilor din oraş. În rest, erau liberi să stea împreună.

Madame Monique era înaltă, cu pielea neagră, o cameruneză din vestul Africii. Se mutase la Strattenburg cu trei ani în urmă, când soţul ei, tot din Camerun, primise o slujbă la colegiul universitar din oraş, unde preda limbi străine. Ea nu era genul obişnuit de profesoară de gimnaziu, nici vorbă. În copilăria sa petrecută în Africa vorbise Beti, dialectul tribului ei, precum şi franceză, şi engleză, limbile oficiale ale Camerunului. Tatăl ei era medic, şi asta i-a permis să o trimită la şcoală în Elveţia, unde a învăţat germana şi italiana. Spaniola şi-o perfecţionase când făcuse facultatea la Madrid. În prezent studia rusa şi plănuia să continue cu chineza mandarină. Sala ei de clasă era plină de hărţi colorate ale lumii, iar elevii săi credeau că ea fusese peste tot, le văzuse pe toate şi că poate vorbi orice limbă. Lumea este mare, le spunea ea adesea, şi majoritatea oamenilor din alte ţări vorbesc mai mult de o limbă. Elevii se concentrau pe spaniolă, dar în acelaşi timp erau încurajaţi să exploreze şi alte limbi străine.

Mama lui Theo studiase spaniola timp de 20 de ani, iar el învăţase de la ea mare parte din cuvintele şi frazele elementare încă dinainte de a merge la şcoală. Unii dintre

clienţii ei erau din America Centrală şi, când Theo îi întâlnea pe la birou, era pregătit să-şi exerseze spaniola. Iar ei îl considerau foarte simpatic.

Madame Monique îi spusese că avea ureche pentru limbile străine, şi acest lucru îl făcuse să studieze mai serios. Elevii îi cereau adesea profesoarei „să spună ceva în germană". Sau „să vorbească puţin în italiană". Ea o făcea, dar mai întâi, elevul care îi adresa această cerere trebuia să se ridice şi să spună câteva cuvinte în limba respectivă. Li se acordau puncte suplimentare, iar asta le creştea entuziasmul. Majoritatea băieţilor din clasa lui Theo cunoşteau câteva zeci de cuvinte în mai multe limbi. Aaron, a cărui mamă era spaniolă şi tatăl neamţ, era de departe cel mai talentat lingvist. Însă Theo era hotărât să-l ajungă din urmă. După educaţie civică, spaniola era materia sa preferată, iar ca profesori favoriţi, Madame Monique era pe locul doi, imediat după domnul Mount.

Cu toate acestea, azi nu se putea concentra. Studiau verbele spaniole – e ca atunci când stai în casă într-o zi cu soare – iar mintea lui Theo era în altă parte. Îşi făcea griji pentru April şi se gândea la ziua ei îngrozitoare în boxa martorilor. Nu-şi putea imagina oroarea de a trebui să alegi un părinte. Şi când reuşi să nu se mai gândească la April, deveni preocupat de procesul de crimă, şi abia aştepta a doua zi pentru a urmări pledoariile de deschidere ale avocaţilor.

Majoritatea colegilor lui de clasă visau la bilete pentru un meci sau un concert important. Theo Boone trăia pentru procesele importante.

A doua oră avusese geometrie, cu domnişoara Garman, urmată de o scurtă pauză în curte, apoi toată lumea reveni în clasă, la domnul Mount şi cea mai tare oră din acea zi, cel puţin după părerea lui Theo. Domnul Mount avea înjur de 35 de ani şi lucrase mai demult ca avocat pentru o firmă foarte mare, cu sediul într-un zgârie-nori din Chicago. Fratele lui era avocat. Tatăl şi bunicul lui fuseseră avocat şi, respectiv, judecător. Cu toate acestea, domnul Mont ajunsese să se sature de orele interminabile şi de presiunea puternică şi, da, îşi dădu demisia. Lăsă în urmă sumele de bani uriaşe şi găsi

ceva ce lui îi aducea mult mai multă satisfacţie. Îi plăcea să predea şi, deşi continua să se considere avocat, considera sala de clasă ca fiind mult mai importantă decât sala de judecată.

Deoarece cunoştea atât de bine legile, la orele de educaţie civică se discutau cazuri, mai vechi şi mai noi, ba chiar şi cazuri fictive de la televizor.

— Bine, oameni buni, începu el când se aşezară şi se liniştiră cu toţii. Îi numea întotdeauna oameni, şi pentru nişte puşti de 13 ani nu exista un compliment mai mare. Mâine vreau să fiţi aici la 815. Vom lua autobuzul până la tribunal şi vom avea destul timp să ne instalăm la locurile noastre. Este o deplasare pe teren, aprobată de către director, aşa că veţi fi scutiţi de la toate celelalte ore. Să aveţi bani la voi ca să mâncăm la prânz la Pappy's Deli. Întrebări?

Cei şaisprezece oameni îi sorbeau fiecare cuvânt, cu chipurile transfigurate de entuziasm.

— Putem să ne luăm un rucsac? întrebă cineva.

— Nu sunt permise, răspunse domnul Mount. În sala de judecată nu poţi intra cu nimic. Paza va fi strictă. Până la urmă, este primul proces de crimă de aici după multă vreme. Alte întrebări?

— Cum trebuie să ne îmbrăcăm?

Încet, toate privirile se întoarseră către Theo, inclusiv cea a domnului Mount. Era bine cunoscut faptul că Theo petrecea la tribunal mai mult timp decât mulţi avocaţi.

— Sacou şi cravată, Theo? întrebă domnul Mount.

— Nu, nici vorbă. Aşa cum suntem îmbrăcaţi acum e în regulă.

— Perfect. Alte întrebări? Bun. Acum am să-l rog pe Theo să ne facă o scurtă pregătire pentru mâine. Să ne prezinte sala de judecată, cine sunt actorii, să ne spună la ce să ne aşteptăm. Theo.

Laptopul lui Theo era deja conectat la retroproiector. Veni în faţa clasei, apăsă o tastă şi pe ecranul electronic al tablei apăru o diagramă mare.

— Aceasta este sala principală de judecată, spuse Theo, adoptând cea mai clară voce a sa de avocat. Ţinea în mână un

laser cu lumină roşie şi îl mişca într-un fel anume în jurul diagramei. În partea din faţă, aici în centru, este scaunul judecătorului. De aici, judecătorul coordonează întregul proces. Nu ştiu prea bine de ce i se spune scaun. E mai degrabă un tron. Dar, mă rog, o să-i spunem aşa. Judecătorul este Henry Gantry.

Apăsă o tastă şi apăru o fotografie mare înfăţişându-l pe judecătorul Gantry. Robă neagră, figură sobră. Theo îi reduse dimensiunile şi o mută cu mouse-ul până la locul judecătorului. Judecătorul fiind la locul lui, Theo continuă:

— Maestrul Gantry este judecător de vreo 20 de ani şi se ocupă numai de cazurile de crimă. Conduce cu o mână de fier şi este foarte apreciat de avocaţi. Laserul se deplasă către centrul diagramei. Aici este locul apărării, unde va sta domnul Duffy, omul acuzat de crimă. Theo apăsă o tastă şi apăru o fotografie alb-negru, luată dintr-un ziar. Acesta este domnul Duffy. Are 49 de ani şi a fost căsătorit cu doamna Duffy, decedată, şi, după cum ştim cu toţii, domnul Duffy este acuzat că a ucis-o. Micşoră fotografia şi o mută la masa apărării. Avocatul său este Clifford Nance, probabil cel mai bun avocat al apărării în cazuri de crimă din această parte a statului.

Nance apăru într-o fotografie color, purtând un costum de culoare închisă şi având un zâmbet şiret.

— Alături de masa apărării este cea a acuzării. Acuzarea este condusă de Jack Hogan, cunoscut şi ca procuror.

Fotografia lui Hogan apăru pentru câteva secunde înainte de a fi micşorată şi aşezată la masa situată lângă cea a apărării.

— Unde ai găsit aceste poze? întrebă cineva.

— În fiecare an, baroul publică un anuar cu toţi avocaţii şi judecătorii, răspunse Theo.

— Eşti şi tu printre ei?

Întrebarea dădu naştere la câteva râsete uşoare.

— Nu. Acum, la ambele mese, a acuzării şi a apărării, vor fi şi alţi avocaţi şi specialişti în drept. Această zonă este de regulă aglomerată. Aici, lângă apărare, este boxa juraţilor. Are paisprezece locuri – douăsprezece pentru juraţi şi două pentru suplinitori. Majoritatea statelor folosesc încă juriile cu

doisprezece oameni, deşi nici cele de alte dimensiuni nu sunt neobişnuite. Indiferent de număr, verdictul trebuie să fie unanim, cel puţin în cazurile de crimă. Se alege un suplinitor în cazul în care unul dintre cei doisprezece se îmbolnăveşte, sau este retras, sau orice altceva. Juriul a fost selectat săptămâna trecută, aşa că nu vom asista la asta. E cam plictisitor.

Laserul se mută pe un punct din faţa băncii judecătorului. Theo continuă:

— Stenografa stă aici. Va avea un aparat numit stenograf. Seamănă oarecum cu o maşină de scris, dar este cu mult diferit. Treaba ei este să înregistreze fiecare cuvânt rostit în timpul procesului. Poate să vi se pară imposibil, dar ea lasă impresia că e chiar uşor. Mai târziu, tot ea va pregăti ceea ce se numeşte transcriptul, astfel încât avocaţii şi judecătorul să aibă totul consemnat. Unele transcripte au mii de pagini. Laserul se mişcă din nou. Aici, în apropiere de stenografă şi puţin mai jos de judecător, este locul martorilor. Fiecare martor vine aici, jură să spună adevărul, apoi ia loc.

— Unde stăm noi?

Laserul se deplasă către mijlocul diagramei.

— Asta se numeşte bară. Din nou, nu mă întrebaţi de ce. Bara este un grilaj de lemn care separă spectatorii de zona procesului. Sunt zece rânduri de scaune, despărţite de un culoar. De regulă este mai mult decât suficient, însă nu şi pentru acest proces. Laserul se mută spre partea din spate a sălii. Aici, deasupra ultimelor câtorva rânduri, este balconul unde se găsesc trei banchete lungi. Noi stăm la balcon, dar nu vă faceţi griji. Vom putea vedea şi auzi totul.

— Alte întrebări? spuse domnul Mount.

Băieţii se holbau la diagramă.

— Cine va fi primul? întrebă cineva.

Theo începu să se plimbe.

— Ei bine, statul are povara de a dovedi vinovăţia, aşa că trebuie să-şi prezinte primul cazul. Mâine-dimineaţă la prima oră, procurorul va merge în faţa boxei cu juri şi li se va adresa juraţilor. Asta se numeşte pledoaria de deschidere. El îşi va

înfăţişa cazul. Apoi avocatul apărării va face la fel. Apoi, statul va începe să cheme martorii. După cum ştiţi, se porneşte de la prezumţia de nevinovăţie a domnului Duffy, aşa că statul trebuie să-i dovedească vinovăţia şi trebuie să o facă dincolo de orice îndoială. El susţine că este nevinovat, ceea ce practic în viaţa reală nu se întâmplă foarte des. Aproape 80% dintre cei acuzaţi de crimă pledează în cele din urmă vinovaţi, pentru că, de fapt, sunt vinovaţi. Restul de 20% merg la proces şi 90% dintre aceştia sunt găsiţi vinovaţi. Aşa că se întâmplă rar ca un inculpat pentru crimă să nu fie găsit vinovat.

— Tata crede că e vinovat, spuse Brian.

— Multă lume crede asta, răspunse Theo.

— Câte procese ai urmărit, Theo?

— Nu ştiu. Zeci.

Întrucât niciunul dintre ceilalţi cincisprezece nu văzuse niciodată interiorul unei săli de judecată, toate astea păreau incredibile. Theo continuă:

— Pentru cei care se uită mult la televizor, nu vă aşteptaţi la focuri de artificii. Un proces adevărat este foarte diferit şi nici pe departe la fel de interesant. Nu există martori surpriză, nici confesiuni spectaculoase şi nici avocaţi care să se ia la trântă. Iar în acest proces nu există martori oculari ai crimei, ceea ce înseamnă că toate probele statului vor fi circumstanţiale. Veţi auzi adesea acest cuvânt, mai ales din partea lui Clifford Nance, avocatul apărării. El va sublinia des că statul nu are nici o dovadă directă şi că totul este circumstanţial.

— Nu prea ştiu ce înseamnă asta, spuse cineva.

— Înseamnă că dovezile sunt indirecte, nu directe. De exemplu, ai venit cu bicicleta la şcoală?

— Da.

— Şi i-ai pus lanţul de siguranţă de grilaj lângă stâlpul pentru steag?

— Da.

— Prin urmare, după-amiază când pleci de la şcoală şi vezi că lanţul a fost tăiat vei avea dovada indirectă că cineva ţi-a furat bicicleta. Nimeni nu l-a văzut pe hoţ, aşa că nu există

dovezi directe. Şi să spunem că mâine poliţia îţi găseşte bicicleta la o casă de amanet pe Raleigh Street, un loc cunoscut că se ocupă de biciclete furate. Proprietarul îi dă poliţiei un nume, poliţia investighează şi găseşte un tip cu state vechi la furtul de biciclete. Şi atunci îţi poţi construi un caz puternic, pe baza dovezilor indirecte, cum că tipul ăsta e hoţul. Fără dovezi directe, doar circumstanţiale.

Până şi domnul Mount dădea din cap aprobator. El era coordonatorul echipei de dezbateri a clasei a opta şi, deloc surprinzător, Theodore Boone era vedeta sa. Nu avusese niciodată un elev cu o minte atât de ascuţită.

— Mulţumesc, Theo, spuse domnul Mount. Şi îţi mulţumim că ne-ai făcut rost de locuri la proces pentru dimineaţă.

— Pentru puţin, spuse Theo şi se aşeză mândru la locul său.

Era o clasă foarte bună dintr-o şcoală publică serioasă. Justin era de departe cel mai bun atlet, deşi nu putea să înoate la fel de repede ca Brian. Ricardo îi bătea pe toţi la tenis şi la golf. Edward cânta la violoncel, Woody la chitară electrică, Darren la tobe, Jarvis la trompetă. Joey avea cel mai ridicat IQ şi lua cele mai bune note. Chase era omul de ştiinţă nebun, o permanentă ameninţare de a arunca în aer laboratorul. Aaron vorbea spaniolă din partea mamei, germană din partea tatălui şi engleză, desigur. Brandon vindea ziare dimineaţa devreme, juca la bursă online şi planificase să fie primul milionar din grup.

Bineînţeles, existau doi tocilari fără speranţă şi cel puţin un potenţial infractor.

Clasa avea chiar şi propriul avocat, o premieră pentru domnul Mount.

CAPITOLUL 3

Firma de avocatură Boone & Boone îşi avea sediul pe Park Street, într-o casă veche renovată, la trei străzi de Main şi la distanţă de zece minute de mers pe jos de tribunal. În vecinătate erau mulţi avocaţi şi toate casele de pe Park Street deveniseră birouri de avocaţi, arhitecţi, contabili, ingineri şi aşa mai departe.

Firma avea doi avocaţi, domnul şi doamna Boone, care erau

parteneri egali în toate sensurile cuvântului. Domnul Boone, tatăl lui Theo, avea în jur de cincizeci de ani, dar părea mai bătrân, cel puţin după părerea nerostită a lui Theo. Prenumele său era Woods, ceea ce pentru Theo părea mai degrabă potrivit ca nume de familie. Tiger Woods, jucătorul de golf. James Woods, actorul. Theo căuta încă un alt om cu prenumele de Woods, însă nu petrecea aşa de mult timp bătându-şi capul cu acest inconvenient. Încerca să nu se preocupe de lucruri aflate dincolo de controlul său.

Woods Boone. Uneori Theo pronunţa numele cu repeziciune şi suna ca woodspoon3. Verificase, şi woodspoon nu era chiar un cuvânt, însă considera că ar trebui să fie. O lingură făcută din lemn se numeşte wooden spoon, şi nu woodspoon. Dar cine foloseşte o lingură de lemn? De ce să-ţi baţi capul cu asemenea probleme mărunte? Oricum, ca orice obicei enervant de care nu poţi scăpa, Theo se gândea la cuvântul woodspoon de fiecare dată când se apropia de uşa biroului tatălui său şi îi vedea numele scris cu negru pe tăbliţă.

Biroul domnului Boone la etajul întâi, la capătul unor scări nesigure, acoperite cu un covor pătat şi tocit. Era singur la etajul întâi, pentru că doamnele de mai jos îl trimiseseră acolo din două motive: în primul rând era neîngrijit, iar biroul său era un dezastru, deşi lui Theo îi plăcea. În al doilea rând şi mult mai neplăcut, domnul Boone fuma pipă şi prefera să o facă ţinând ferestrele închise şi la fel şi ventilatorul din tavan, aşa că aerul era îmbibat de mirosul dens a nu-ştiu-ce tutun aromat pe care se întâmpla să-l prefere în ziua respectivă. Pe Theo nu-l deranja nici fumul, deşi îşi făcea griji cu privire la sănătatea tatălui său. Forma fizică nu era chiar o preocupare pentru domnul Boone. Făcea puţine exerciţii fizice şi era oarecum greoi. Muncea din greu, dar îşi lăsa problemele la birou, spre deosebire de partenerul său de afacere, mama lui Theo.

Domnul Boone era specializat pe imobiliare, iar după părerea lui Theo, aceasta era cea mai plicticoasă dintre toate ariile juridice. Tatăl său nu mergea niciodată la tribunal, nu pleda niciodată în faţa unui judecător, nu se adresa niciodată unor

juraţi şi, aparent, niciodată nu-şi părăsea biroul. De fapt, el însuşi se autointitula adesea drept „avocat de birou” şi părea mulţumit de o astfel de titulatură. În mod clar, Theo îşi admira tatăl, însă nu avea de gând să aibă o carieră încuiat în vreun birou. Nici vorbă. Theo ţintea spre sala de judecată.

Pentru că domnul Boone era singur la etajul întâi, biroul său era imens. Doi dintre pereţi erau plini cu rafturi lungi de cărţi, iar ceilalţi doi cu colecţii tot mai mari de fotografii înrămate, înfăţişându-l pe Woods în timp ce făcea tot felul de lucruri importante – dădea mâna cu politicieni, stătea alături de avocaţi la întâlnirile baroului şi aşa mai departe. Theo văzuse câteva birouri de avocatură din oraş – era de-a dreptul curios şi tot timpul în căutarea unei uşi deschise – şi aflase deja că avocaţilor le plăcea să-şi acopere pereţii cu asemenea fotografii, alături de diplome, şi premii, şi certificate de membru în cutare sau cutare club. Peretele Ego-ului, cum îi spunea mama lui, zâmbind dispreţuitor, pentru că pereţii ei erau aproape goi, având atârnate numai nişte îndoielnice opere de artă modernă.

Theo bătu la uşă în timp ce o deschidea. Ambii părinţi se aşteptau să-l vadă în fiecare după-amiază după ore, în afară de zilele când avea treabă în altă parte. Tatăl său stătea singur în spatele unui birou vechi, acoperit cu mormane de acte. Era mereu singur, căci clienţii săi treceau arareori pe acolo. Sunau sau trimiteau ce aveau de trimis prin poştă, prin fax sau prin e-mail şi nu era nevoie să vină la Boone & Boone pentru consiliere.

— Bună, spuse Theo lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Cum a fost la şcoală? îi puse tatăl său aceeaşi întrebare ca în fiecare zi.

— Binişor. Directorul ne-a aprobat deplasarea la tribunal mâine. De dimineaţă m-am întâlnit cu judecătorul Gantry şi ne-a promis locuri la balcon.

— Asta e bine. Ai avut noroc. Jumătate din oraş va fi acolo.

— Tu mergi?

— Eu? Nu, spuse tatăl lui, arătând cu mâna spre mormanele de hârtii ca şi cum era neapărat nevoie să se ocupe de ele.

Theo auzise de atâtea ori conversaţia în care părinţii săi îşi propuseseră să nu dea pe la tribunal în timpul procesului de crimă. Erau ei înşişi ocupaţi şi, ei bine, nu părea drept să pierzi timpul urmărind procesul altcuiva. Însă Theo ştia că şi ei, asemenea oricui altcuiva din oraş, doreau să fie acolo.

Tatăl său şi mama sa, dar ea mai puţin, se foloseau de scuza că aveau prea multă treabă atunci când doreau să evite să facă un lucru.

— Cât va dura procesul? întrebă Teo.

— Se spune că s-ar putea să ţină o săptămână.

— Mie mi-ar plăcea să-l pot urmări pe tot.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Theo. Am vorbit deja cu judecătorul Gantry. Dacă te vede în sală atunci când de fapt ar trebui să fii la şcoală, va opri procesul şi îi va spune executorului să te reţină şi să te scoată de acolo cu forţa. Iar eu nu am să-ţi plătesc cauţiunea. O să stai în arest zile la rând cu tot felul de beţivi şi de membri ai bandelor.

Spunând asta, domnul Boone îşi luă pipa, o aprinse şi începu să scoată fum. Se uitau unul la celălalt. Theo nu era sigur dacă tatăl său glumeşte, însă chipul său arăta cu siguranţă serios. El şi judecătorul Gantry erau vechi prieteni.

— Glumeşti? întrebă Theo în cele din urmă.

— În parte. Sigur că o să te scot de acolo, dar am stat de vorbă cu judecătorul Gantry.

Theo se gândea deja la modalităţi prin care să urmărească procesul fără să fie văzut de judecătorul Gantry. Să chiulească de la şcoală avea să fie partea cea mai uşoară.

— Acum şterge-o, spuse domnul Boone. Du-te să-ţi faci temele.

— Ne vedem mai târziu.

Un etaj mai jos, uşa din faţă era păzită de o femeie aproape la fel de bătrână ca şi biroul. Prenumele său era Elsa. Numele era Miller, deşi folosirea acestuia îi era interzisă lui Theo şi oricui altcuiva. Indiferent ce vârstă o fi avut, şi nimeni nu ştia exact, ea insista să fie numită Elsa. Chiar şi de către un băiat de 13 ani. Elsa lucra pentru familia Boone cu mult înainte ca Theo să se fi născut. Ea era la nevoie şi recepţioneră, şi

secretară, şi manager, şi asistent manager. Ea conducea firma şi din când în când era obligată să arbitreze micile neînţelegeri dintre avocatul Boone de la etaj şi avocatul Boone de jos.

Elsa era o persoană foarte importantă în viaţa celor trei Boone. Theo o considera prietenă şi confidentă.

— Bună, Elsa, spuse el oprindu-se la biroul ei şi pregătindu-se să o îmbrăţişeze.

Ea se ridică de pe scaun, plină de energie ca întotdeauna, şi îl strânse tare la piept. Apoi se uită la el şi spuse:

— Nu ai purtat tricoul ăsta vineri?

— Nu.

Şi nu îl purtase.

— Ba cred că da.

— Îmi pare rău, Elsa.

Ea comenta adesea cu privire la îmbrăcămintea lui şi, pentru un băiat de 13 ani, asta era obositor. Cu toate acestea, îl ţinea pe Theo în priză. Cineva îl supraveghea întotdeauna şi nota undeva, iar el se gândea la Elsa în fiecare dimineaţă când se îmbrăca în grabă. Un alt obicei enervant de care nu putea scăpa.

Garderoba ei era legendară. Era scundă şi micuţă – „poate purta orice", după cum spunea adesea mama lui – şi prefera hainele strâmte în culori îndrăzneţe. Astăzi era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele şi un fel de pulover bizar de culoare verde, care îi amintea lui Theo de sparanghel. Părul scurt şi grizonant era strălucitor şi ţepos. Ochelarii ei se potriveau, ca întotdeauna, cu culoarea hainelor – astăzi, verde. Elsa era oricum, numai ştearsă nu. Se poate să se fi apropiat de 70 de ani, dar nu îmbătrânea şters.

— Mama este? întrebă Theo.

— Da, şi uşa e deschisă.

Se întoarse la scaunul ei. Theo se îndepărtă.

— Mulţumesc.

— A sunat un prieten de-al tău.

— Cine?

— A spus că-l cheamă Sandy şi că s-ar putea să treacă pe

aici.

— Mulţumesc.

Theo înaintă pe culoar. Se opri la uşa unui birou şi o salută pe Dorothy, secretara de la imobiliare, o doamnă drăguţă, la fel de plictisitoare ca şi şeful ei de la etajul de sus. Se opri la uşa unui alt birou şi îl salută pe Vince, asistentul lor de o grămadă de vreme, care lucra la cazurile doamnei Boone.

Marcella Boone vorbea la telefon când Theo intră şi se aşeză pe un scaun. Biroul ei, din sticlă şi crom, era îngrijit şi organizat, lăsând să se vadă mare parte a suprafeţelor, contrastând puternic cu cel al soţului ei. Dosarele în lucru se aflau ordonate pe un raft din spatele ei. Totul era la locul său, cu excepţia pantofilor ei, care nu erau la ea în picioare, ci în apropiere. Pantofii erau cu toc, ceea ce însemna pentru Theo că ea fusese la tribunal în cursul zilei. Era într-o ţinută de tribunal – o cămaşă grena şi sacou. Mama lui era tot timpul drăguţă şi aranjată, însă era şi mai şi în zilele în care se ducea la tribunal.

— Bărbaţii pot să arate ca nişte cerşetori, spunea ea de multe ori, însă femeile trebuie să arate bine. E drept aşa?

Elsa era de acord că era nedrept.

Adevărul este că doamnei Boone îi plăcea să dea bani pe haine şi ca să arate bine. Domnul Boone nu dădea doi bani pe modă şi cu atât mai puţin pe aspect. Era cu numai trei ani mai bătrân ca vârstă, dar cu cel puţin zece ca spirit.

Acum ea stătea de vorbă cu un judecător, unul care nu era de acord cu ea. Când, în cele din urmă, închise telefonul, atitudinea sa se schimbă rapid. Spuse zâmbind:

— Bună, dragul meu. Cum ţi-a mers azi?

— Excelent, mamă. Ţie?

— Ca de obicei. Ceva nou la şcoală?

— Doar o deplasare mâine, pentru a urmări procesul. Tu mergi?

Ea deja dădea din cap că nu.

— La ora zece am o înfăţişare la judecătorul Sanford. Sunt prea ocupată să stau la proces, Theo.

— Tata mi-a zis că a vorbit deja cu judecătorul Gantry şi au

pus la cale un plan să mă ţină departe de proces. Îţi vine să crezi?

— Aşa şi sper. Şcoala este prioritară.

— Şcoala e plicticoasă, mamă. Îmi plac doar două materii. Restul e pierdere de vreme.

— Eu nu aş spune că educaţia ta e o pierdere de vreme.

— Pot să învăţ mai multe în sala de judecată.

— Poate, dar într-o zi vei avea ocazia să petreci acolo o grămadă de timp. Pentru moment însă, ne concentrăm pe clasa a opta, bine?

— Mă gândesc să fac nişte cursuri de drept online. Există un website ca lumea care oferă nişte chestii foarte tari.

— Theodore, dragule, nu eşti pregătit pentru asta.

Am mai avut discuţia asta. Haide să ne bucurăm de clasa a opta, apoi de liceu şi abia după aceea despre asta. Eşti încă un copil, bine? Bucură-te că eşti copil.

El dădu din umeri şi nu spuse nimic.

— Acum, du-te să-ţi faci temele.

Telefonul ei sună şi Elsa îi făcu legătura pentru o altă convorbire importantă.

— Teddy, scuză-mă acum şi te rog să zâmbeşti, spuse doamna Boone.

Theo se strecură afară din birou, trecu cu rucsacul în spate prin sala copiatoarelor, întotdeauna în dezordine, şi îşi făcu drum printre două camere de depozitare pline de cutii mari cu dosare vechi.

Theo era sigur că el era singurul elev de clasa a opta din Strattenburg care avea propriul birou de avocatură. Era o încăpere mică, o cutie de chibrituri, pe care cineva o adăugase casei cu zeci de ani în urmă şi, înainte ca Theo să o ia în primire, firma o folosise pentru a păstra cărţi de drept învechite. Biroul său de lucru era o masă de joc, nu la fel de ordonat ca al mamei sale, însă mult mai organizat decât al tatălui. Avea un scaun ergonomic ponosit pe care îl salvase din grămada de vechituri atunci când părinţii săi remobilaseră biblioteca din faţă, din apropierea biroului Elsei.

Pe scaun stătea câinele lui. Judge îşi petrecea fiecare zi la

birou, dormind sau plimbându-se de colo-colo, încercând să evite oamenii, pentru că erau mereu atât de ocupaţi. De regulă era dat afară din întâlniri. Spre sfârşitul zilei se strecura în biroul lui Theo, se suia pe scaunul acestuia şi aştepta.

— Salut, Judge, spuse Theo mângâindu-l pe cap. Ai avut o zi plină?

Judge sări pe podea, dând din coadă, foarte bucuros. Theo se aşează pe scaun şi îşi puse rucsacul pe birou. Se uită de jur împrejurul camerei. Pe unul dintre pereţi era un poster mare cu echipa Twins şi cu programul lor din acest sezon. Din câte ştia el, era singurul fan al echipei Twins din oraş. Minnesota era la mii de kilometri distanţă, iar Theo nu fusese niciodată acolo. Ţinea cu echipa pentru că nu mai era nimeni în Strattenburg care să o facă. I se părea corect ca aceştia să aibă cel puţin un fan în oraş. Îi alesese pe cei de la Twins cu ani în urmă, iar acum se agăţa de ei mândru de loialitatea sa, testată pe parcursul îndelungatului sezon.

Pe un alt perete era o schiţă mare, gen bandă desenată cu Theo Boone, avocat, în sala de judecată, purtând costum şi cravată. Pe lângă capul său zbura un ciocănel, ratându-şi la mică distanţă ţinta, iar textul spunea „Respins!” Pe fundal, juraţii hohoteau de râs pe seama lui Theo. În colţul din dreapta jos, artistul îşi mâzgălise numele – April Finnemore. Îi dăduse schiţa lui Theo cu un an în urmă, de ziua lui. Visul ei era acum să fugă la Paris şi să-şi petreacă restul vieţii desenând şi pictând scene de stradă.

O uşă se deschidea către o verandă micuţă care dădea în curtea din spate, acoperită cu pietriş şi folosită drept parcare.

Ca de obicei, îşi desfăcu rucsacul şi începu să-şi facă temele, care trebuiau terminate înainte de cină, conform unei reguli mai degrabă rigide stabilite de părinţii săi pe când era în clasa întâi. Astmul îl ţinea pe Theo departe de sporturile de echipă la care tânjea să participe, dar îi asigura şi numai note de zece la şcoală. De-a lungul anilor, acceptase înciudat faptul că reuşita lui şcolară era un bun substitut al meciurilor pe care le ratase. Putea totuşi să joace golf, ceea ce făcea în fiecare sâmbătă dimineaţă de la ora nouă, împreună cu tatăl său.

Se auzi o bătaie în uşa din spate. Judge, care avea un culcuş sub birou, mârâi uşor.

Sandy Coe era şi el tot în clasa a opta la gimnaziu, dar la o altă secţie. Theo îl cunoştea, dar nu prea bine. Era un băiat agreabil, care vorbea puţin. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, iar Theo îl primi înăuntru. Sandy se aşeză pe celălalt scaun, un scaun pliant pe care Theo îl ţinea într-un colţ. După ce s-au aşezat amândoi, încăperea era plină.

— Putem sta de vorbă confidenţial? întrebă Sandy.

Părea timid şi nervos.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— Păi, am nevoie de un sfat, cred. Nu prea sunt sigur de asta, dar trebuie să vorbesc cu cineva.

Theo, consilierul din el, spuse:

— Îţi promit că tot ce spui va rămâne secret.

— Bun. Ei bine, tata a fost dat afară acum câteva luni şi lucrurile nu stau prea bine pe acasă.

Făcu o pauză, aşteptând ca Theo să spună ceva.

— Îmi pare rău.

— Iar aseară ai mei au avut o discuţie foarte serioasă în bucătărie şi nu ar fi trebuit să trag cu urechea, dar nu m-am putut abţine. Tu ştii ce înseamnă executare silită?

— Da.

— Ce înseamnă?

— În ultima vreme sunt multe executări silite. Înseamnă că o persoană care are o casă nu-şi mai permite să plătească ratele la ipotecă, iar banca vrea să îi ia casa.

— Nu înţeleg nimic.

— Bine. E cam aşa. Theo luă o carte broşată şi o aşeză în mijlocul biroului. Să spunem că asta e o casă şi că tu vrei să o cumperi. Costă o sută de mii de dolari şi, întrucât tu nu ai o sută de mii de dolari, te duci la bancă şi împrumuţi banii. Luă un manual şi îl aşeză lângă carte. Asta e banca.

— Am înţeles.

— Banca îţi împrumută cei o sută de mii de dolari, iar acum poţi cumpăra casa de la cel care o vinde. Eşti de acord să-i plăteşti băncii să spunem cinci sute de dolari pe lună, timp de

treizeci de ani.

— Treizeci de ani?

— Da. Asta e înţelegerea tipică. Banca îţi percepe un comision suplimentar pentru împrumut – numit dobândă – Aşa că în fiecare lună plăteşti înapoi o parte din suta de mii plus ditamai dobânda. Este o afacere bună pentru toată lumea. Tu îţi iei casa pe care ţi-o doreşti, iar banca face bani din dobândă. Totul e bine până când se întâmplă ceva şi nu mai poţi plăti ratele lunare.

— Ce este o ipotecă?

— O înţelegere ca asta se numeşte ipotecă. Banca are putere asupra casei până când împrumutul este achitat. Când rămâi în urmă cu ratele lunare, banca are dreptul să vină şi să-ţi ia casa. Banca te dă afară şi devine proprietară. Asta este o executare silită.

Theo aşează manualul peste carte, punând stăpânire pe ea.

— Mama plângea când s-a pus problema să ne mutăm. Stăm acolo de când m-am născut.

Theo deschise laptopul şi-l porni.

— E groaznic, spuse. Şi se întâmplă des în ultima vreme.

Sandy îşi plecă fruntea şi păru devastat.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Thomas. Thomas Coe.

— Şi pe mama ta?

— Evelyn.

Theo tastă.

— Care e adresa ta?

— Bennington 840.

Theo tastă din nou. Aşteptară puţin, iar Theo spuse:

— Oh, Doamne!

— Ce e?

— Banca este Security Trust de pe Main Street. Acum 14 ani, părinţii tăi au împrumutat 120 de mii pentru o ipotecă pe treizeci de ani. Nu au mai plătit ratele de patru luni.

— Patru luni?

— Da.

— Toate astea sunt online?

— Da, dar nu le poate găsi oricine.

— Tu cum le găseşti?

— Există tot felul de căi. Multe birouri de avocatură plătesc o taxă pentru a avea acces la anumite date. În plus, ştiu cum să sap ceva mai adânc.

Sandy se afundă şi mai tare şi dădu din cap.

— Deci o să ne pierdem casa?

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui? Tata nu lucrează.

— Există o cale să opreşti executarea silită, să parezi acţiunea băncii şi să păstrezi casa pentru o vreme, poate până când tatăl tău îşi găseşte de muncă.

Sandy arăta complet derutat.

— Ai auzit vreodată de imposibilitatea de plată? întrebă Theo.

— Cred că da, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Este singura şansă. Părinţii tăi vor fi obligaţi să se declare în imposibilitate de plată. Asta înseamnă să angajeze un avocat care va completa în numele lor nişte acte la judecătorie.

— Cât costă un avocat?

— Nu te preocupa de asta acum. Cel mai important este să mergi la un avocat.

— Nu poţi face tu asta?

— Îmi pare rău. Iar părinţii mei nu sunt specializaţi pe insolvenţă. Dar e un tip care stă două case mai încolo, Steve Mozingo, şi care este foarte bun. Ai mei trimit clienţi la el. Îl plac mult.

Sandy notă numele acestuia.

— Şi crezi că am putea reuşi să ne păstrăm casa?

— Da, dar părinţii tăi trebuie să meargă la tipul ăsta cât mai repede.

— Mulţumesc, Theo. Nici nu ştiu ce să spun…

— Nici o problemă. Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Sandy ieşi grăbit pe uşă, gata să alerge spre casă cu vestea cea bună. Theo îl privi cum se suie pe bicicletă şi dispare prin parcare.

Încă un client mulţumit.

CAPITOLUL 4

La 1645 doamna Boone apăru în biroul lui Theo, cu un dosar într-o mână şi cu un document în cealaltă.

— Theo, spuse ea, cu ochelarii de citit lăsaţi pe nas, dai o fugă cu astea la curtea civilă pentru a fi înregistrate până în ora cinci?

— Sigur că da, mamă.

Theo era în picioare, întinzând mâna după rucsac. Sperase ca, din vreun colţ de firmă, cineva să aibă nevoie de ceva de îndosariat la tribunal.

— Ţi-ai terminat temele, da?

— Da, nu am avut prea multe.

— Bine. Iar azi e luni. O să-i faci o vizită lui Ike, nu-i aşa? Contează mult pentru el.

De când se ştia, în fiecare luni mama îi amintea că era chiar luni şi că asta însemna două lucruri: mai întâi, Theo trebuia să petreacă măcar o jumătate de oră cu Ike şi apoi că luau cina la Robilio's care avea mâncare italiană. Vizita la Robilio's era cu mult mai plăcută decât vizita la Ike.

— Da, spuse el în timp ce băga documentele în rucsac. Ne vedem la Robilio's.

— Da, dragule, la şapte.

— Am reţinut, spuse el, deschizând uşa din spate.

Îi explică lui Judge că se va întoarce în câteva minute.

Cina era tot timpul la ora şapte. Când mâncau acasă, ceea ce se întâmpla rar, pentru că mamei sale nu-i plăcea să gătească, mâncau la şapte. Când ieşeau în oraş, mâncau la şapte. Când erau plecaţi în vacanţă, la şapte. Când mergeau în vizită la prieteni, nu puteau fi atât de nepoliticoşi încât să propună ora de masă, dar pentru că toţi prietenii lor ştiau cât de importantă era ora şapte pentru familia Boone, de regulă le făceau pe plac. Din când în când, când Theo rămânea la vreun prieten, sau era plecat cu cortul, sau nu era în oraş din cine ştie ce motiv, era deosebit de încântat să ia cina înainte sau după ora şapte.

Cinci minute mai târziu, îşi lăsă bicicleta în locul special

amenajat din faţa tribunalului şi îi puse lanţul de siguranţă. Curtea civilă era la etajul trei, alături de Curtea Constituţională şi ceva mai încolo de curtea penală. În clădire mai erau multe alte judecătorii – circulaţie, proprietăţi, reclamaţii, droguri, animale, insolvenţă şi probabil încă una sau două pe care Theo nu le descoperise încă.

Sperase să o găsească pe April, dar ea nu era acolo. Sala de judecată era pustie. Holurile erau goale.

Deschise uşa de sticlă de la biroul secretarei şi păşi înăuntru. Jenny cea frumoasă îl aştepta.

— Bună, Theo, spuse ea cu un zâmbet larg, ridicându-şi privirea de la computer.

— Bună, Jenny, răspunse Theo.

Era foarte tânără şi drăguţă, iar Theo era îndrăgostit. Dacă ar fi putut, ar fi luat-o pe Jenny de nevastă şi mâine, dar vârsta lui şi soţul ei complicau lucrurile. În plus, era însărcinată, iar asta îl deranja pe Theo, deşi nu o spusese nimănui.

— Astea sunt de la mama, spuse Theo întinzându-i documentele.

Jenny le luă, se uită puţin peste ele, apoi spuse:

— Of, of, şi mai multe divorţuri.

Theo nu-şi lua ochii de la ea.

Ea le ştampilă şi le semnă şi începu procedura de înregistrare oficială a documentelor.

Theo continua să o privească.

— Te duci mâine la proces? întrebă el în cele din urmă.

— S-ar putea să mă strecor, dacă reuşesc. Tu?

— Da. Abia aştept.

— O să fie interesant, nu?

Theo se înclină venind puţin mai aproape de ea şi spuse:

— Crezi că e vinovat?

Jenny se înclină apropiindu-se şi mai mult şi aruncă o privire înjur ca şi cum secretele lor erau importante.

— În mod sigur. Dar tu?

— Păi, este presupus a fi nevinovat.

— Îţi petreci prea mult timp pe la biroul de avocatură, Theo. Te-am întrebat ce crezi, neoficial, bineînţeles.

— Cred că e vinovat.
— O să vedem, nu-i asa?
Îi zâmbi scurt, apoi se întoarse să-şi termine treburile.
— Ah, Jenny, procesul de dimineaţă, în cazul Finnemore, presupun că s-a terminat, nu?
Ea se uită bănuitoare înjur, de parcă nu ar avea voie să discute despre un caz în desfăşurare.
— Judecătorul Sanford l-a întrerupt azi la patru, pentru a continua mâine-dimineaţă.
— Ai fost în sală?
— Nu. De ce mă întrebi, Theo?
— Sunt coleg de şcoală cu April Finnemore. Părinţii ei sunt în divorţ. Eram curios doar.
— Înţeleg, spuse ea încruntându-şi fruntea cu tristeţe.
Theo nu-şi lua ochii de la ea.
— La revedere, Theo.
Pornind pe culoar, văzu că sala de judecată era încuiată. Un aprod fără armă şi cu o uniformă strâmtă şi decolorată stătea în apropiere de uşa principală. Theo îi cunoştea pe toţi aprozii, iar acesta, adjunctul Gossett, era unul dintre cei mai ursuzi. Domnul Boone îi explicase că aprozii sunt de obicei acei poliţişti bătrâni şi lenţi care se apropie de finalul carierei lor. Li se oferă titluri noi – „aprozi”- şi sunt redistribuiţi la tribunal, unde lucrurile sunt mai plicticoase şi mai sigure decât pe stradă.
— Bună, Theo, spuse adjunctul Gossett fără să zâmbească.
— Vă salut!
— Ce te aduce pe aici?
— Am venit doar ca să înregistrez ceva pentru părinţii mei.
— Doar atât?
— Da, domnule.
— Eşti sigur că nu dai târcoale pe aici ca să vezi dacă e gata sala pentru procesul cel mare?
— Şi asta.
— Aşa mă gândeam şi eu. Am avut ceva vânzoleală pe aici azi. O echipă de ştiri de la televiziune tocmai ce-a plecat. O să fie interesant.

— Sunteţi de serviciu mâine?

— Sigur că sunt de serviciu mâine, spuse adjunctul Gossett, umflându-şi uşor pieptul, ca şi cum ar fi imposibil ca procesul să se desfăşoare fără el. Paza va fi strictă.

— De ce? întrebă Theo, deşi ştia de ce.

Adjunctul Gossett considera că ştie multe despre lege, de parcă, doar asistând la procese şi audieri, ar fi asimilat un mare bagaj de cunoştinţe. (Adesea era pe jumătate adormit.) Şi, asemenea multor oameni care nu ştiu atât de multe pe cât cred ei că ştiu, adjunctul Gossett se grăbea să-şi împărtăşească părerile cu cei mai puţin informaţi.

Se uită la ceas ca şi cum ar fi avut un program fix.

— Este un proces de crimă, unul mare, spuse el cu importanţă. „Nu zău", se gândi Theo. Şi, vezi tu, procesele de crimă atrag persoane care ar putea reprezenta un risc pentru siguranţă.

— Cum ar fi?

— Păi, Theo, să spunem aşa: în fiecare crimă există o victimă, iar victima are familie şi prieteni, şi normal că aceşti oameni nu se bucură deloc că victima a fost omorâtă. Mă urmăreşti?

— Desigur.

— Şi ai un acuzat. În cazul de faţă, domnul Duffy, care pretinde că nu e vinovat. Cu toţii spun asta, bineînţeles, dar haide să presupunem că nu e vinovat. Dacă aşa stau lucrurile, atunci adevăratul criminal este încă în libertate. Ar putea fi curios în privinţa procesului.

Adjunctul Gossett se uită bănuitor în jur, ca şi cum adevăratul criminal ar fi putut fi prin apropiere şi s-ar simţi ofensat.

Theo aproape că întrebă: „De ce ar reprezenta adevăratul criminal un risc pentru siguranţă dacă ar veni să vadă procesul? Ce ar putea să facă? Să omoare pe altcineva? În sala de tribunal? În faţa a zeci de martori?"

— Înţeleg, spuse Theo. Păi, aveţi mare grijă atunci.

— Va fi totul sub control.

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Vei veni?

— Sigur că da.

Adjunctul Gossett clătină din cap.

— Nu prea cred, Theo. Locul ăsta va fi înţesat de lume. Nu vei găsi nici un loc.

— Ah, am vorbit de dimineaţă cu judecătorul Gantry. Mi-a promis că-mi păstrează nişte locuri bune.

Theo se îndepărtă.

Adjunctul Gossett rămăsese fără replică.

Ike era unchiul lui Theo, fratele mai mare al lui Woods Boone. Înainte ca Theo să se fi născut, Ike pusese, împreună cu părinţii lui Theo, bazele firmei Boone & Boone. El fusese avocat specializat pe fiscalitate, unul dintre puţinii din oraş. După cele câteva informaţii pe care le putuse afla Theo pe această temă, cei trei avocaţi avuseseră o relaţie plăcută şi productivă, până când Ike făcuse ceva greşit. Foarte greşit. Atât de greşit, încât i s-a suspendat licenţa de a practica dreptul. De câteva ori, Theo îşi întrebase părinţii ce anume făcuse Ike atât de greşit, însă ei au refuzat să-i dea detalii. Au spus că preferă să nu vorbească despre asta. Sau că îi vor explica mai multe când Theo va fi suficient de mare ca să înţeleagă.

Ike continua să se ocupe de probleme fiscale, însă de mai puţină importanţă. Nu era avocat şi nu era contabil. Însă, pentru că trebuia să trăiască din ceva, se ocupa de restituirile de taxe pentru angajaţi şi pentru micii întreprinzători. Biroul lui era la etajul întâi al unei clădiri vechi din centru. La parter, un cuplu de greci avea un magazin de delicatese. Ike se ocupa de taxele lor şi era plătit în parte cu o masă gratuită cinci zile pe săptămână.

După ce fusese dat afară din barou, soţia lui divorţase. Era singuratic şi dezagreabil, în general, iar lui Theo nu-i făcea întotdeauna plăcere să treacă pe la el în fiecare luni după-amiază.

— Salut, Theo! strigă Ike când Theo deschise uşa încăperii lungi şi dezordonate, păşind înăuntru.

— Salut, Ike.

Deşi era mai bătrân decât tatăl lui Theo, insista să i se spună pe nume. Ca şi Elsa, asta făcea parte din strategia lui de a rămâne tânăr. Purta nişte blugi decoloraţi, sandale, un tricou cu o reclamă la bere şi mai multe brăţări de mărgele la încheietura stângă. Avea părul lung, alb şi în dezordine, prins în coadă de cal.

Ike stătea la biroul lui, o masă mare, plină de dosare. La combina muzicală se auzea în surdină Grateful Dead4. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri ieftine şi ciudate.

După spusele domnului Boone, înainte de a da de belea, Ike fusese genul de om de afaceri în costum negru la patru ace. Acum se credea un hippy bătrân, anti-orice. Un adevărat rebel.

— Ce face nepotul meu preferat? întrebă el în timp ce Theo se făcea comod pe un scaun din faţa biroului.

— Excelent. Theo era singurul său nepot. Cum ţi-a mers azi?

Ike arătă cu mâna mormanele ce zăceau pe biroul lui şi spuse:

— Ca de obicei. De rezolvat problemele băneşti ale oamenilor care nu au bani. Ce mai e pe la Boone & Boone?

— La fel.

Deşi era la numai patru blocuri distanţă, Ike se vedea rar cu părinţii lui Theo. Erau oarecum prietenoşi unii cu alţii, dar trecutul era complicat.

— Cum merge şcoala?

— Bine.

— Numai zece?

— Da. Poate un nouă la chimie.

— Mă aştept doar la note de zece.

„Tu şi toţi ceilalţi", se gândi Theo. Nu ştia prea bine cum sau de ce credea Ike că are dreptul să-şi dea cu părerea despre notele lui Theo, însă îşi închipuia că pentru asta sunt unchii. După spusele părinţilor lui, Ike era deosebit de inteligent şi terminase facultatea în numai trei ani.

— Mama ta e bine?

— Mama e foarte bine, munceşte mult.

Ike nu întreba niciodată despre domnul Boone.

— Presupun că eşti entuziasmat de procesul de mâine.

— Da. Mergem cu toată clasa în sala de judecată. Vom fi acolo toată ziua. Tu vii? întrebă Theo, dar ştia deja răspunsul.

Ike pufni cu dezgust.

— În nici un caz. Nu vreau să intru din proprie voinţă într-o sală de tribunal. Plus că am atât de mult de lucru.

Un Boone autentic.

— Eu de-abia aştept, spuse Theo.

— Deci tot avocat vrei să te faci, un mare avocat pledant?

— Ce e rău în asta?

— A, nimic, presupun.

Purtau aceeaşi conversaţie în fiecare săptămână. Ike voia ca Theo să devină arhitect sau artist, ceva creativ.

— Cei mai mulţi copii visează să fie poliţişti sau pompieri, sau mari atleţi, sau actori. N-am întâlnit niciodată niciunul atât de încântat de ideea de a deveni avocat.

— Fiecare trebuie să fie ceva.

— Probabil. Acest Clifford Nance, avocatul apărării, este foarte bun. L-ai văzut vreodată în acţiune?

— Nu într-un proces mare. L-am văzut în sala de judecată pledând pentru moţiuni şi alte chestii, dar nu într-un proces.

— L-am cunoscut bine pe Clifford la un moment dat. Acum mulţi ani. Pun pariu că va câştiga.

— Chiar crezi?

— Sigur. Acuzarea are un caz slab, din câte am auzit.

Deşi nu vorbea despre asta, Ike avea darul de a auzi zvonurile de la tribunal. Tatăl lui Theo bănuia că informaţiile lui Ike proveneau de la jocurile lui săptămânale de poker cu un grup de avocaţi ieşiţi la pensie.

— Nu există dovezi concrete că domnul Duffy şi-a ucis nevasta, spuse Ike. Se poate ca acuzarea să demonstreze că avea un mobil puternic şi să trezească oarece suspiciuni, dar atât.

— Care este mobilul?

— Banii. Un milion de dolari. Acum doi ani, domnul Duffy i-a făcut soţiei sale o poliţă de asigurare de viaţă de un milion de dolari. În cazul în care ea moare, el primeşte un milion de

dolari. Afacerile nu-i merg bine.

Avea nevoie de ceva bani gheaţă, aşa că se poate spune că, literalmente, a luat problema în propriile mâini.

— A strâns-o de gât?

Theo citise fiecare articol apărut în ziar cu privire la crimă şi cunoştea cauza morţii.

— Aşa se spune, că a murit strangulată. Acuzarea va susţine că domnul Duffy a strâns-o de gât, apoi a scotocit casa, i-a luat bijuteriile, în încercarea de a face să pară că ea a dat peste un hoţ.

— Iar domnul Nance ce va încerca să dovedească?

— El nu trebuie să dovedească nimic, însă va susţine că nu există probe, nici dovezi că domnul Duffy era la locul crimei. După câte ştiu, nu există martori care să-l plaseze acolo. Este un caz foarte greu pentru acuzare.

— Crezi că e vinovat?

Ike îşi trosni cel puţin opt articulaţii şi îşi încrucişă mâinile la ceafă. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Probabil. Pun pariu că Duffy a plănuit totul cu mare atenţie şi că lucrurile au decurs exact aşa cum îşi dorea. Oamenii ăia fac nişte chestii ciudate acolo.

„Oamenii ăia” erau locuitorii din Waverly Creek, o comunitate bogată, construită în jurul unui teren de golf cu 27 de găuri şi protejat de porţi. Aceştia erau locuitorii veniţi recent, spre deosebire de cei statorniciţi mai demult, care locuiau în centrul oraşului şi se considerau adevăraţii cetăţeni ai Strattenburgului. Fraza „Ei locuiesc în The Creek” era auzită adesea şi de regulă se referea la cei care se implicau mai puţin în viaţa comunitară şi erau mult prea preocupaţi de bani. Diferenţa nu era prea clară pentru Theo. El avea prieteni care locuiau acolo. Părinţii lui aveau clienţi din Waverly Creek. Era la numai trei kilometri de oraş, spre est, însă adesea era văzut ca un loc de pe altă planetă.

Doamna Boone spunea că oamenii din oraşele mici îşi petrec prea mult timp admirându-se sau uitându-se de sus la alţii. Încă de când era mic, Theo avusese parte de predici despre cât de rău e să-i judeci pe oameni.

Conversaţia viră spre baseball şi, bineînţeles, spre Yankees. Ike era un fan înverşunat al echipei Yankees şi îi plăcea să citeze statistici despre toţi jucătorii săi favoriţi. Deşi era abia aprilie, el deja prezisese o nouă victorie World Series. Theo îl contrazise, ca de obicei, însă, ca fan al celor de la Twins, era slab înarmat.

După o jumătate de oră, plecă, promiţând să treacă şi săptămâna următoare.

— Să-ţi măreşti nota la chimie, spuse Ike cu severitate.

CAPITOLUL 5

Judecătorul Henry Gantry trase de mâneca dreaptă a robei sale lungi şi negre pentru a o potrivi, apoi păşi prin uşa din lemn masiv de stejar din spatele locului său din sala de judecată. Un aprod strigă deodată:

— Toată lumea în picioare!

Toţi – spectatori, juraţi, avocaţi, funcţionari, toţi participanţii la proces – se ridicară în picioare dintr-o mişcare. În timp ce judecătorul Gantry se instala pe scaunul său ca un tron, aprodul îşi rosti repede chemarea la ordine:

— Atenţiune, atenţiune, declar deschis procesul Curţii Penale din Districtul Zece, prezidat de domnul judecător Henry Gantry. Toţi cei cu cauze pe rol să se apropie. Fie ca Domnul să binecuvânteze această curte.

— Luaţi loc, spuse tare judecătorul Gantry la microfonul din faţa lui.

La fel de brusc pe cât se ridicase, mulţimea se aşeză printr-o mişcare colectivă. Scaunele scârţâiră. Banchetele trosniră. Genţile şi servietele se reaşezară şi circa două sute şi mai bine de oameni părură să răsufle în acelaşi timp. Apoi totul se linişti.

Judecătorul Gantry aruncă o privire rapidă în toată sala. După cum se aştepta, era plină ochi.

— Ei bine, în mod sigur, astăzi avem parte de multă lume interesată. Vă mulţumesc pentru prezenţa în sală.

Se uită la balcon, stabilind contactul vizual cu Theo Boone, apoi zâmbi văzându-i colegii de clasă cum stăteau unul lângă altul, încordaţi şi atenţi.

— Cauza pe rol este cazul Statul versus Peter Duffy. Statul este pregătit să înceapă?

Jack Hogan, reprezentând acuzarea, se ridică în picioare şi anunţă:

— Da, onorată instanţă, statul este pregătit.

— Apărarea este pregătită?

Clifford Nance se ridică şi spuse solemn:

— Suntem pregătiţi, onorată instanţă.

Onorabilul Gantry se întoarse spre dreapta, privi juriul şi spuse:

— Acum, doamnelor şi domnilor juraţi, aţi fost aleşi săptămâna trecută şi când aţi plecat de aici v-am dat instrucţiuni clare să nu discutaţi cu nimeni despre acest caz. V-am avertizat ca, dacă vă abordează cineva cu privire la acest caz, să mă anunţaţi. Vă întreb acum dacă s-a întâmplat aşa ceva. V-a contactat cineva cu privire la acest caz?

Toţi juraţii dădură din cap în semn că nu.

— Bine. Am făcut toate demersurile preliminare, iar acum suntem gata să începem. În această etapă a procesului, ambele părţi vor avea şansa de a vi se adresa direct şi de a-şi ţine ceea ce numim pledoariile de deschidere. O pledoarie de deschidere nu este o probă, nici o dovadă, ci doar o recapitulare a ceea ce s-a întâmplat, în versiunea fiecăreia dintre părţi. Întrucât statul are dificila misiune de a dovedi vinovăţia, statul începe întotdeauna primul. Domnule Hogan, sunteţi pregătit?

— Da, domnule judecător.

— Puteţi începe.

Theo nu putuse să mănânce nimic la micul dejun şi dormise puţin. Citise multe articole despre sportivi care erau atât de agitaţi înaintea unui meci mare, încât nu puteau să mănânce şi să doarmă. Erau copleşiţi de fluturi în stomac şi de greţuri din cauza temerilor şi a presiunii. În mod clar, Theo putea simţi presiunea chiar acum. Aerul din sala de judecată era greu şi tensionat. Deşi era doar un spectator, avea fluturi în stomac. Acesta era meciul cel mare.

Domnul Hogan era un procuror de carieră care se ocupase de

cazurile majore din Strattenburg. Era înalt, slab, chel şi purta în fiecare zi un costum negru. Pe la spate, lumea făcea glume pe seama costumelor sale negre. Nu ştia nimeni dacă avea doar unul sau câteva zeci. Deşi zâmbea rar, îşi începu pledoaria de deschidere cu un „bună dimineaţa" prietenos, se prezentă şi îi prezentă şi pe cei doi procurori mai tineri de la masa sa. Reuşi astfel să spargă gheaţa într-un mod plăcut.

Apoi trecu la problemă. Prezentă victima, pe Myra Duffy, arătând juriului un portret în culori al acesteia.

— Avea numai 46 de ani când a fost ucisă, spuse cu gravitate. Mamă a doi fii, Will şi Clark, ambii studenţi. Aş vrea ca ei să se ridice.

Arătă spre primul rând, imediat în spatele mesei acuzării, iar cei doi tineri se ridicară cu stângăcie în picioare şi se uitară la juraţi.

Theo ştia din ziar că tatăl lor, primul soţ al femeii, fusese ucis într-un accident de avion când ei erau mici. Domnul Duffy era cel de-al doilea soţ, iar ea era a doua lui soţie.

Oamenilor le plăcea să spună că erau multe recăsătoriri la „The Creek".

Domnul Hogan descria crima. Doamna Duffy fusese găsită în camera de zi a locuinţei încăpătoare şi moderne pe care o împărţea cu domnul Duffy. Era o casă nouă, având mai puţin de trei ani, situată pe o parcelă împădurită din spatele terenului de golf. Din cauza copacilor, casa abia se vedea din stradă, însă acest lucru se putea spune despre majoritatea caselor din Waverly Creek. Aici intimitatea e importantă.

Când i se găsise cadavrul, uşa din faţă a casei era descuiată şi întredeschisă. Sistemul de alarmă era în standby. Cineva îi luase bijuteriile din şifonier, un set de ceasuri vechi ce-i aparţineau domnului Duffy şi trei pistoale dintr-un sertar de lângă televizor. Valoarea estimativă a lucrurilor furate era de circa treizeci de mii de dolari.

Cauza morţii a fost strangularea. Cu aprobarea judecătorului, domnul Hogan merse lângă un proiector, apăsă un buton, iar pe ecranul din faţa juraţilor apăru o fotografie mare în culori. Aceasta o înfăţişa pe doamna Duffy întinsă pe mocheta ce

acoperea podeaua, bine îmbrăcată, aparent neatinsă, cu pantofii cu toc încă în picioare. Domnul Hogan explică faptul că în ziua în care fusese omorâtă, o zi de joi, urma să se întâlnească la prânz cu sora ei. Se pare că atunci când a fost atacată şi omorâtă, tocmai se pregătea să iasă din casă. Ucigaşul umblase apoi prin locuinţă, luase obiectele care lipseau şi plecase. Sora ei o sunase pe mobil, zece apeluri în următoarele două ore, apoi devenise atât de îngrijorată, încât se suise în maşină şi venise la Waverly Creek, la reşedinţa familiei Duffy, unde îşi găsise sora. În ceea ce priveşte scena crimei, aceasta părea mai degrabă una paşnică. Victima părea pur şi simplu să fi leşinat. La început, sora şi poliţiştii crezuseră că a murit în urma unui atac de cord, sau a unui accident vascular, sau a altor cauze naturale. Însă date fiind vârsta sa, condiţia fizică şi lipsa unui istoric în privinţa abuzului de medicamente, deveniseră repede suspicioşi.

Autopsia scosese la lumină adevărata cauză a morţii. Persoana care o omorâse pe doamna Duffy o apucase din spate şi îi apăsase puternic artera carotidă. Domnul Hogan îşi puse degetele pe propria arteră carotidă, în partea dreaptă a gâtului.

— Zece secunde de apăsare puternică exact în locul potrivit şi îţi pierzi cunoştinţa, spuse el, apoi aşteptă în timp ce toţi ceilalţi erau atenţi să vadă dacă nu cumva se prăbuşea chiar acolo, în sala de tribunal. Nu se prăbuşi. Continuă: De îndată ce doamna Duffy a leşinat, ucigaşul a continuat să o strângă, din ce în ce mai tare, şi şaizeci de secunde mai târziu era moartă. Nu sunt semne de luptă – nici unghii rupte, nici zgârieturi, nimic. De ce? Pentru că doamna Duffy îl cunoştea pe bărbatul care a ucis-o. Domnul Hogan se întoarse spectaculos şi îl privi fix pe domnul Duffy, care era aşezat între Clifford Nance şi un alt avocat al apărării. Îl cunoştea pentru că era căsătorită cu el.

Urmă o pauză lungă şi apăsătoare în timp ce întreaga sală se uita la domnul Duffy. Theo îi putea vedea ceafa. Voia cu disperare să-i vadă chipul.

Domnul Hogan continuă:

— S-a putut apropia atât de mult, pentru că ea avea încredere în el.

Domnul Hogan veni lângă proiector şi afişă mai multe fotografii. Cu ajutorul lor, procurorul prezentă întreaga scenă – interiorul casei, uşa din faţă, uşa din spate, apropierea de terenul de golf. Folosi o fotografie cu intrarea principală în Waverly Creek, cu porţile sale greoaie şi punctul de pază şi camerele de luat vederi.

El explică faptul că e puţin probabil ca un intrus, chiar şi unul deştept, să poată trece de toată paza. Doar dacă, desigur, intrusul nu era cu adevărat un intrus, pentru că şi el locuia acolo.

Niciunul dintre vecini nu văzuse vreun vehicul neobişnuit părăsind reşedinţa familiei Duffy. Nimeni nu văzuse vreun necunoscut pe stradă sau fugind din casă. Nu se raportase nimic neobişnuit. În ultimii şase ani, la Waverly Creek fuseseră numai două spargeri. În această comunitate liniştită, practic niciodată nu se auzise de vreo crimă.

În ziua crimei, domnul Duffy jucase golf, ceea ce făcea aproape în fiecare joi. Începuse la ora 1110, conform înregistrării computerului de pe terenul de golf. Era singur, ceea ce nu era neobişnuit şi, ca de fiecare dată, îşi folosise propriul golfmobil electric. Îi spusese celui care îi dăduse startul că plănuia să joace 18 găuri, cele nouă din nord şi cele nouă din sud, două dintre cele mai populare trasee. Reşedinţa Duffy era la marginea traseului de şase găuri al terenului de la Creek, un traseu mai scurt, preferat de doamne.

Domnul Duffy era un jucător de golf serios, care ţinea mereu scorul şi nu trişa niciodată. Să joci de unul singur 18 găuri durează aproximativ trei ore. Afară era înnorat, rece şi bătea vântul – o vreme care pe cei mai mulţi i-ar descuraja să joace golf. În afară de alte patru persoane care luaseră startul la 1020, nu mai era nimeni pe niciunul dintre cele trei trasee la ora 1110. Un alt grup de patru luase startul la 1340.

Sora doamnei Duffy o găsise pe aceasta şi sunase imediat la 911. Apelul fusese înregistrat la ora 1414. Autopsia stabilise ora morţii înjur de 1145.

Cu ajutorul unui asistent, domnul Hogan ridică o diagramă mare a comunităţii din Waverly Creek. El identifică acele trei trasee de golf, ghereta de pe teren, locul de încălzire, terenurile de tenis şi alte puncte de interes, apoi le arătă juraţilor amplasarea reşedinţei Duffy. Conform testelor efectuate de Stat, domnul Duffy era la a patra sau la a cincea gaură de pe traseul de nord la momentul crimei. Folosind un golfmobil electric identic cu cel al domnului Duffy, cineva ar putea merge din acea parte a traseului până la reşedinţa Duffy în circa şase minute.

Peter Duffy se uită la diagramă şi clătină încet din cap ca şi cum domnul Hogan spunea numai inepţii. Avea 49 de ani şi un chip întunecat şi ursuz, cu un păr des şi grizonant. Purta o pereche de ochelari cu ramă de baga, un costum maro şi ar fi putut să fie luat cu uşurinţă drept unul dintre avocaţi.

Jack Hogan conduse lucrurile către faptul că domnul Duffy ştia că soţia sa era acasă, că evident avea acces în propria casă, că la momentul crimei era într-un golfmobil la numai câteva minute şi că juca golf într-un moment când terenul era practic pustiu. Şansele de a fi văzut erau mici.

— A plănuit totul foarte bine, spuse iar şi iar domnul Hogan.

Simplul fapt că un avocat bun tot continua să afirme că domnul Duffy şi-a ucis soţia făcea ca teoria sa să pară credibilă. Dacă repeţi ceva de suficient de multe ori, lumea va începe să creadă. Domnul Mount fusese întotdeauna de părere că prezumţia de nevinovăţie este o glumă în zilele noastre. Prezumţia este de vinovăţie. Şi, Theo trebuia să admită, era greu să te gândeşti la domnul Duffy în termeni de nevinovăţie, cel puţin în primele minute ale procesului.

De ce şi-ar fi ucis domnul Duffy soţia? Domnul Hogan le puse juraţilor această întrebare în aşa fel încât părea evident că are răspunsul.

— Pentru bani, doamnelor şi domnilor. Plin de dramatism, el înşfăcă un document de pe masa lui şi declamă: Aceasta este o poliţă de asigurare de viaţă de un milion de dolari, încheiată de domnul Peter Duffy acum doi ani, pentru asigurarea vieţii răposatei sale soţii, Myra Duffy.

Linişte mormântală. Vina părea să apese tot mai greu.

Domnul Hogan răsfoi poliţa pe măsură ce vorbea despre ea şi păru să-şi piardă din avânt. Când încheie cu ea, o aruncă înapoi pe masă şi se lansă într-o divagaţie despre neajunsurile afacerilor domnului Duffy. Acesta era un dezvoltator imobiliar care făcuse o grămadă de bani, pierduse o grămadă de bani şi la momentul decesului soţiei sale era strâns cu uşa de nişte bănci. Domnul Hogan le promise juraţilor că statul va dovedi că acuzatul, domnul Duffy, era pe punctul de a falimenta.

Deci avea nevoie de bani. Adică de banii de pe asigurarea de viaţă.

Şi asta nu era totul în privinţa mobilului crimei. Domnul Hogan spuse că juraţii vor afla că mariajul soţilor Duffy nu era unul fericit. Fuseseră probleme, ba chiar multe. Se despărţiseră de cel puţin două ori. Ambii angajaseră avocaţi pentru divorţ, deşi niciunul din ei nu depusese actele.

Pentru a concluziona, domnul Hogan se apropie cât de mult posibil de juraţi şi îi privi cu seriozitate.

— Aceasta a fost o crimă cu sânge-rece, doamnelor şi domnilor. Plănuită în cele mai mici detalii şi minuţios executată. Nu ceva făcut în grabă. Fără martori, fără urme lăsate. Nimic în afară de o femeie încântătoare, omorâtă brutal prin strangulare.

Domnul Hogan îşi închise brusc ochii, se lovi cu mâna de partea laterală a capului şi spuse:

— Ah, am uitat ceva. Am uitat să vă spun că tot acum doi ani, când domnul Duffy a încheiat poliţa de asigurare de viaţă, a început şi să joace golf de unul singur. Până atunci, rareori juca singur şi vom aduce martori care să dovedească asta. Nu-i aşa că e o coincidenţă? Plănuia asta de doi ani, potrivindu-şi în linişte jocul de golf cu programul soţiei sale şi aşteptând. Aşteptând o zi rece şi cu vânt pentru ca terenul de golf să fie gol. Aşteptând momentul perfect pentru a da fuga acasă, pentru a-şi parca maşina lângă curtea interioară, pentru a se strecura grăbit pe uşa din spate, „Bună, dragă, am ajuns acasă” şi pentru a o înşfăca apoi, când ea nu era atentă. Un minut mai târziu, ea este moartă. Plănuia asta de atâta vreme,

încât ştia exact ce să facă. A înhăţat repede bijuteriile, ceasurile lui scumpe şi armele, pentru ca poliţia să creadă că era opera unui hoţ. Câteva secunde mai târziu ieşea pe uşă, înapoi în golfmobil, zburând pe lângă traseul de şase găuri către a cincea gaură de pe traseul de nord, unde luă a patra crosă, dădu întâmplător o lovitură bună şi termină încă un joc de golf de unul singur.

Domnul Hogan făcu o pauză. Linişte deplină. Îşi luă carneţelul şi se întoarse la locul său.

Trecuse o oră şi jumătate. Judecătorul Gantry lovi cu ciocănelul lui şi rosti:

— Să luăm o pauză de 10 minute.

Domnul Mount îşi strânse elevii laolaltă la capătul unui holişor de la etaj.

Băieţii discutau agitaţi despre drama la care tocmai fuseseră martori.

— E mult mai interesant decât la televizor, spuse unul.

— În regulă, spuse domnul Mount, aţi auzit numai o versiune a cazului. Doar de amuzament, totuşi, câţi dintre voi credeţi că e vinovat?

Se ridicară cel puţin 10-l2 mâini. Theo ar fi vrut să voteze da, dar ştia că este prematur.

— Dar cum rămâne cu prezumţia de nevinovăţie? întrebă domnul Mount.

— El a făcut-o, spuse Darren, toboşarul.

Alti câţiva i se aliară.

— E vinovat, spuse Brian, înotătorul.

— Nu are cum să scape.

— A plănuit-o perfect.

— El a făcut-o.

— Bine, bine, spuse domnul Mount. Vom purta aceeaşi conversaţie în timpul pauzei de masă, după ce veţi fi auzit şi partea adversă.

Partea adversă începu cu o lovitură. Clifford Nance aşteptă până când se făcu linişte în sală înainte de a veni în faţa juraţilor. Avea în jur de 60 de ani şi îşi purta părul cărunt peste urechi, avea piept şi braţe vânjoase şi o atitudine

mândră care părea să spună că nu s-a dat niciodată înapoi de la luptă, la tribunal sau în afara lui.

— Nici urmă de dovezi, tună el cu o voce joasă, guturală, ce răsună în pereţi. Nici urmă de dovezi, tună din nou, de parcă nu s-ar fi auzit de prima dată.

Theo se surprinse înfiorându-se.

— Nimic. Nici martori, nici probe la locul crimei. Nimic în afară de această povestioară curată, lustruită, ordonată, pe care domnul Hogan tocmai v-a istorisit-o, din care nici un cuvânt nu reprezintă o dovadă. Doar versiunea sa plină de imaginaţie a ceea ce se poate să se fi întâmplat. Poate că Pete Duffy a vrut să-şi omoare soţia. Poate că a plănuit totul în cele mai mici detalii. Poate că a dat ture în jurul unui teren de golf gol. Poate că a ajuns acasă exact la timp pentru a înfăptui cea mai curată crimă din istorie. Apoi, poate că a furat câteva lucruri, a lăsat deschisă uşa din faţă, a fugit înapoi la cea de-a cincea gaură şi şi-a reluat jocul. Poate că asta s-a întâmplat.

Domnul Nance se plimba acum, cu paşi lenţi, prin faţa juriului, într-un ritm perfect sincronizat cu cuvintele sale.

— Doamnelor şi domnilor, domnul Hogan vă cere să jucaţi jocul lui „poate”. Poate a fost aşa, poate a fost altfel. Şi vrea să îl jucaţi, pentru că nu are nici o dovadă. Nu are nimic. Nimic în afară de un bărbat care joacă golf, de unul singur, văzându-şi de treburile sale, în vreme ce soţia sa este omorâtă la mai puţin de un kilometru distanţă, în încântătoarea lor casă.

Se opri şi se apropie de juriu. Alese un domn mai în vârstă din primul rând şi păru gata să-l bată pe genunchi. Îşi coborî tonul şi spuse:

— Chiar nu-l învinuiesc pe domnul Hogan pentru că mizează pe jocul lui „poate”. Chiar nu are de ales, şi asta pentru că nu are nici o dovadă. Nu are nimic altceva în afară de o imaginaţie bogată.

Domnul Nance se întoarse spre dreapta şi stabili contactul vizual cu o casnică de vârstă mijlocie.

— Constituţia noastră, legile noastre, regulile noastre de procedură, toate sunt construite pe ideea dreptăţii. Şi ştiţi ceva? Nu există absolut nici un loc pentru „poate”. Legile

noastre sunt clare. Judecătorul Gantry vi le va explica mai târziu, şi când o va face, vă rog să-l ascultaţi cu atenţie. Nu-l veţi auzi rostind cuvântul poate nici măcar o dată. Ceea ce veţi auzi este bine-cunoscuta şi onorabila regulă americană de modă veche care spune că atunci când statul te acuză de crimă, ei bine, statul trebuie să vină aici cu toate resursele sale – anchetatori, poliţie, experţi, procurori, criminalişti, toţi aceşti oameni deştepţi şi cu experienţă – şi să dovedească fără urmă de îndoială că tu chiar ai comis crima.

Domnul Nance se întoarse spre stânga şi se uită cu sinceritate şi cu convingere la cei şase juraţi de pe al doilea rând. Vorbea fără notiţe, iar cuvintele sale curgeau aproape fără efort, de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori, fără să piardă vreun strop din pasiunea sa.

— Fără urmă de îndoială. Fără urmă de îndoială. Statul are o misiune grea, una pe care nu o poate duce la capăt.

Făcu o pauză în care fiecare îşi trase răsuflarea. Merse la masa apărării, luă un carneţel galben, dar nu se uită la el. Era ca un actor în mijlocul scenei şi îşi ştia replicile pe dinafară. Îşi drese glasul şi continuă la acelaşi volum ridicat:

— Acum, legea spune că Pete Duffy nu trebuie să depună mărturie, nu trebuie să cheme martori în apărarea sa, nu trebuie să dovedească nimic. El este protejat de una dintre normele de apărare cele mai dragi inimilor noastre. Se numeşte prezumţia de nevinovăţie. Domnul Nance se întoarse şi arătă spre clientul său: Pete Duffy stă aici ca un om nevinovat, la fel ca voi, la fel ca mine. Începu din nou să se plimbe, încet, fără să-şi ia vreo clipă privirea din ochii juraţilor. Cu toate acestea, Pete Duffy va depune mărturie. Vrea să depună mărturie. Abia aşteaptă să depună mărturie. Şi când se va aşeza pe acest scaun, în boxa martorilor, va depune mărturie, sub jurământ, şi vă va spune adevărul. Adevărul, doamnelor şi domnilor, este ceva cu mult diferit de povestioara creată de domnul Hogan. Adevărul, doamnelor şi domnilor, este că Pete Duffy juca într-adevăr golf în acea zi fatidică şi că era singur, aşa cum îi plăcea lui cel mai mult să joace. Înregistrările vor arăta că a început la 1110, că a mers

dincolo de prima gaură în propriul golfmobil, cel pe care îl ţine în garajul său, aşa cum fac cei mai mulţi dintre vecinii săi. Era pe teren, singur, în vreme ce soţia sa era acasă pregătindu-se să plece pentru a lua prânzul în oraş. Un hoţ, un criminal necunoscut care este încă în libertate şi care probabil va rămâne în libertate după cum decurg lucrurile, a intrat în casă tiptil, crezând în mod eronat că nu este nimeni Alarma era deconectată. Uşa din fată era descuiată, la fel ca uşa din spate. Acest lucru nu era, nu este neobişnuit în acest cartier. Pe neaşteptate, hoţul dă peste Myra Duffy, şi în acest moment el devine altcineva. Devine un criminal.

Domnul Nance făcu o pauză şi merse până la masa apărării, de unde luă un pahar cu apă din care bău îndelung. Toată lumea îl privea; oricum nu aveau altceva la care să se uite.

— Şi continuă să fie acolo, spuse el deodată, practic strigând. Sau ar putea fi aici, spuse dând din mâini şi arătând întreaga sală de tribunal. Întrucât jucăm jocul lui „poate", atunci poate că este aici, urmărind acest proces. De ce nu? Este cu siguranţă la adăpost din cauza domnului Hogan şi a clicii sale.

Theo observă că mai mulţi dintre juraţi îşi îndreptară privirea spre spectatori.

Domnul Nance schimbă subiectul şi vorbi despre poliţa de asigurare de viaţă şi în special despre faptul că într-adevăr domnul Duffy încheiase una care îl făcea beneficiarul unui milion de dolari în cazul în care soţia lui murea. Însă exista o poliţă identică de viaţă în care doamna Duffy era numită beneficiară. Făcuseră pur şi simplu ceea ce fac cele mai multe dintre cuplurile căsătorite. Încheiaseră poliţe duble. El promise să le dovedească juraţilor că afacerile lui Pete Duffy nu stăteau nici pe departe atât de rău precum pretindea domnul Hogan. El admise că cei doi avuseseră probleme în căsnicie şi că se despărţiseră de mai multe ori, dar nu înaintaseră niciodată actele de divorţ. De fapt, erau hotărâţi să-şi rezolve problemele.

Domnul Mount stătea pe rândul al doilea de la balcon, în spatele elevilor săi. Îşi alesese cu atenţie locul pentru a-i putea vedea pe toţi şaisprezece, la nevoie. Până acum fuseseră

ţintuiţi de pledoariile de deschidere. Deloc surprinzător, Theo era mai implicat decât ceilalţi. Era exact acolo unde îşi dorea să fie.

Când domnul Nance încheie, judecătorul Gantry solicită o pauză de masă.

CAPITOLUL 6

Clasa traversă Main Street şi se îndreptă spre est, spre râu. Domnul Mount era cu un pas sau doi în urmă şi asculta amuzat cum băieţii îşi aduceau argumente pro şi contra, unii dintre ei folosind fraze şi cuvinte pe care tocmai le auziseră de la adevăraţii avocaţi.

— Pe aici, spuse el şi grupul o luă la stânga pe o stradă laterală îngustă.

Intrară la Pappy's, un local faimos, recunoscut pentru sendvişurile cu pastramă şi pentru inelele de ceapă. Era douăsprezece fără zece şi fuseseră nevoiţi să se lupte cu aglomeraţia. Comandară repede, apoi se îngrămădiră în jurul unei mese lungi în apropiere de fereastră.

— Care avocat a fost mai bun? întrebă domnul Mount.

Cel puţin zece dintre ei răspunseră deodată, iar părerile erau împărţite între Jack Hogan şi Clifford Nance. Domnul Mount îi îndemnă cu întrebări precum: „Care din avocaţi a fost mai credibil?" „Pe care din ei l-aţi crede?" „Pe care din ei tinde juriul să-l creadă?"

Sosi mâncarea, iar conversaţia se întrerupse brusc.

— Să vedem mâinile, spuse domnul Mount. Şi trebuie să votaţi. Fără ocolişuri. Ridicaţi mâna dacă sunteţi de părere că domnul Duffy este vinovat.

Numără zece mâini.

— Bine, dacă e nevinovat. Numără cinci mâini.

— Theo, am spus că trebuie să votezi.

— Îmi pare rău, dar nu pot vota. Cred că este vinovat, însă nu văd cum statul ar putea să dovedească asta. Tot ce poate dovedi este mobilul, poate.

— Jocul lui „poate", nu? spuse domnul Mount. Cred că asta a fost foarte eficient.

— Eu sunt de partea lui Theo, spuse Aaron. În mod sigur el

apare ca vinovat, însă procurorul nici măcar nu-l poate plasa la locul crimei. Iar asta e o problemă, nu-i aşa?

— O mare problemă, aş spune, răspunse domnul Mount.

— Dar cum rămâne cu bijuteriile, şi ceasurile, şi armele furate? întrebă Edward. S-au găsit aceste lucruri? Nu s-a menţionat nimic.

— Nu ştiu, dar pledoariile de deschidere sunt oarecum limitate.

— Mie mi s-au părut destul de lungi.

— Vom afla când vor fi chemaţi martorii, adăugă Theo.

— Cine este primul martor? întrebă Chase.

— Nu am văzut lista martorilor, spuse domnul Mount. Însă de regulă se începe cu locul crimei. Probabil va fi unul dintre detectivi.

— Super.

— Domnule Mount, până când putem sta astăzi?

— Trebuie să ne întoarcem la şcoală la 15.30.

— Şi până când va ţine procesul? Judecătorului Gantry îi place să muncească, spuse Theo. Cel mai devreme până la cinci.

— Domnule Mount, putem veni şi mâine?

— Mă tem că nu. Este o deplasare de o zi. Aveţi şi alte ore, totuşi. Niciuna mai interesantă decât a mea, dar asta e doar părerea mea.

Dintr-odată, localul se umplu, iar afară se formă coadă. Domnul Mount le spuse elevilor săi să-şi termine prânzul. Pappy, proprietarul, era celebru pentru că striga la clienţii care rămâneau mai mult la masă după ce terminau de mâncat.

Se plimbară pe Main Street, care acum era aglomerată cu oameni care mergeau de colo-colo în pauza de masă. Lângă o fântână, nişte funcţionari mâncau şi stăteau de vorbă în timp ce se încălzeau la soare. Ofiţerul Peacock, poliţist de circulaţie de multă vreme, dirija traficul cu fluierul său obosit şi cu mănuşile sale galbene şi uzate, încercând să prevină accidentele, lucru care nu-i ieşea de fiecare dată. Puţin mai în faţă, un grup de bărbaţi în costume de culoare închisă părăseau o clădire, îndreptându-se în aceeaşi direcţie ca şi

elevii. Domnul Mount spuse complice, dar cu voce tare:

— Băieţi, ia uitaţi, este domnul Duffy cu avocaţii săi.

Băieţii încetiniră pasul pentru o clipă, în vreme ce grupul în costume închise la culoare trecea pe lângă ei, depăşindu-i. Pete Duffy, Clifford Nance, alţi doi avocaţi cu chipurile serioase şi un al cincilea bărbat pe care Theo nu îl văzuse de dimineaţă în sala de judecată, însă pe care îl cunoştea bine. Numele său era Omar Cheepe şi nu era avocat, deşi era bine cunoscut în cercurile avocaţilor. Domnul Cheepe era un soi de fost agent federal care avea acum propria firmă. Era specializat în investigaţii şi supraveghere, plus alte activităţi de care aveau nevoie avocaţii din când în când. El şi doamna Boone fuseseră cândva implicaţi într-o dispută urâtă legată de un caz de divorţ, iar Theo auzise despre Omar Cheepe spunându-se că ar fi „un criminal înarmat" şi „un om căruia îi plăcea să încalce legea". Bineînţeles că Theo nu fusese surprins să audă asemenea comentarii, însă apoi auzise multe altele pe la birou. Nu-l întâlnise practic pe domnul Cheepe, dar îl văzuse la tribunal. Zvonul era că dacă Omar Cheepe lucra la un caz, atunci cineva trebuia să fie vinovat.

Omar se uită direct la Theo. Era îndesat, voinic, cu un cap mare şi rotund, mereu ras. Bărbatul încerca să pară ameninţător şi reuşea.

Se întoarse şi se grăbi pe urmele lui Duffy.

Băieţii coborâră pe Main Street, într-un grup dezorganizat, mergând repede pentru a se ţine după acuzat şi echipa acestuia. Matahala de Omar Cheepe îi proteja spatele lui Pete Duffy, în caz că cineva ar trage în el. Clifford Nance spuse o povestioară haioasă, iar bărbaţii râseră cu poftă.

Pete Duffy râdea cel mai zgomotos. Vinovat. Theo detesta să creadă asta, pentru că nici un martor nu depusese încă mărturie. În plus, îi plăcea să-şi spună că el crede în prezumţia de nevinovăţie.

„Vinovat", îşi spuse din nou Theo. De ce nu putea urma legea şi să-i ofere domnului Duffy prezumţia de nevinovăţie? De ce nu putea face ceea ce se presupune că fac avocaţii buni? Asta îl frustra pe măsură ce înainta pe urmele domnului Duffy şi

ale avocaţilor săi.

Cazului îi lipsea ceva şi, pe baza a ceea ce se spusese deja în sala de judecată, Theo se îndoia că misterul avea să fie vreodată rezolvat.

Îşi reluară locurile pe scaune, în partea stângă a balconului, pe rândul din faţă şi se mai liniştiră. Judecătorul Gantry dăduse pauză până pe la 1300-l315. Adjunctul Gossett, bătrânul aprod, ajunse cu greu până la ei şi spuse:

— Theo.

— Da, domnule.

— Aceştia sunt colegii tăi?

„Cine altcineva ar putea fi, domnule adjunct Gossett? Un profesor, şaisprezece elevi?”

— Da, domnule.

— Judecătorul Gantry doreşte să vă vadă în cabinetul său. Şi repede. El este un om ocupat.

Theo arătă cu degetul spre sine, încercând să spună ceva.

— Toată clasa, spuse adjunctul Gossett. Şi repede.

Grăbiţi, se aşezară în formaţie în spatele adjunctului Gossett şi se zoriră să coboare scările.

„În cabinet” însemna că judecătorul era în biroul său din spatele sălii de judecată. Acest birou era diferit de biroul său oficial de pe coridor. Era derutant, iar Theo aştepta nişte explicaţii, când adjunctul Gossett deschise uşa unei încăperi lungi cu lambriuri de lemn şi cu pereţii acoperiţi de portrete vechi ale unor foşti judecători cu barbă. Judecătorul Gantry, fără roba sa neagră, se ridică de la biroul său şi păşi în întâmpinarea băieţilor.

— Salut, Theo, spuse el, ceea ce îl făcu pe Theo să se simtă uşor jenat.

Ceilalţi elevi rămăseseră muţi de uimire, nemaiputând să spună nici un cuvânt.

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Mount, spuse judecătorul în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Da, domnule judecător, iar aceasta este clasa mea de educaţie civică, a opta.

Deoarece nu erau suficiente scaune pentru toată lumea,

judecătorul Gantry li se adresă elevilor chiar dacă erau în picioare.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Este important ca elevii să vadă sistemul nostru juridic în acţiune. Ce părere aveţi până acum?

Toţi cei şaisprezece băieţi erau muţi. Ce ar fi trebuit să spună?

Domnul Mount îi salvă.

— Sunt fascinaţi de proces, spuse el. Tocmai ce-am dezbătut în pauza de prânz, i-am evaluat pe avocaţi, am vorbit despre juraţi şi ne-am spus părerile despre vinovăţie şi nevinovăţie.

— N-am să vă întreb. Dar avem nişte avocaţi al naibii de buni, nu-i asa?

Toţi cei şaisprezece dădură din cap în semn că da.

— Este adevărat că Theo Boone chiar oferă consultaţii juridice?

Câteva râsete nervoase. Theo era în acelaşi timp jenat şi mândru.

Da, dar nu le iau nici un ban, spuse el.

Şi mai multe râsete.

— Aveţi vreo întrebare referitoare la proces? întrebă judecătorul Gantry.

— Da, domnule, spuse Brandon. La televizor vezi mereu un martor surpriză care apare de nicăieri şi schimbă soarta procesului. Există posibilitatea vreunui martor surpriză aici? Dacă nu, se pare că statul are un caz cam slăbuţ.

— Bună întrebare, fiule. Răspunsul este nu. Regulile noastre de procedură interzic martorii surpriză. În viaţa reală, înainte de începerea procesului, fiecare parte trebuie să pună la dispoziţie o listă cu toţi potenţialii martori.

— Cine este primul martor? întrebă Jarvis.

— Sora victimei, doamna care a găsit cadavrul. Îi vor urma detectivii de la Omucideri. Cât de mult puteţi sta astăzi?

— Trebuie să fim înapoi la şcoală la 1530, spuse domnul Mount.

— Bine. Voi cere o pauză la ora 1500, ca să puteţi ieşi. Cum sunt locurile de sus de la balcon?

— Foarte bune, vă mulţumim.

— V-am mutat jos, căci s-a mai eliberat un pic. Din nou, vă mulţumesc pentru interesul acordat sistemului nostru juridic. Este foarte important pentru o bună educaţie civică.

Cu asta, judecătorul Gantry încheie. Elevii îi mulţumiră. El şi domnul Mount îşi strânseră din nou mâinile.

Adjunctul Gossett îi conduse afară din cabinet, înapoi în sala de judecată şi îi aşeză în partea centrală pe cel de-al doilea rând din spatele mesei acuzării. În faţa lor erau cei doi tineri care fuseseră prezentaţi drept fiii doamnei Duffy. Avocaţii erau la o distanţă de numai câţiva metri. În partea cealaltă, în spatele domnului Duffy, stătea acum Omar, săgetând întreaga sală cu ochii săi negri, de parcă ar fi vrut să împuşte pe cineva. Din nou, se uită direct la Theo.

Trecuseră de pe locurile ieftine pe cele din centru şi nu le venea să creadă. Chase, omul de ştiinţă nebun, stătea la dreapta lui Theo, umăr lângă umăr. Îi şopti:

— Theo, ai tras ceva sfori?

— Nu, dar eu şi judecătorul Gantry suntem destul de apropiaţi.

— Bună treabă.

Exact la ora 1300, aprodul se ridică în picioare şi anunţă:

— Declar acum deschisă şedinţa. Vă rog să rămâneţi aşezaţi.

Judecătorul Gantry îşi făcu apariţia îmbrăcat cu roba sa şi se aşeză. Se uită la Jack Hogan şi spuse:

— Statul poate chema primul martor.

Pe o uşă laterală, intră în sală, escortată de un alt aprod, o doamnă bine îmbrăcată, care se aşeză în boxa martorilor. Puse mâna pe Biblie şi jură să spună adevărul. După ce femeia se aşeză şi i se potrivi microfonul, domnul Hogan începu audierea martorei.

Numele ei era Emily Green, sora lui Myra Duffy. Avea 44 de ani, locuia la Strattenburg şi lucra ca instructor de fitness, iar în ziua crimei făcuse exact ceea ce domnul Hogan descrisese deja în pledoaria sa de deschidere. Când sora sa nu apăruse pentru a lua prânzul împreună şi nici nu sunase, a început să-şi facă griji, apoi a intrat în panică. A sunat-o pe mobil în

repetate rânduri, apoi a alergat la Waverly Creek, la reşedinţa Duffy, unde şi-a găsit sora moartă pe covorul din camera de zi.

Era evident, cel puţin pentru Theo, că domnul Hogan şi doamna Green exersaseră cu atenţie referitor la această mărturie. Aceasta era menită să stabilească decesul şi să trezească simpatie. Când au încheiat, Clifford Nance se ridică în picioare şi anunţă că nu are întrebări. Domnei Green i se permise să părăsească boxa şi să se aşeze pe un scaun în primul rând, lângă cei doi nepoţi ai săi, chiar în faţa elevilor domnului Mount.

Următorul martor a fost detectivul Krone, de la Omucideri. Folosindu-se de ecranul mare şi de proiector, el şi Jack Hogan prezentară cartierul, reşedinţa Duffy şi locul crimei. Au fost stabilite câteva fapte importante, chiar dacă juriul le cunoştea deja. Uşa din faţă fusese găsită deschisă. Uşa din spate şi cea dinspre curtea interioară nu fuseseră încuiate. Sistemul de alarmă nu era activat.

Au ieşit la iveală date noi. Verificarea amprentelor scosese la iveală că în toată casa acestea se potrivesc cu ale domnului Duffy, ale doamnei Duffy şi ale menajerei, însă acest lucru era de aşteptat. Pe clanţe, la ferestre, pe telefon, pe sertare, pe caseta de bijuterii sau pe scrinul de mahon în care îşi ţinea domnul Duffy ceasurile sale scumpe nu se găsiseră alte amprente. Asta însemna una din două: (1) hoţul/criminalul purtase mănuşi sau ştersese cu atenţie orice amprentă sau (2) hoţul/criminalul era fie domnul Duffy, fie menajera. Menajera nu era la serviciu în ziua crimei – era plecată din oraş cu soţul ei.

Oricine luase bijuteriile, armele şi ceasurile mai lăsase deschise şi alte câteva dulapuri şi sertare. Detectivul Krone, pe care era destul de plictisitor să-l asculţi, prezentă metodic, fotografie după fotografie, dezordinea lăsată în urmă de hoţ/criminal.

Pentru prima dată, procesul trena. Domnul Mount observă că unii dintre băieţi începuseră să se foiască. Vreo doi juraţi păreau gata să adoarmă.

Fix la ora 1500, judecătorul Gantry lovi cu ciocănelul şi anunţă o pauză de 15 minute. Sala de judecată se goli repede. Toată lumea avea nevoie de o pauză. Theo şi prietenii săi plecară de la tribunal, se urcară într-un mic autobuz galben şi zece minute mai târziu erau la şcoală, la timp pentru a pleca apoi acasă.

La jumătate de oră după ce plecase, Theo era înapoi la tribunal. Alergă repede pe scări până la etajul trei. Nu era nici urmă din războiul familiei Finnemore – nici un avocat pe culoar, nici urmă de April. Nu îi dăduse nici un telefon şi nu îi răspunsese la e-mailuri cu o seară în urmă şi nici nu postase nimic pe pagina ei de Facebook.

Părinţii ei nu-i dădeau voie să aibă un telefon mobil, aşa că nu putea trimite SMS-uri. Asta nu era atât de neobişnuit. Cam jumătate din elevii de clasa a opta nu aveau telefoane mobile.

Theo se grăbi să ajungă la etajul doi, intră în sala de judecată sub privirile suspicioase ale adjunctului Gossett şi îşi găsi loc pe rândul al treilea, în spatele mesei apărării. Theo îi putea auzi pe avocaţi şoptindu-şi lucruri importante. Omar Cheepe era încă acolo. Îl observă pe Theo pe când acesta se aşeza. Ca observator cu experienţă ce era, Omar avea abilitatea de a vedea toate mişcările, dar o făcea cu naturaleţe, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Martorul era un medic, cel care efectuase autopsia victimei. Folosea o diagramă mare şi colorată a corpului uman de la piept în sus, cu accent pe zona gâtului. Theo era mai atent la Clifford Nance decât la martor. Îl văzu pe domnul Nance cum asculta cu multă atenţie mărturia şi lua notiţe, uitându-se încontinuu la juraţi. Părea că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă în sală. Era relaxat şi plin de încredere în sine, deşi oricând gata de atac.

Intervievarea medicului a fost scurtă şi nu a scos la iveală nimic nou. Până acum, domnul Nance părea să se mulţumească a fi de acord cu majoritatea martorilor acuzării. Focurile de artificii urmau să vină mai târziu.

Judecătorul Gantry suspendă şedinţa puţin după ora 1700. Înainte de a le permite juraţilor să se retragă, le reaminti să nu

discute cu nimeni despre caz. După ce ieşiră, sala de judecată se goli. Theo mai stătu puţin, urmărindu-i pe avocaţi cum îşi strâng dosarele şi cărţile, cum le aşează în serviete şi cum discută cu voce joasă. Peste spaţiul dintre mese avu loc un schimb de cuvinte. Jack Hogan îi spuse ceva lui Clifford Nance şi ambii începură să râdă. Ceilalţi avocaţi mai mici li se alăturară şi cineva spuse:

— Ce-aţi zice să bem ceva?

Acum duşmani, în clipa următoare buni prieteni. Theo mai văzuse asta şi înainte. Mama sa încercase să-i explice că avocaţii sunt plătiţi să-şi facă treaba, iar pentru a o face bine, trebuie să-şi lasă sentimentele personale la uşă. Adevăraţii profesionişti, spunea ea, nu-şi pierd niciodată stăpânirea de sine şi nu poartă ranchiună.

Ike spunea că asta era o prostie. El îi dispreţuia pe majoritatea avocaţilor din oraş.

Omar Cheepe nu râdea şi nici nu fusese invitat să bea ceva cu duşmanul. El şi Pete Duffy plecară repede pe o uşă laterală.

CAPITOLUL 7

Marţi seara însemna o cină la cantina săracilor. Nu era cea mai rea masă a săptămânii. Aceea era duminica seara, când mama lui încerca să facă o friptură de pui, însă nici cea de marţi nu era cine ştie ce.

Cantina săracilor era doar un nume. În realitate nu era o cantină şi arareori se servea supă5. Era o sală mare de mese în subsolul unei biserici transformate, unde cei fără adăpost se strângeau să mănânce şi să-şi petreacă seara. Mâncarea era pregătită de voluntari care de regulă ofereau sendvişuri, chipsuri, fructe, prăjiturele.

Mama lui Theo le numea „chestii la pungă”. Nu chiar aşa de sănătoase.

Theo auzise că erau în jur de trei sute de oameni ai străzii în Strattenburg. Îi văzuse pe Main Street, unde cerşeau bani şi dormeau pe bănci. Îi văzuse la containerele de gunoi, scormonind după mâncare. Oraşul era alarmat de numărul mare şi de lipsa de paturi din adăposturi.

După câte se pare, consiliul oraşului aducea săptămânal în

discuţie această problemă.

Şi doamna Boone era alarmată. Fusese atât de îngrijorată din cauza mamelor fără adăpost, încât demarase un program de asistenţă a victimelor violenţei domestice – femei care fuseseră bătute şi ameninţate, femei care nu aveau unde locui şi nimeni la care să se ducă, femei cu copii care aveau nevoie de ajutor şi nu ştiau unde să-l găsească. Doamna Boone, alături de alte câteva avocate din oraş, puseseră bazele unui mic program de consiliere juridică pentru a le ajuta pe aceste femei.

Şi astfel, în fiecare marţi seara, familia Boone mergea la câteva cvartale distantă de biroul lor din centru, la adăpostul de pe Highland Street, unde petreceau trei ore cu cei mai puţin norocoşi. Era rândul lor să le servească masa sutelor de oameni adunaţi acolo, iar apoi mâncau şi ei ceva frugal.

Deşi nu ar fi trebuit să ştie, Theo îşi auzise părinţii discutând dacă nu cumva ar trebui să mărească donaţia către adăpost de la două la trei sute de dolari. Părinţii săi erau departe de a fi bogaţi. Prietenii lui credeau că este bogat pentru că ambii săi părinţi erau avocaţi, însă adevărul era că munca lor nu era atât de profitabilă. Trăiau modest, economiseau pentru educaţia lui Theo şi le făcea plăcere să fie generoşi cu cei fără posibilităţi.

După cină, domnul Boone instala un birou provizoriu în capătul îndepărtat al sălii de mese şi câţiva oameni fără adăpost se îndreptau către acesta. Le era de folos în probleme care se întindeau de regulă de la a fi evacuaţi din casele lor până la a li se refuza hrana sau îngrijirea medicală. Spunea adesea că aceştia erau clienţii lui preferaţi. Ei nu puteau plăti comision, aşa că nu erai presat să-ţi obţii banii de la ei. Erau recunoscători pentru fiecare lucru pe care tatăl lui Theo încerca să-l facă pentru ei. Iar lui îi plăcea sincer să stea de vorbă cu ei.

Din cauza naturii mai sensibile a muncii ei, doamna Boone se întâlnea cu clientele sale într-o încăpere mică de la etaj. Prima clientă avea doi copii mici, nu avea serviciu şi nici bani şi, dacă nu ar fi fost adăpostul, nici unde să doarmă peste

noapte.

Sarcina lui Theo era să ajute la teme. Adăpostul avea câteva familii cărora li se permitea să stea până la 12 luni – aceasta era limita maximă pe Highland Street. După un an, trebuiau să plece. Cei mai mulţi dintre ei îşi găseau de muncă şi un loc unde să stea, dar era nevoie de timp. Câtă vreme stăteau în adăpost erau trataţi la fel ca orice alt locuitor al Strattenburgului. Li se dădea de mâncare şi haine şi se bucurau de îngrijiri medicale. Fie erau angajaţi, fie în căutarea unui job. Erau invitaţi să meargă la biserică pentru a se ruga.

Iar copiii lor mergeau la şcolile locale. În adăpost, seara, sesiunile de teme erau organizate de voluntari ai bisericii. Treaba lui Theo din fiecare marţi era să-i înveţe engleza pe doi copii de clasa a doua, Hector şi Rita, şi să-l ajute la algebră pe fratele lor. Ei erau din El Salvador, iar tatăl lor dispăruse în împrejurări misterioase, lăsându-i pe străzi. Fuseseră găsiţi de poliţie locuind cu mama lor sub un pod.

Ca de fiecare dată, Hector şi Rita erau încântaţi să-l vadă pe Theo şi se agăţară de el pe când îşi înfuleca sendvişul. Apoi alergară pe culoar către o sală mare unde făceau lecţii şi ceilalţi copii.

— Fără spaniolă, spuse el de mai multe ori. Numai în engleză.

Engleza lor era uluitoare. O asimilau zi de zi la şcoală şi o învăţau şi pe mama lor să vorbească. Găsiră o masă într-un colţ, iar Theo începu să le citească dintr-o carte cu poze ceva despre o broscuţă care s-a pierdut în mare.

Doamna Boone insistase ca Theo să înceapă spaniola din clasa a patra, de îndată ce era în programă. Când lecţiile s-au dovedit a fi prea uşoare, ea a angajat un meditator privat care trecea pe la birou de două ori pe săptămână pentru nişte lecţii mai riguroase. Cu mama sa împingându-l tare de la spate şi cu Madame Monique, care-i oferea zilnic motive de inspiraţie, Theo învăţa cu rapiditate.

El citi o pagină, iar apoi Rita o reciti. Apoi Hector. Theo le corectă greşelile, iar apoi trecu mai departe. În sală era zgomot, ba chiar gălăgie, căci vreo douăzeci şi mai bine de

copii de toate vârstele îşi făceau temele.

Gemenii aveau un frate mai mare, Julio, elev în clasa a şaptea, pe care Theo îl vedea din când în când pe terenul de joacă din curtea şcolii. Era extrem de timid, până la a deveni ciudat. Doamna Boone specula că bietul copil era probabil înspăimântat de trauma de a-şi fi pierdut tatăl într-o ţară străină şi fără posibilitatea de a se întoarce înapoi.

Ea avea tot timpul o teorie când cineva se comporta ciudat.

După ce Theo, împreună cu Hector şi Rita, termină şi cea de-a doua carte, Julio li se alătură şi se aşeză la masă.

— Ce mai faci? spuse Theo.

Julio zâmbi şi privi în altă parte.

— Să mai citim o carte, spuse Hector.

— Imediat.

— Am probleme cu algebra, spuse Julio. Mă poţi ajuta?

— El e cu noi, îi răspunse Rita fratelui său, gata să se ia la ceartă.

Theo alese două cărţi de pe raft şi le aşeză în faţa lui Hector şi a Ritei. Apoi pregăti două tăbliţe de scris şi două creioane.

— Citiţi aceste cărţi, spuse el. Pe măsură ce citiţi, rostiţi fiecare cuvânt. Când daţi peste un cuvânt pe care nu-l cunoaşteri, notaţi-l, bine?

Deschiseră cărţile cu repeziciune, de parcă ar fi fost un concurs.

Theo şi Julio se pierdură curând în lumea algebrei.

La zece seara, familia Boone era acasă, în faţa televizorului. Judge dormea pe canapea, cu capul în poala lui Theo. Crima Duffy era singura ştire din Strattenburg, iar cele două posturi TV locale nu vorbeau decât despre asta. Era difuzată o înregistrare cu Pete Duffy intrând în tribunal, înconjurat de avocaţi şi de asistenţii acestora şi de alţi bărbaţi în costume închise la culoare şi cu fete sobre. O altă înregistrare, de astă dată filmată de sus, înfăţişa reşedinţa Duffy, de lângă traseul de şase găuri din Waverly Creek. Un reporter aflat în faţa tribunalului povesti rapid unde s-a ajuns până acum cu mărturiile. Judecătorul Gantry dăduse ordin de restricţionare a comentariilor; astfel, niciunul dintre avocaţi, poliţia sau alţi

martori nu-şi puteau împărtăşi gândurile sau opiniile.

De asemenea, judecătorul Gantry interzisese camerele de luat vederi în sala de tribunal. Echipele de ştiri erau ţinute afară.

Theo nu discută despre altceva, iar părinţii săi îi împărtăşeau suspiciunea cum că Pete Duffy era vinovat. Dovedirea acestui fapt părea însă dificilă.

În timpul unei pauze publicitare, Theo începu să tuşească. Când acest lucru nu atrase atenţia părinţilor săi, tuşi ceva mai mult şi spuse:

— Mă cam doare în gât.

— Eşti cam palid, spuse tatăl său. Probabil ai răcit.

— Nu mă simt prea bine.

— Ţi s-au înroşit ochii? întrebă tatăl său.

— Cred că da.

— Te doare capul?

— Da, dar nu foarte tare.

— Strănuţi, îţi curge nasul?

— Da.

— De când asta? întrebă mama sa.

— Eşti foarte bolnav, spuse tatăl său. Aş spune să nu te duci mâine la şcoală, ca să nu răspândeşti acesta teribilă infecţie, dar s-ar putea să fie o idee bună să te duci în schimb la tribunal pentru a urmări procesul Duffy. Ce părere ai, mamă?

— Ah, înţeleg, spuse ea. Un atac brusc de gripă.

— Probabil încă unul dintre acele accese urâte de o zi care par să înceteze miraculos când se termină orele de şcoală, spuse tatăl său.

— Chiar nu mă simt bine, spuse Theo prins cu mâţa-n sac, dar agăţându-se cu disperare de asta.

— Ia o aspirină, poate şi nişte sirop de tuse, spuse tatăl său.

Woods Boone mergea rar la medic şi considera că majoritatea oamenilor cheltuiesc prea mulţi bani pe medicamente.

— Mai poţi tuşi o dată pentru noi, Teddy? îl întrebă mama.

Ca mamă, ea era ceva mai înţelegătoare atunci când îi era rău. Adevărul era că Theo avea obiceiul de a se preface, mai ales atunci când avea altceva mai bun de făcut decât să

meargă la şcoală.

Tatăl său începu să râdă.

— Da, a fost o tuse destul de jalnică, Theo, chiar şi după standardele tale.

— Aş putea fi pe moarte, spuse Theo, abţinându-se să nu râdă.

— Da, dar nu eşti, spuse tatăl. Şi dacă mâine îţi faci apariţia la tribunal, judecătorul Gantry va dispune să fii arestat pentru chiul.

— Cunoşti vreun avocat bun? ripostă Theo.

Mama sa izbucni în râs şi, în cele din urmă, Woods sesiză gluma.

— Treci la culcare, spuse el.

Theo urcă scările fără tragere de inimă, complet înfrânt, cu Judge târându-se în urma sa. În pat, îşi deschise laptopul şi o căută pe April. Răsuflă uşurat când ea îi răspunse:

APRILNPARIS: Bună, Theo. Ce faci?

TBOONEESQ: Unde eşti?

APRILNPARIS: Acasă, în dormitor, cu uşa încuiată.

TBOONEESQ; Şi mama ta unde e?

APRILNPARIS: Jos. Nu ne vorbim.

TBOONEESQ: Ai ajuns la şcoală?

APRILNPARIS: Nu, procesul a durat până după-amiază. Mă bucur atât de tare că s-a terminat.

TBOONEESQ: Cum a fost în boxa martorilor?

APRILNPARIS: Groaznic. Am plâns, Theo. Nu mă puteam opri. I-am spus judecătorului că nu vreau să locuiesc cu mama sau cu tata. Avocatul ei mi-a pus întrebări. Avocatul lui mi-a pus întrebări. A fost oribil.

TBOONEESQ: Îmi pare rău.

APRILNPARIS: Nu înţeleg de ce vrei să te faci avocat.

TBOONEESQ: Pentru a-i ajuta pe cei ca tine, de-aia. Asta e ceea ce fac avocaţii buni. Ţi-a plăcut de judecător?

APRILNPARIS: Nu mi-a plăcut de nimeni.

TBOONEESQ: Mama spune că e bun. A luat vreo decizie cu privire la custodia ta?

APRILNPARIS: Nu. A spus că o va face în câteva zile. Pentru

moment stau cu mama, şi avocatul ei crede că aici o să rămân.

TBOONEESQ: Probabil că da. Vii mâine la şcoală?

APRILNPARIS: Da, şi nu mi-am făcut temele de o săptămână.

TBOONEESQ: Ne vedem mâine.

APRILNPARIS: Mulţumesc, Theo.

O oră mai târziu încă era treaz, gândindu-se când la April, când la procesul de crimă al lui Duffy.

CAPITOLUL 8

Julio aştepta. Theo se strecură pe unul dintre locurile pentru biciclete din apropierea stâlpului pentru steag din faţa şcolii şi spuse:

— Hola, Julio. Buenós días.

— Hola, Theo.

Theo înfăşură lanţul în jurul roţii din faţă şi armă siguranţa. Lanţul încă îl enerva. Până în urmă cu un an, nu se furau biciclete în Strattenburg. Nu se deranja nimeni să-şi pună lanţ. Apoi începură să dispară biciclete, mai dispar încă, iar părinţii deveniră insistenţi cu privire la măsurile suplimentare de siguranţă.

— Mulţumesc că m-ai ajutat aseară, spuse Julio.

Vorbea bine engleza, dar avea încă un puternic accent. Faptul că îl abordase pe Theo la şcoală şi că iniţiase o conversaţie era un mare pas înainte. Sau aşa credea Theo.

— Nici o problemă. Oricând.

Julio aruncă o privire înjur. Mulţimea coborâtă din autobuze se îndrepta către intrarea principală.

— Tu cunoşti legea, nu-i aşa, Theo?

— Părinţii mei sunt amândoi avocaţi.

— Poliţie, tribunal, toate cele?

Theo ridică din umeri. Nu negase niciodată că ar poseda cunoştinţe serioase de drept.

— Înţeleg multe dintre ele. Ce s-a întâmplat?

— Procesul ăsta mare, e cu domnul Duffy?

— Da, este judecat pentru crimă. Şi este un mare proces.

— Putem discuta despre asta?

— Sigur că da, spuse Theo. Pot să întreb de ce?

— Poate că ştiu ceva.

Theo îi cercetă ochii. Julio îşi feri privirea, ca şi cum ar fi făcut ceva rău. Un asistent al directorului ţipă la câţiva elevi să înceteze cu gălăgia şi să intre la ore. Theo şi Julio se îndreptară spre intrare.

— Ne vedem la prânz, spuse Theo.

— Bine. Mulţumesc.

— Nici o problemă.

Ca şi cum Theo nu avea destule pe cap legat de procesul Duffy, acum avea şi mai multe. Mult mai multe. Ce ar putea să ştie un refugiat în vârstă de 12 ani din El Salvador despre uciderea lui Myra Duffy?

„Nimic", îşi spuse Theo intrând în clasă. Îi spuse bună dimineaţa domnului Mount şi îşi desfăcu rucsacul. Nu era deloc vesel. Procesul, cel mai mare proces din istoria oraşului Strattenburg, urma să reînceapă în jumătate de oră, iar el nu avea să fie acolo. Nu există dreptate pe lume, hotărî el.

În timpul pauzei de dimineaţă, Theo se strecură în bibliotecă şi se ascunse în spatele panoului despărţitor de la una dintre mesele de lectură. Îşi scoase laptopul şi se puse pe treabă.

În procesul Duffy, stenografa era doamna Finney. Ea era cea mai bună, după câte auzise Theo pe la tribunal.

La fel ca la fiecare proces, doamna Finney stătea ceva mai jos faţă de locul judecătorului şi lângă boxa martorilor. Era cel mai bun loc din sală şi pe drept cuvânt. Treaba ei era să înregistreze fiecare cuvânt rostit de către judecător, de avocaţi, martori şi în cele din urmă de juriu. Folosindu-se de stenograf, doamna Finney putea să noteze cu uşurinţă 250 de cuvinte pe minut.

După spusele domnului Boone, mai demult, stenografii de la tribunal foloseau prescurtări, o metodă de înregistrare pe bază de simboluri, coduri şi abrevieri şi, practic, pe bază de orice altceva aveau nevoie pentru a ţine pasul cu dialogul. După proces, stenograful traducea prescurtările într-un transcript curat, bătut la maşină cu tot ceea ce se spusese în timpul procesului. Asta lua zile, chiar săptămâni, uneori luni şi era o muncă împovărătoare.

Însă acum, graţie tehnologiei, înregistrarea era cu mult mai

uşoară. Şi, mai mult chiar, oferea o înregistrare pe loc a procesului. În sala de judecată erau cel puţin patru computere – unul pentru judecătorul Gantry, unul la masa apărării, unul pentru acuzare şi unul pentru copistul curţii. Pe măsură ce doamna Finney înregistra fiecare cuvânt, textul era translatat, lua formă şi era arhivat în sistem, astfel încât pe cele patru computere să ruleze procedurile în timp real.

Adesea, într-un proces, există o dispută despre ce a spus sau nu a spus un martor. Cu ani în urmă, judecătorul ar fi fost obligat să facă linişte pentru ca biata stenografă să caute printre notiţele sale, să găsească prescurtările şi să povestească ceea ce a scris. Acum însă, înregistrarea este instantanee şi mult mai de încredere.

Doamna Finney împreună cu alte câteva stenografe împărţea un birou la etajul trei. Softul folosit de ele se numea Veritas. Theo spărsese softul mai demult, în vremea când fusese curios cu privire la ceva ce se întâmpla în sala de judecată.

Nu era un sistem securizat pentru că informaţia era la dispoziţia curţii. Oricine putea să intre în sala de judecată şi să urmărească procesul. Desigur, oricine care nu era oprit de rigorile şcolii gimnaziale. Chiar dacă Theo nu putea fi acolo în persoană, cu siguranţă îşi propusese să ştie tot ce se petrecea.

Nu pierduse prea mult. Primul martor din cea de-a doua zi era şeful pazei care lucra la poarta principală din Waverly Creek. Existau numai două porţi – cea principală şi cea sudică. Ambele aveau un punct de pază cu cel puţin un paznic în uniformă şi înarmat, 24 din 24 de ore. Ambele aveau mai multe camere de supraveghere. Pe baza înregistrărilor video, şeful pazei depuse mărturie că domnul Duffy sau, cel puţin, maşina domnului Duffy ieşise pe poarta principală în ziua crimei la 648 dimineaţa şi se întorsese la 1022 dimineaţa.

Înregistrările dovedeau că maşina domnului Duffy era acasă când soţia sa fusese omorâtă. Asta nu însemna nimic, întrucât fusese un fapt deja admis. El se dusese la serviciu, venise acasă, îşi parcase maşina, se suise în golfmobil şi plecase, lăsându-şi soţia acasă, încă în viaţă.

„Mare lucru”, se gândi Theo. Se uită la ceas. Mai erau doar

cinci minute de pauză.

Acuzarea făcea o obositoare trecere în revistă a tuturor maşinilor care intraseră în Waverly Creek în acea dimineaţă. Era o echipă de instalatori într-o dubiţă care mersese la cineva acasă. Una de meşteri, care mersese la altcineva. Şi aşa mai departe. Se părea, cel puţin după părerea lui Theo, că acuzarea încerca să aibă în vedere fiecare nonrezident care intrase pe poartă.

Şi pentru a dovedi ce? Poate că Jack Hogan va încerca să dovedească faptul că la momentul crimei, în Waverly Creek nu intraseră vehicule sau persoane neautorizate. Asta i se părea tras de păr lui Theo.

Îşi dădu seama că pierdea o parte plicticoasă a procesului. Îşi închise laptopul şi se grăbi la oră.

Julio nu era la cantină. Theo mâncă în grabă, apoi merse să îl caute. Curiozitatea nu-i dădea pace şi cu cât stătea mai mult la ore, cu atât voia mai mult să afle ce ar putea şti Julio. Îi întrebă pe câţiva elevi dintr-a şaptea. Nimeni nu ştia unde era Julio.

Theo se întoarse la bibliotecă, la aceeaşi masă de lectură, şi intră repede în softul doamnei Finney. Procesul era în pauza de masă, aşa cum se aştepta Theo. Altfel, ar fi găsit el vreo scuză pentru a da o fugă în centru în timpul pauzei de după-amiază ca să vadă cum stau lucrurile.

Aşa cum era de aşteptat, acuzarea încercase să demonstreze că la momentul crimei nu era nici un vehicul neautorizat în Waverly Creek. Astfel, după teoria lui Jack Hogan, ucigaşul nu era cineva care intrase fără permisiune. Orice persoană străină ar fi fost observată de paza elaborată. Prin urmare, ucigaşul trebuia să fie cineva care putea să intre şi să iasă cu uşurinţă fără a atrage atenţia paznicilor. Cineva care locuia acolo. Cineva ca Pete Duffy.

Acest efort al acuzării atrase după sine artileria grea a domnului Clifford Nance, care fusese tăcut în timpul primelor ore ale procesului. Pe parcursul unei audieri încinse şi pe alocuri dure, domnul Nance îl forţă pe şeful pazei să admită că în Waverly Creek existau (1) 154 de case şi 80 de vile cu

apartamente; (2) cel puţin 447 de vehicule în proprietatea celor care locuiesc acolo; (3) un serviciu de asfaltare care nu fusese urmărit nici de paznici, nici de camerele de luat vederi şi (4) cel puţin două drumuri de acces cu pietriş care nu erau pe hartă.

Domnul Nance accentuă faptul că Waverly Creek avea înjur de 480 de hectare, cu multe cursuri de apă, pâraie, lacuri, păduri, golfuri, străzi, alei, case, vile, trei terenuri de golf şi, ei bine, era „imposibil" să păzeşti toate astea.

Şeful pazei fu de acord fără tragere de inimă.

Mai târziu, admise că era imposibil de ştiut cine era înăuntru la momentul crimei şi cine nu.

Theo consideră că audierea apărării fusese strălucită şi foarte eficientă. Îl întristă că o pierduse.

— Ce faci?

Vocea îl făcu să tresară şi îl readuse brusc în lumea şcolii. Era April. Ea îi cunoştea ascunzătorile.

— Verificam ce mai e pe la proces.

— Sper să nu mai văd vreodată vreun proces.

Theo îşi închise laptopul şi se mutară la o masă mai mică din apropierea periodicelor. Ea voia să stea de vorbă şi aproape şoptit îi povesti coşmarul de a depune mărturie în sala de tribunal alături de o adunătură de adulţi încruntaţi, gata să se agaţe de fiecare cuvânt rostit de ea.

Clopoţelul sună pentru ultima oară la 1530 şi, douăzeci de minute mai târziu, Theo era în sala de judecată. Nu era la fel de aglomerată ca în ziua precedentă. Din fericire, găsi un loc lângă Jenny, marea lui dragoste din familia de funcţionari ai tribunalului. Însă ea îl bătu pe genunchi, ca pe un căţeluş drăguţ. Asta îl irita pe Theo de fiecare dată.

Juriul ieşise. Judecătorul Gantry nu se vedea nicăieri. Procesul era într-un fel de pauză.

— Ce se întâmplă? murmură el.

— Avocaţii se ceartă în cabinet, răspunse ea tot şoptit, încruntându-se nemulţumită.

— Tot mai crezi că e vinovat?

Vocea lui era şi mai în surdină.

— Da. Tu?

— Nu stiu.

Continuară să şuşotească vreme de câteva minute, apoi în faţă se stârni rumoare. Judecătorul Gantry se întoarse. Avocaţii intrară în sală. Un aprod merse să îi aducă pe juraţi.

Următorul martor al acuzării era un funcţionar bancar. Jack Hogan începu cu o serie de întrebări cu privire la împrumuturile făcute de Pete Duffy. Se vorbi mult despre bani, şi garanţii, şi întârzieri ale plăţilor, iar multe dintre ele îl depăşeau pe Theo. Uitându-se la juraţi, îşi dădu seama că majoritatea nu prea înţelegeau nici ei. Depoziţia deveni repede greoaie şi plicticoasă. Dacă era menită să demonstreze că Pete Duffy era falit şi avea nevoie de bani, atunci Theo considera că funcţionarul era un martor prost.

Era o zi rea pentru acuzare, cel puţin după părerea sa. Aruncă o privire prin sală şi îşi dădu seama că sinistrul Omar Cheepe nu era prezent. Theo se gândi că era undeva prin apropiere, supraveghind sau ascultând.

Funcţionarul bancar era pe cale să-i adoarmă pe toţi. Theo întoarse capul şi se uită în sus la balcon, care era gol, cu excepţia unei singure persoane. Julio era acolo. Stătea la capătul îndepărtat al primului rând, îndoit de la mijloc, iar capul abia i se zărea de balustradă – de parcă ştia că nu ar fi trebuit să fie acolo.

Theo se întoarse la loc, se uită la martor şi la juriu şi se întrebă de ce oare ar urmări Julio procesul.

Ştia ceva.

Câteva minute mai târziu, Theo privi din nou sus. Julio nu mai era singur. Omar Cheepe stătea exact în spatele lui, iar Julio nu ştia că era observat.

CAPITOLUL 9

Judecătorul Gantry suspendă procesul imediat după ora 1700 şi îi chemă pe avocaţi în cabinetul său pentru o şedinţă ce promitea a fi tensionată. Theo se grăbi să iasă şi să-l caute pe Julio, dar nu era nici urmă de el. Câteva minute mai târziu, Theo îşi lăsă bicicleta în spatele biroului de avocatură al familiei şi intră. Elsa îşi făcea ordine pe birou, pregătindu-se

să plece.

— Ţi-a mers bine la şcoală azi, Theo? întrebă ea cu acelaşi zâmbet cald obişnuit, îmbrăţişându-l.

— Nu.

— Şi de ce nu?

— Şcoala mă plictiseşte.

— Normal. Iar şcoala este cu atât mai plictisitoare când un proces este în plină desfăşurare, corect?

— Corect.

— Mama ta e cu o clientă. Iar ultima dată când l-am auzit, tatăl tău juca golf.

— Trebuie să exerseze, spuse Theo. La revedere.

— La revedere, dragă. Pe mâine.

Elsa ieşi pe uşa din faţă, iar Theo o încuie după ea.

Woods Boone ţinea o crosă şi câteva mingi în apropierea biroului său. Juca pe un covor vechi oriental care avea foarte puţine în comun cu adevăratul teren de golf. De câteva ori pe zi, când „avea nevoie să-şi destindă spatele", lovea câteva mingi. Atunci când rata, cel mai adesea adică, mingile se rostogoleau de pe covor pe parchetul din lemn şi făceau un zgomot distinct, unul care nu era chiar atât de puternic ca o bilă de popice duduind pe culoar, dar era totuşi zgomot. Toată firma de la etajul de jos ştia că nepriceputul jucător de golf de deasupra a mai ratat încă o dată.

— Hei, bună, Theo, spuse domnul Boone.

Era la biroul său, nu juca. Avea mânecile suflecate şi pipa între molarii din dreapta, iar în faţă un munte de acte.

— Salut, tată.

— Cum a fost la şcoală?

— Foarte bine.

Dacă Theo se plângea, ceea ce se întâmpla din când în când, atunci avea parte de predica standard despre importanţa educaţiei şi aşa mai departe.

— M-am oprit pe la tribunal după ore.

— Mi-am închipuit. Ceva interesant?

Câteva minute vorbiră despre proces. Tatăl său părea să nu fie aproape deloc interesat, iar asta îl descumpăni pe Theo.

Cum se poate ca un avocat să nu fie preocupat de un eveniment atât de important pentru sistemul juridic al oraşului?

Sună telefonul, iar domnul Boone trebui să răspundă. Theo coborî pentru a vedea ce fac ceilalţi din firmă. Vince, asistentul, lucra cu uşa închisă. Dorothy, secretara pe imobiliare plecase. Theo auzi nişte voci serioase care veneau din biroul mamei sale, aşa că păşi încet pe hol. Adesea auzea oameni plângând acolo, femei copleşite de problemele căsniciei şi care aveau nevoie disperată de ajutorul mamei sale.

Theo nu putea să nu zâmbească gândindu-se la cât de importantă era mama lui. Nu-şi dorea să fie genul ei de avocat, însă cu toate acestea era foarte mândru de ea.

Merse în biroul său, stătu câteva minute de vorbă cu Judge şi apoi începu să-şi facă temele. Abia trecură câteva minute şi începu să se întunece. Judge mârâi la un sunet ce venea de afară, apoi cineva ciocăni la uşă. Theo tresări, sări în picioare şi se uită afară. Era Julio. Theo deschise uşa.

— Putem sta de vorbă aici? spuse Julio arătând din cap către clădire.

— Bineînţeles, spuse Theo şi închise uşa în urma sa. Ce s-a întâmplat?

— Nu stiu.

— Te-am văzut la tribunal ceva mai devreme. Ce făceai acolo?

Julio se îndepărtă puţin de clădire, ca şi cum cineva de acolo l-ar fi putut auzi. Se uită înjur foarte agitat.

— Trebuie să am încredere în cineva, Theo, spuse el. Cineva care cunoaşte legea.

— Poţi avea încredere în mine, spuse Theo nerăbdător să audă restul poveştii la care se gândise toată ziua.

— Dar dacă îţi spun ceva, nu mai poţi să spui nimănui.

— Da, dar de ce mi-ai spune ceva dacă nu mai pot spune nimănui? Nu înţeleg.

— Am nevoie de un sfat. Cineva trebuie să ştie.

— Ce să ştie?

Julio îşi înfundă ambele mâni în buzunarele blugilor. Avea umerii căzuţi. Arăta speriat. Theo se gândi la el, la mama lui şi la fratele şi sora lui mai mici. Să trăiască într-un adăpost, departe de adevăratul lor cămin, abandonaţi de tată. Probabil le era frică de aproape orice.

— Poţi avea încredere în mine, Julio, spuse Theo.

— Bine. Julio se uită în jos, incapabil să aibă contact vizual. Am un văr din El Salvador. Este aici, în Strattenburg. Este mai mare, are 18-19 ani poate. A venit de vreun an şi ceva. Lucrează pe terenul de golf. Taie iarba, se îngrijeşte de aparatele de apă, chestii din astea. Joci golf?

— Da.

— Atunci îi vezi pe cei care au grijă de teren.

— Da.

Theo juca golf cu tatăl său în fiecare duminică dimineaţa pe terenul municipal al oraşului. Erau întotdeauna câţiva îngrijitori de-a lungul traseelor şi pe pajişti, care se ocupau cu diverse lucruri.

— Pe care teren de golf? întrebă Theo. Sunt cel puţin trei în zonă.

— Acolo unde a fost ucisă femeia aceea.

— La Waverly Creek?

— Da.

Theo simţi o strângere de inimă, ca un fel de nod, unul care tocmai se formase.

— Continuă, spuse el, deşi ceva îi spunea că ar trebui să încheie această conversaţie imediat, să fugă în birou şi să încuie uşa.

— Vezi tu, era la serviciu în ziua crimei. Îşi lua prânzul. Pauza lui de masă începe la 1130 şi ţine până la 1200. Îi e foarte dor de casă şi de cele mai multe ori se furişează de lângă ceilalţi şi mănâncă singur. Are cu el o poză de familie, cu mama şi tatăl lui şi cu cei patru fraţi mai mici şi cât mănâncă se uită la poză. Îl întristează foarte mult, dar asta îi reaminteşte de ce este aici. El le trimite bani în fiecare lună. Sunt foarte săraci.

— Unde îşi mănâncă prânzul? întrebă Theo, dar avea deja o

idee.

— Eu nu ştiu prea multe despre golf, doar ce mi-a spus el. Traseu şi cotitură, cunoşti aceste cuvinte?

— Desigur.

— Ei bine, vărul meu stătea lângă nişte copaci într-o curbă, se ascunde într-un fel, pentru că pauza de masă este unicul moment când poate fi singur şi îl vede pe acest bărbat într-un golfmobil mergând foarte repede pe drum de-a lungul traseului. Bărbatul avea un set de crose de golf în spatele vehiculului, însă nu lovea mingi. Se grăbea. Deodată, a virat la stânga şi a parcat golfmobilul în apropiere de curtea interioară a casei unde a fost ucisă acea femeie.

Theo, care îşi ţinea răsuflarea, spuse:

— Oh, Doamne.

Julio îl privi.

— Continuă, spuse Theo.

— Aşa, bărbatul ăsta a sărit din vehicul, a mers până la uşa din spate, şi-a scos repede pantofii de golf, a deschis uşa şi a intrat în casă. Uşa nu era încuiată, iar bărbatul se mişca repede, ca şi cum ştia exact ce are de făcut. Vărul meu nu a dat prea mare atenţie la toate astea pentru că oamenii care locuiesc acolo joacă golf tot timpul. Însă i s-a părut puţin ciudat că bărbatul şi-a scos pantofii în curtea interioară. Şi a mai făcut ceva care i s-a părut ciudat vărului meu.

— Ce anume?

— Bărbatul avea o mănuşă albă pe mâna stângă. Asta e normal, nu?

— Da. Majoritatea jucătorilor de golf dreptaci poartă o mănuşă pe mâna stângă.

— Aşa a zis şi vărul meu. Deci bărbatul juca golf pe undeva şi s-a hotărât să treacă pe acasă.

— Şi a uitat să-şi scoată mănuşa, spuse Theo.

— Poate, dar aici vine partea ciudată. După ce bărbatul şi-a scos pantofii şi i-a pus lângă uşă, a căutat în buzunar, a scos o altă mănuşă şi şi-a pus-o repede pe mâna dreaptă. Două mănuşi albe.

Theo îşi simţea nodul din piept mare ca o minge de fotbal.

— De ce şi-ar pune bărbatul două mănuşi înainte de a deschide uşa casei? întrebă Julio.

Însă Theo nu răspunse. Mintea sa era blocată pe imaginea domnului Pete Duffy în sala de tribunal înconjurat de avocaţi, cu o expresie încrezută pe chip, de parcă ar fi comis perfect crima şi nu ar putea fi prins.

— Care traseu, întrebă Theo?

— Cel cu şase găuri de pe terenul de la Creek, orice ar însemna asta.

„Reşedinţa Duffy", îşi spuse Theo.

— Cât de departe era vărul tău?

— Nu ştiu. Nu am fost acolo. Dar era bine ascuns.

Când bărbatul a ieşit din casă, s-a uitat foarte bănuitor în jur, pentru a se asigura că nu l-a văzut nimeni. Nu avea nici o idee că vărul meu e cu ochii pe el.

— Cât timp a stat în casă bărbatul?

— Nu prea mult. Din nou, vărul meu nu era atât de suspicios. Îşi terminase prânzul şi spunea o rugăciune pentru familia sa când bărbatul a ieşit pe aceeaşi uşă. A înconjurat curtea interioară câteva minute, fără să se grăbească, s-a uitat în stânga şi în dreapta pe traseu, scoţându-şi în acelaşi timp ambele mănuşi şi îndesându-le în sacul de golf. Şi-a pus pantofii, apoi a sărit în golfmobil şi a plecat.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— La prânz, vărul meu s-a întors la muncă. Câteva ore mai târziu, tăia iarba pe traseul nordic, când un prieten i-a spus că era ceva agitaţie pe terenul de la Creek, că era plin de poliţie, că fusese o spargere şi o femeie fusese omorâtă. Pe tot parcursul după-amiezii, zvonurile au circulat în jurul terenului de golf, iar vărul meu a aflat curând despre ce casă era vorba. S-a aventurat până acolo într-unul dintre vehiculele utilitare şi i-a văzut pe poliţişti pe lângă casă. S-a îndepărtat grăbit.

— A spus cuiva?

Julio lovi o piatră şi se uită din nou înjur. Se întunecase deacum. Nimeni nu se uita la ei.

— Tot ce spun eu e secret, da, Theo?

— Bineînţeles.

Pai, vărul meu stă ilegal. Mama are acte pentru noi, dar vărul meu nu are. A doua zi, poliţia a venit şi a pus o grămadă de întrebări. Mai sunt acolo alţi doi băieţi din El Salvador, tot ilegal. Aşa că şeful le-a spus vărului meu şi celorlalţi doi să dispară, să stea departe câteva zile. Şi asta au făcut. Orice contact cu poliţia, şi vărul meu ar fi arestat, închis şi apoi trimis înapoi în El Salvador.

— Deci nu a spus nimănui?

— Nu. Doar mie. Se uita la televizor într-o seară şi era un reportaj despre crimă. Au arătat casa şi vărul meu a recunoscut-o. L-au arătat şi pe bărbat, pe domnul Duffy presupun, mergând pe stradă. Vărul meu a spus că era aproape sigur că bărbatul mergea exact ca bărbatul pe care îl văzuse intrând în casă.

— De ce ţi-a spus ţie?

— Pentru că sunt vărul lui şi sunt la şcoală. Engleza mea e bună şi am acte. El nu înţelege sistemul juridic şi m-a întrebat pe mine. I-am spus că voi încerca să aflu. De aceea sunt aici, Theo.

— Ce doreşti de la mine?

— Să ne spui ce să facem. El ar putea fi un martor important, nu-i aşa?

— Oh, da.

— Şi atunci ce ar trebui să facă vărul meu?

„Să fugă înapoi în El Salvador”, se gândi Theo, dar nu o spuse.

— Lasă-mă o clipă, spuse el frecându-şi bărbia.

Dintr-odată îl dureau braţele. Dădu cu piciorul la o piatră şi încercă să-şi imagineze furtuna care s-ar declanşa dacă vărul lui Julio ar ajunge în boxa martorilor.

— Există vreun fel de recompensă? întrebă Julio.

— Vrea bani?

— Toată lumea vrea bani.

— Nu ştiu, dar s-ar putea să fie prea târziu. Procesul este la jumătate.

Theo lovi o altă piatră şi pentru o clipă cei doi băieţi se uitară în jos.

— Este de necrezut, spuse Theo.

Aproape că era ameţit şi confuz. Însă gândirea sa era suficient de clară pentru a şti că toate astea îl depăşeau. Adulţii trebuiau să se ocupe de asta.

Asta nu putea fi ţinut secret.

— Ce anume? insistă Julio. Se uita acum fix la Theo, aşteptând să-i spună ceva înţelept.

— Unde stă vărul tău?

— În apropiere de Quarry. N-am fost niciodată acolo.

Aşa se gândise şi Theo.

Quarry era partea rău famată a oraşului, unde locuiau cei cu venituri mici. Strattenburg era un oraş sigur, dar mai aveau din când în când loc schimburi de focuri sau descinderi pentru droguri, iar toate astea păreau că se întâmplă de fiecare dată prin Quarry.

— Pot sta de vorbă cu vărul tău?

— Ştiu şi eu, Theo. Este destul de agitat de toate astea. Se teme că ar putea intra în belele serioase. Slujba lui este foarte importantă pentru familia sa de acasă.

— Înţeleg. Dar trebuie să stabilesc faptele înainte de a hotărî ce e de făcut. Cât de des te vezi cu el?

— O dată sau de două ori pe săptămână. Trece pe la adăpost să vadă ce mai face mama. Îi e foarte dor de casă, iar noi suntem singura familie pe care o are.

— Are telefon?

— Nu, dar stă cu alţi tipi, iar unul dintre ei are telefon.

Theo se plimbă în jurul pietrişului din parcare, adâncit în gânduri. Apoi pocni din degete şi spuse:

— Bine, iată care e planul. Presupun că ai nevoie de ajutor diseară pentru tema la algebră.

— Aaa… cred că da.

— Spune da.

— Da.

— Bun. Ia legătura cu vărul tău şi spune-i să treacă pe la adăpost cam într-o oră. O să dau şi eu o fugă să te ajut la teme şi o să dau peste vărul tău. Spune-i că poate avea încredere în mine şi că nu voi dezvălui nimănui secretul, decât la cererea

lui. Ai înţeles?

— Am să încerc. Ce o să se întâmple după ce vorbeşti cu el?

— Nu ştiu. Nu am ajuns până acolo.

Julio dispăru în noapte. Theo se întoarse în birou, unde ţinea un dosar cu privire la cazul Duffy. Erau acolo articole din ziar, o copie după rechizitoriu şi date de pe internet despre Pete Duffy şi Clifford Nance, chiar şi despre Jack Hogan, procurorul.

Toţi avocaţii aveau dosarele lor.

Miercuri seara însemna mâncare chinezească adusă de la Golden Dragon. O mâncau tot timpul acasă, în vreme ce familia Boone se uita la serialul preferat al lui Theo, reluările mai vechii emisiuni Perry Mason6.

Doamna Boone încă era cu clienta sa, o biată femeie al cărei plâns se putea auzi prin uşa închisă. Domnul Boone tocmai voia să plece spre Golden Dragon când Theo îi explică iute că trebuia să dea o fugă până la adăpost să se vadă câteva minute cu Julio.

— Să nu întârzii, spuse domnul Boone. Masa e la ora şapte.

— Nu o să întârzii.

Normal că masa e la ora şapte.

La parter, firma avea o bibliotecă, în apropiere de partea din faţă. În mijlocul ei era o masă mare, înconjurată de scaune de piele. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline de cărţi groase. Întâlnirile importante se ţineau în bibliotecă. Ocazional, grupuri de avocaţi se întâlneau aici pentru o depoziţie sau o negociere. Lui Vince, asistentul, îi plăcea să lucreze aici. Şi lui Theo, când biroul nu era prea aglomerat. De asemenea, îi mai plăcea să se strecoare în bibliotecă după-amiaza târziu, după închiderea firmei, după ce toţi ceilalţi plecaseră.

El şi Judge intrară şi Theo închise uşa. Nu aprinse lumina. Se aşeză pe un scaun de piele, îşi puse picioarele pe masă şi se uită fix la rândurile de cărţi în penumbră. Mii de cărţi. Vocea îndepărtată a mamei sale şi cea a clientei ei abia se auzeau de pe hol.

Theo nu mai ştia nici un alt copil ai cărui părinţi să lucreze împreună, având aceeaşi profesie. Nu ştia nici un alt copil

care în fiecare zi după ore să-şi petreacă timpul la un birou. Majoritatea prietenilor săi jucau baseball, sau fotbal, sau înotau, sau stăteau pe acasă aşteptând cina. Iar el era aici, într-o bibliotecă întunecată de drept, cugetând la evenimentele din ultima oră.

Îi plăcea locul – mirosul bogat de piele uzată şi covoarele vechi şi cărţile de drept prăfuite. Un aer de importanţă.

Cum se putea ca el, Theodore Boone, să ştie adevărul despre crima Duffy? Dintre toţi oamenii din Strattenburg, în jur de şaptezeci şi cinci de mii, de ce el? Cea mai mare crimă din oraş de când se întâmplase ceva grav, prin anii 1950, iar el, Theo, era dintr-odată în miezul lucrurilor.

Habar nu avea ce să facă.

CAPITOLUL 10

Când Theo îşi parcă bicicleta, în jurul intrării de la adăpostul de pe Highlander Street erau câţiva bărbaţi cu înfăţişare de duri. Trecu printre ei cu un zâmbet metalic şi rostind un politicos „Mă scuzaţi” – şi chiar nu-i era teamă de ei, pentru că aceşti bărbaţi nu s-ar fi luat de un puştan. Mirosul respingător de băutură stătută plutea în aer.

— Ai ceva mărunţiş, băiete? spuse o voce dogită.

— Nu, domnule, răspunse Theo fără să-şi încetinească pasul.

Înăuntru, la subsol, Theo îi găsi pe Julio şi pe familia lui la masă. Mama lui vorbea o engleză acceptabilă, însă era evident că era surprinsă să-l vadă pe Theo într-o seară de miercuri. Theo îi explică, într-o spaniolă pe care o credea perfectă, că Julio mai avea nevoie de ajutor la algebră. Desigur, ea nu înţelese spaniola perfectă, pentru că îl întrebă pe Julio ce spunea Theo. Apoi Hector începu să plângă, şi se ocupă de el.

Cantina era plină şi supraîncălzită şi mai erau şi alţi copii care plângeau. Theo şi Julio se retraseră într-o sală de sus, una pe care o folosea uneori mama lui pentru a-şi întâlni clientele din adăpost.

— Ai vorbit cu vărul tău? întrebă Theo după ce închise uşa.

— Da, a spus că va veni, dar nu ştiu sigur. Este foarte agitat, Theo. Să nu fii surprins dacă nu apare.

— Bine. Să lucrăm la algebră.

— Trebuie?

— Julio, iei numai 6. Nu e bine. Ar trebui să iei 8.

După zece minute, amândoi erau plictisiţi. Theo nu se putea concentra pentru că se gândea numai la vărul lui Julio şi la potenţiala bombă pe care ar reprezenta-o mărturia acestuia. Julio devia de la subiect, pentru că nu-i plăcea algebra. Mobilul lui Theo sună.

— E mama, spuse el pe când îi deschidea clapeta.

Pleca de la birou şi era îngrijorată în privinţa lui. O asigură că era bine, făcând teme cu sârg împreună cu Julio şi că va fi acasă la timp pentru cina chinezească, fie ea şi rece. Ce mai contează, caldă sau rece?

După ce închise telefonul, Julio spuse:

— E ca lumea că ai telefon mobil.

— Nu sunt singurul din şcoală care are telefon mobil, spuse Theo. Şi este numai pentru telefoane locale, nu şi interurbane.

— Chiar şi aşa, tot e ca lumea.

— Şi e doar un telefon, nu un computer.

— La mine în clasă nu are nimeni telefon mobil.

— Tu eşti doar într-a şaptea. O să vezi la anul. Unde crezi că e vărul tău acum?

— Să-l sunăm.

Theo ezită, apoi se gândi, de ce nu? Nu avea toată noaptea la dispoziţie. Formă numărul, îi înmână telefonul lui Julio, care ascultă câteva secunde, apoi spuse:

— Căsuţa vocală.

Se auzi o bătaie în uşă.

Vărul era încă în uniforma kaki de serviciu, inscripţionată cu WAVERLY CREEK GOLF pe spatele cămăşii, cu litere groase şi cu unele mult mai mici pe buzunarul din faţă. Şapca era inscripţionată la fel. Nu era mai înalt decât Theo şi în mod evident arăta mai mic de 18-l9 ani. Ochii săi negri inspectau totul cu frenezie şi, chiar înainte să se aşeze, lăsă impresia clară că era gata de plecare.

Refuză să dea mâna cu Theo şi refuză să-şi spună numele sau prenumele. În spaniolă, schimbă rapid câteva cuvinte cu Julio. Un schimb încordat de cuvinte.

— Vrea să ştie de ce ar trebui să aibă încredere în tine, spuse Julio.

Theo era recunoscător pentru interpretare pentru că nu înţelesese aproape nici un cuvânt în spaniolă. Spuse:

— Julio, uite, ce părere ai despre o recapitulare succintă? El a venit la tine, tu ai venit la mine şi acum iată-mă. Nu eu am început acest proces. Dacă doreşte să plece, atunci la revedere. Aş fi încântat să mă duc acasă.

Era o discuţie dură şi în engleză cuvintele sunară pline de forţă. Julio traduse în spaniolă, iar vărul se uită la Theo de parcă ar fi fost insultat.

Theo nu dorea să plece. Ştia însă că asta trebuia. Era mai bine să nu se amestece. Îşi spusese să-şi vadă de ale lui, dar adevărul era că Theo era bucuros să fie exact unde era în acel moment.

— Spune-i că poate avea încredere în mine şi că nu voi spune nimănui ce-mi spune el.

Julio traduse, iar vărul păru să se relaxeze puţin.

Pentru Theo era evident că vărul era profund afectat şi că dorea să fie ajutat. Julio continuă să turuie în spaniolă. Îi aducea lui Theo, care înţelegea câte ceva, o mulţime de laude.

Vărul zâmbi.

Theo scosese la imprimantă o hartă color de pe Google Earth a terenului de la Creek pe care marcase reşedinţa Duffy. Vărul, în continuare fără nume, începu să-şi spună povestea. Arătă către un loc printre copaci la o cotitură pe traseul cu şase găuri şi vorbi repede despre ceea ce văzuse. Stătea pe nişte buşteni pe malul unei ape, chiar în mijlocul pâlcului de copaci, luându-şi prânzul şi văzându-şi de ale sale, când zărise un bărbat intrând în casă pe uşa din spate şi ieşind câteva minute mai târziu. Julio ţinea serios pasul cu interpretarea, adesea oprindu-şi vărul pentru a putea traduce în engleză pentru Theo. Theo, spre cinstea lui, începu să înţeleagă din ce în ce mai mult spaniola, pe măsură ce se obişnuia cu ticurile verbale ale vărului.

Vărul descrise agitaţia din jurul terenului de golf după venirea poliţiei şi după răspândirea zvonurilor. După spusele

unui prieten de-al lui, un puşti din Honduras care servea la masă în restaurantul clubului, domnul Duffy lua un prânz târziu şi ceva de băut atunci când aflase vestea că soţia sa fusese găsită moartă. El făcuse o scenă, se grăbise să plece, sărise în golfmobil şi o pornise repede spre casă. Prietenul său îi spusese că domnul Duffy purta un pulover negru, pantaloni crem şi o şapcă de golf maro. Aceeaşi ţinută purtată de bărbatul pe care el îl văzuse intrând în reşedinţa Duffy şi ieşind câteva minute mai târziu.

Din dosarul său, Theo scoase patru fotografii cu Pete Duffy. Toate patru erau de pe internet, din arhivele ziarului din Strattenburg. Le mărise la 20 x 25 cm. Le împrăştie pe masă şi aşteptă. Vărul nu putu să-l identifice pe domnul Duffy. Estimă că era la circa 50-l00 de metri distanţă când îşi mânca liniştit prânzul şi îl văzuse pe acel bărbat. Bărbatul pe care îl văzuse arăta foarte asemănător cu cel din fotografii, însă vărul nu putea fi sigur. Era însă sigur de felul în care bărbatul era îmbrăcat.

O identificare pozitivă din partea vărului ar fi fost de ajutor, dar nu era un capăt de ţară. Va fi uşor de stabilit cum era îmbrăcat domnul Duffy, iar faptul că un martor a văzut un bărbat în aceleaşi haine intrând în casă cu numai câteva minute înainte de crimă va duce la o condamnare, cel puţin în opinia lui Theo.

Ascultându-l pe Julio traducând în spaniolă, Theo îl privi pe văr îndeaproape. Fără îndoială, spunea adevărul. De ce nu ar spune adevărul? Nu avea nimic de câştigat minţind, ba chiar o grămadă de pierdut! Povestea lui era credibilă. Şi se încadra perfect în teoria acuzării.

Problema era totuşi că acuzarea habar nu avea că există un asemenea martor.

Theo ascultă, apoi se întrebă din nou ce ar trebui să facă mai departe.

Vărul vorbea şi mai repede, de parcă îşi dăduse drumul la gură în cele din urmă şi dorea să spună totul. Lui Julio îi era din ce în ce mai greu să ţină ritmul cu traducerea. Theo tasta febril la laptopul său, luându-şi cât mai multe notiţe. Opri

povestirea, îi ceru lui Julio să repete ceva, apoi continuară.

Când Theo nu mai avu nimic de întrebat, se uită la ceas şi fu surprins să constate cât era de târziu. Era trecut de ora 1900, iar părinţii săi nu aveau să fie prea încântaţi că întârziase la cină. Spuse că trebuie să plece. Vărul întrebă ce se va întâmpla de-acum.

— Nu ştiu exact, răspunse Theo. Dă-mi puţin timp. Să mă gândesc.

— Dar ai promis să nu spui nimănui, zise Julio.

— N-am să spun, Julio. Nu până când noi – toţi trei – vom hotărî ce e de făcut.

— Dacă se sperie, va dispărea, spuse Julio indicând cu capul spre vărul său. Nu se poate să fie prins, înţelegi?

— Sigur că înţeleg.

Tăiţeii chinezeşti cu pui erau mai reci decât de obicei, însă Theo nu avea poftă de ei. Cei doi Boone mâncau la televizor. Judge, care refuzase mâncarea pentru câini încă din prima săptămână ca membru al familiei, mânca din castronul său în apropiere de televizor. Nu era nimic în neregulă cu apetitul său.

— De ce nu mănânci? îi spuse mama, cu beţişoarele în aer.

— Mănânc.

— Pari preocupat, spuse tatăl.

El folosea o furculiţă.

— Da, aşa e, spuse ea, fiind de acord cu soţul ei. S-a întâmplat ceva la adăpost?

— Nu. Doar mă gândeam la Julio şi la familia lui şi la cât de greu trebuie să le fie.

— Eşti un copil atât de dulce, Teddy.

„Dacă ai ştii tu”, se gândi Theo.

Perry Mason, în alb şi negru, era în mijlocul unui mare proces şi era pe cale să piardă cazul. Judecătorul se săturase de el. Juraţii erau sceptici. Procurorul era foarte încrezător. Dintr-odată, Perry Mason se uită în mulţimea de spectatori şi spuse numele unui martor surpriză. Martorul veni şi începu să spună o poveste diferită de cea pe care le-o servise procurorul. Noua poveste era perfect plauzibilă. Martorul surpriză făcu

faţă întrebărilor acuzării, iar juriul decise în favoarea clientului lui Perry Mason.

Încă un final fericit. Încă o victorie în sala de judecată.

— Nu merge aşa, spuse doamna Boone. Era ceva ce îi ieşea pe gură de cel puţin trei ori pe parcursul unui episod. Nu există aşa ceva – martor surpriză.

Theo sesiză o breşă.

— Dar dacă apare dintr-odată un martor? Unul hotărâtor pentru aflarea adevărului? Şi unul despre care nimeni nu ştia nimic?

— Dacă nu ştia nimeni de el, cum ar ajunge el în sala de judecată? întrebă domnul Boone.

— Dacă pur şi simplu îşi face apariţia? răspunse Theo. Ce-ar fi dacă un martor ocular citeşte în ziar despre proces sau vede ceva la televizor şi apare dintr-odată. Nu ştie nimeni de existenţa sa. Nu ştie nimeni că fusese martor la crimă. Ce ar face judecătorul?

Se întâmpla rar ca Theo să îi încuie, chiar şi pentru scurt timp, pe ceilalţi doi avocaţi din familie. Părinţii săi reflectară la întrebare. Câteva lucruri erau sigure până la acest punct. Unu, amândoi aveau o părere. Doi, în nici un caz nu ar fi căzut de acord.

Mama începu prima.

— Acuzarea nu se poate folosi de un martor pe care nu l-a anunţat curţii şi apărării. Regulile interzic martorii surpriză.

— Dar, spuse tatăl, aproape întrerupând-o şi gata de a dezbate, dacă acuzarea nu ştie de martor, atunci nu-i poate dezvălui identitatea. Un proces înseamnă aflarea adevărului. A-i refuza unui martor ocular posibilitatea de a depune mărturie este ca şi cum ai ascunde adevărul.

— Regulile sunt reguli.

— Dar regulile pot fi modificare de către judecător, la nevoie.

— La apel, condamnarea nu va sta în picioare.

— Nu sunt chiar aşa sigur de asta.

Şi tot aşa, când unul, când celălalt. Theo stătu liniştit. Se gândi să le amintească părinţilor săi că niciunul din ei nu era

specializat în drept penal, însă un asemenea comentariu i-ar fi atras replici dure din partea ambilor. Asemenea discuţii erau obişnuite în familia Boone, iar Theo aflase multe despre lege în timpul cinelor sau pe verandă sau chiar pe drum, stând pe bancheta din spate.

De exemplu, aflase că părinţii săi, ca avocaţi, erau consideraţi funcţionari ai tribunalului. Şi, în consecinţă, aveau datoria de a sprijini administrarea justiţiei. Dacă alţi avocaţi violau codul de etică sau dacă poliţia încălca regulile, atunci, părinţii săi trebuiau să întreprindă acţiunile adecvate. După spusele lor, mulţi avocaţi ignorau această responsabilitate, însă nu şi ei.

Theo se temea să le spună despre vărul lui Julio. Simţul datoriei probabil i-ar obliga să se ducă direct la judecătorul Gantry. Vărul ar fi ridicat de către poliţie, târât la tribunal, obligat să depună mărturie, apoi reţinut ca imigrant ilegal. Ar ajunge la închisoare, apoi în vreun centru de detenţie unde, după afirmaţiile domnului Mount, ar putea petrece luni de zile aşteptând să fie deportat înapoi în El Salvador.

Credibilitatea lui Theo ar fi distrusă. O familie ar fi serios afectată.

Dar ar fi condamnat un om vinovat. Altfel, Pete Duffy probabil că va pleca de la tribunal ca om liber. Ar scăpa.

Theo mai luă o gură de pui rece.

Ştia că avea să doarmă puţin.

CAPITOLUL 11

Coşmarurile încetară cu puţin înainte de venirea zorilor, iar Theo renunţă întru câtva la ideea de a se odihni cu adevărat. Stătu multă vreme cu privirea aţintită în tavan, aşteptând să audă că părinţii săi s-au trezit. Îi spuse bună dimineaţa lui Judge care dormea sub pat.

Pe parcursul nopţii, Theo se autoconvinsese de multe ori că nu avea altă opţiune decât să stea cu ei la masă în acea dimineaţă şi să le spună povestea vărului lui Julio. Se răzgândise de mai multe ori. Şi nu putea să se autooblige, hotărî el dându-se jos din pat, să încalce promisiunea pe care le-o făcuse lui Julio şi vărului său. Nu putea spune nimănui.

Dacă un om vinovat era pe cale să scape, nu era problema lui Theo.

Sau era?

Făcu aceleaşi gesturi în îndeplinirea ritualului său matinal – duş, spălat pe dinţi, aparatul dentar, chinul zilnic de a se hotărî cu ce să se îmbrace. Ca de fiecare dată, se gândi la Elsa şi la obiceiul ei enervant de a-i inspecta rapid cămaşa, pantalonii şi pantofii pentru a se asigura că se potriveau şi că niciunul dintre obiectele vestimentare nu mai fusese purtat în ultimele trei zile.

Îşi auzi tatăl plecând cu câteva minute înainte de ora şapte. O auzi pe maică-sa în cameră, uitându-se la o emisiune matinală. Exact la ora 730, Theo închise uşa la baie, îşi deschise telefonul mobil şi îl sună pe unchiul Ike.

Ike nu era genul care să se trezească devreme. Biata sa carieră de consultant fiscal cu normă redusă nu era foarte solicitantă, iar el nu-şi începea ziua prea entuziasmat. Munca sa era groaznic de plictisitoare, lucruri despre care îi pomenise lui Theo în repetate rânduri. Şi mai era o problemă. Ike bea prea mult, iar acest obicei nefericit îl făcea să ia startul mai greu dimineaţa. De-a lungul timpului, Theo îi auzise pe adulţi şuşotind despre faptul că Ike bea. Elsa îl întrebase cândva pe Vince ceva legat de Ike, iar Vince răspunsese scurt: „Poate, dacă e treaz”. Theo nu ar fi trebuit să audă asta, însă Theo auzea pe la birou mult mai multe decât ştiau ceilalţi.

În cele din urmă, i se răspunse la telefon cu o voce dogită şi dură.

— Theo, tu eşti?

— Da, Ike, bună dimineaţa. Scuze că te deranjez atât de devreme.

Theo vorbea cât de încet putea.

— Nici o problemă, Theo. Presupun că te preocupă ceva.

— Da, putem sta de vorbă acum de dimineaţă? La tine la birou? A intervenit ceva foarte important şi nu ştiu dacă pot vorbi despre asta cu ai mei.

— Păi, sigur, Theo. La ce oră?

— Probabil puţin după ora opt. Şcoala începe la 8.30. Dacă

plec prea devreme, mama va deveni bănuitoare.

— Sigur. Cu mare plăcere.

— Mulţumesc, Ike.

Theo îşi mâncă grăbit micul dejun, îşi sărută mama luându-şi la revedere, vorbi cu Judge şi la ora opt fix era deja pe bicicletă, zorind pe Mallard Lane.

Ike era la el la birou, având în faţă un pahar de carton cu cafea aburindă şi o spirală uriaşă cu scorţişoară, acoperită cu cel puţin 2 centimetri de glazură. Arăta delicios, dar Theo abia îşi mâncase cerealele. În plus, nu avea poftă de mâncare.

— Eşti bine? spuse Ike în timp ce Theo se aşeza pe marginea unui scaun.

— Presupun. Trebuie să vorbesc cu cineva, confidenţial, cineva în care să am încredere, cineva care e la curent cu legea.

— Ai omorât pe cineva? Ai jefuit vreo bancă?

— Nu.

— Pari teribil de crispat, spuse Ike, rupând o bucată mare din spirala cu scorţişoară şi îndopându-se cu ea.

— E vorba despre cazul Duffy, Ike. S-ar putea să ştiu ceva cu privire la vinovăţia domnului Duffy.

Ike continuă să mestece, aplecându-se înainte, sprijinit pe coate. Uitându-se la Theo, ridurile din jurul ochilor săi se strânseră.

— Continuă.

— Există un martor, un tip despre care nu ştie nimeni, care a văzut ceva în momentul crimei.

— Iar tu ştii cine este?

— Da, şi am promis să nu spun.

— Cum Dumnezeului ai dat peste individul ăsta?

— Prin intermediul unui coleg de şcoală. Nu-ţi pot spune altceva, Ike. Am promis să nu o fac.

Ike înghiţi cu greutate, apoi puse mâna pe cană şi luă o gură mare de cafea. Nu-şi luă ochii de la Theo. Nu era chiar aşa de surprins. Nepotul său cunoştea mai mulţi avocaţi, funcţionari de la tribunal, judecători şi poliţişti decât oricine altcineva din oraş.

— Şi orice ar fi văzut acolo acest martor necunoscut ar avea un impact serios asupra procesului, nu-i aşa? întrebă Ike.

— Da.

— Acest martor a vorbit cu poliţia sau cu avocaţii sau cu oricine altcineva implicat în acest caz?

— Nu.

— Iar deocamdată acest martor nu doreşte să se arate, da?

— Da.

— Îi e teamă de ceva?

— Da.

— Mărturia acestui om ar ajuta la condamnarea domnului Duffy sau la achitarea sa?

— La condamnare, fără îndoială.

— Ai stat de vorbă cu acest martor?

— Da.

— Şi îl crezi?

— Da. Spune adevărul.

Încă o gură mare de cafea. Un plescăit din buze. Ike îl sfredelea pe Theo cu privirea. Apoi continuă:

— Astăzi e joi, cea de-a treia zi de proces. Din câte am auzit, judecătorul Gantry este hotărât să îl încheie săptămâna asta, chiar dacă asta înseamnă să se întrunească şi sâmbătă. Aşadar, procesul este pe jumătate terminat.

Theo confirmă dând din cap. Unchiul său îşi îndesă în gură încă o bucată mare de spirală şi o mestecă lent. Trecu un minut. Ike înghiţi în cele din urmă şi spuse:

— Aşa că întrebarea este, evident, ce anume s-ar putea face sau ar trebui făcut, dacă ar trebui făcut ceva, cu privire la acest martor în acest moment al procesului?

— Exact, spuse Theo.

— Da, şi din câte am aflat, domnul Jack Hogan chiar are nevoie de câteva surprize. Acuzarea a început cu un caz slab care devine din ce în ce mai slab.

— Credeam că nu urmăreşti procesul.

— Am prieteni, Theo. Surse.

Ike sări în picioare şi merse până în capătul celălalt al camerei unde câteva rafturi vechi erau pline cu cărţi de drept.

Îşi trecu degetul peste cotoarele câtorva dintre ele, apoi smulse una din raft şi începu să o răsfoiască. Se întoarse la birou, se aşeză, îşi puse cartea în faţă şi începu să caute ceva ştiut numai de el. În cele din urmă, după o lungă tăcere, spuse:

— Am găsit. Conform regulilor noastre de procedură, un judecător într-un proces penal are autoritatea de a declara viciu de procedură în cazul în care consideră că s-a întâmplat ceva nepotrivit. Sunt date câteva exemple: un jurat care este contactat de cineva interesat de rezultatul procesului; un martor important se îmbolnăveşte sau nu poate depune mărturie dintr-un motiv oarecare; dacă dispar dovezi esenţiale. Chestii din astea.

Theo ştia asta.

— Intră aici şi martorii surpriză? întrebă el.

— Nu în mod specific, însă este o regulă destul de largă care-i permite judecătorului să facă orice consideră el că este corect. Poate fi adus argumentul că lipsa unui martor important este motivul de bază pentru un viciu de procedură.

— Ce se întâmplă apoi?

— Nu se renunţă la acuzaţii. Este reprogramat un alt proces.

— Când?

— Depinde de judecător, însă în acest caz presupun că Gantry nu va aştepta prea mult. Câteva luni. Timp suficient pentru ca martorul secret să-şi pregătească mărturia.

Rotiţele lui Theo se învârteau atât de repede, încât nu se putea hotărî ce să spună mai departe.

Ike spuse:

— Deci, Theo, problema este cum îl convingi pe judecătorul Gantry să declare viciu de procedură înainte ca acest caz să ajungă pe mâna juriului? înainte ca juriul să-l găsească pe domnul Duffy nevinovat, când de fapt el este vinovat?

— Nu ştiu. Aici intervii tu, Ike. Am nevoie de ajutorul tău.

Ike împinse cartea la o parte şi rupse încă o bucată din spirala cu scorţişoară. O mestecă în timp ce cântărea situaţia.

— Uite cum facem, spuse el continuând să mestece. Tu te duci la şcoală. Eu o să mă duc la tribunal să arunc o privire. O

să mai fac nişte cercetări, poate să stau de vorbă cu unu, doi prieteni. Nu voi da numele tău. Crede-mă, Theo, mereu te voi proteja. Poţi să mă suni la prânz?

— Sigur.

— Şterge-o. Când Theo era la uşă, Ike spuse: De ce nu le-ai spus părinţilor tăi?

— Crezi că ar trebui?

— Nu încă. Poate mai încolo.

— Ei ţin foarte mult la etică, Ike. Ştii doar. Sunt funcţionari ai tribunalului şi ar putea să mă oblige să dezvălui ceea ce ştiu. E complicat.

— Theo, este prea complicat pentru un băiat de 13 ani.

— Cred că sunt de acord.

— Sună-mă la prânz.

— Aşa voi face, Ike. Mulţumesc.

În timpul pauzei, pe când Theo se grăbea să dea de April, cineva îl strigă din partea cealaltă a coridorului. Era Sandy Coe, care se grăbea să-l prindă din urmă.

— Theo, spuse el, ai un minut?

— Aaa, sigur.

— Uite, voiam doar să-ţi spun că părinţii mei s-au dus la acel avocat de insolvenţă, tipul acela, Mozingo, iar el le-a promis că nu o să ne pierdem casa.

— Excelent, Sandy.

A spus că vor trebui să parcurgă etapele imposibilităţii de plată – toate chestiile alea pe care mi le-ai explicat tu însă în cele din urmă vom reuşi să ne păstrăm casa. Sandy căută în rucsac, scoase un plic mic şi i-l înmână lui Theo. E de la mama. I-am spus de tine şi cred că e un bilet de mulţumire.

Theo îl luă neîncrezător.

— Sandy, nu era nevoie. N-a fost mare lucru.

— Mare lucru? Theo, vom reuşi să ne păstrăm casa!

Spunând asta, Theo observă că lui Sandy i se umeziseră ochii. Era gata să plângă. Theo îl încurajă cu pumnul şi spuse:

— Cu mare plăcere, Sandy. Şi dacă te mai pot ajuta, dă-mi de ştire.

— Mulţumesc, Theo.

În timpul orei de educaţie civică, domnul Mount îi ceru lui Theo să pună clasa la curent cu ultimele noutăţi în procesul Duffy. Theo povesti cum încercase acuzarea să dovedească faptul că domnul şi doamna Duffy aveau o căsnicie şubredă şi că aproape depuseseră actele de divorţ cu doi ani în urmă. Au fost chemaţi să depună mărturie câţiva dintre prietenii lor, însă aceştia, după părerea lui Theo, fuseseră jenaţi de întrebările domnului Clifford Nance.

Pentru o clipă, Theo se gândi să-şi deschidă laptopul şi să citească dialogul proaspăt ieşit de sub tipar din sala de judecată, dar apoi se gândi mai bine. Nu era o crimă să intre ilicit pe site-ul stenografei curţii, însă în mod cert nici nu era de bine.

Imediat ce se termină ora, iar băieţii se îndreptară spre cantină, Theo se retrase într-o sală de baie şi îl sună pe Ike. Era aproape 1230.

— O să scape, spuse Ike când răspunse la telefon. Sub nici o formă Hogan nu poate obţine o condamnare.

— Cât ai stat să urmăreşti? întrebă Theo ascunzându-se într-o toaletă.

— Toată dimineaţa. Clifford Nance este prea bun, iar Hogan e în derivă. M-am uitat la juraţi. Nu le place de Pete Duffy, dar lipseşte dovada. Va scăpa.

— Dar e vinovat, Ike.

— Dacă zici tu, Theo. Însă eu nu ştiu ce ştii tu. Nimeni nu ştie.

— Ce e de făcut?

— Încă mai lucrez la asta. Treci pe la mine după ore.

— Bine.

CAPITOLUL 12

Cea mai populară fată din clasa a opta era o brunetă cu părul creţ pe nume Hallie. Era foarte drăguţă şi sociabilă şi îi plăcea să flirteze. Era căpitanul echipei de majorete, dar ar fi putut şi să joace. Niciunul dintre băieţi nu o întrecea la tenis şi l-a învins chiar şi pe Brian odată şi la probele de 100 m liber, şi la 50 m fluture. Pentru că era interesată mai mult de sporturi, Theo era pe lista ei secundară. Sau chiar pe cea terţă.

Însă pentru că avea un câine temperamental, Theo era pe cale să facă un pas înainte.

Câinele era un schnautzer care se enerva adesea când era lăsat singur acasă peste zi. Reuşise cumva să scape prin uşa specială pentru animale, săpase sub gardul ce înconjura curtea şi fusese ridicat de către hingheri la vreun kilometru distantă de casă. Theo auzi această poveste pe când îşi lua prânzul. Hallie şi două dintre prietenele ei se aşezară grăbite la masa unde mânca Theo şi începură să povestească. Hallie era înnebunită, plângea, iar Theo nu putu să nu remarce cât de drăguţă era chiar şi atunci când plângea. Acesta era momentul lui Theo.

— S-a mai întâmplat şi înainte? întrebă el.

Hallie îşi şterse obrajii şi spuse:

— Da, Rocky a mai fost ridicat şi acum câteva luni.

— Îl vor gaza? întrebă Edward.

Edward făcea parte din grupul care se adunase în jurul lui Theo, al lui Hallie şi al prietenelor ei. Hallie atrăgea de regulă o mulţime de băieţi. Gândul gazării câinelui său o făcu să plângă şi mai tare.

— Taci din gură! se răsti Theo la Edward, care oricum era lipsit de tact. Nu, nu îl vor gaza.

Hallie spuse:

— Tata e plecat din oraş, iar mama are azi pacienţi până târziu. Nu ştiu ce să fac.

Theo împinse deoparte mâncarea şi îşi deschise laptopul.

— Linişteşte-te, Hallie. Am mai făcut asta.

Apăsă câteva taste, iar ceilalţi se strânseră şi mai aproape.

— Presupun că este înregistrat câinele tău, spuse Theo.

În Strattenburg se dăduse o ordonanţă care cerea ca fiecare câine să fie înregistrat şi luat în evidenţă. Cei vagabonzi erau ridicaţi şi închişi pentru 30 de zile. Dacă timp de 30 de zile nu se găsea nimeni care să adopte un câine vagabond, bietul căţel era eutanasiat. Sau „gazat”, cum se exprimase Edward cu cruzime. Însă nu foloseau gaz de-adevăratelea.

Familia lui Hallie avea foarte mare influenţă. Tatăl ei era la conducerea unei companii, iar mama era un medic important.

Bineînţeles că Rocky era înregistrat cu acte în regulă.

— Da, spuse ea, pe numele tatălui meu.

— Şi acesta este? întrebă Theo tastând.

— Walter Kershaw.

Theo tastă. Toată lumea era în aşteptare. Plânsetele încetară.

— În regulă, spuse Theo, ciugulind din mâncare şi uitându-se la ecran. Verific noile înregistrări ale hingherilor. Ciuguli din nou. Iată, Rocky a fost adus în această dimineaţă la 930. Este acuzat că a încălcat legea lesei, cea de-a doua abatere a sa pe anul acesta. Amenda va fi de 20 de dolari, plus opt dolari pentru pensiune. O a treia abatere va însemna 10 zile de prizonierat şi o amendă de 100 de dolari.

— Când îl pot lua înapoi? întrebă Hallie.

— Tribunalul animalelor se ţine de la patru la şase în fiecare după-amiază, patru zile pe săptămână, închis lunea. Poţi merge la tribunal în după-amiaza aceasta?

— Cred că da, dar nu e nevoie de părinţii mei?

— Nu. Voi fi acolo. Am mai făcut asta.

— Nu are nevoie de un avocat adevărat? întrebă Edward.

— Nu, nu şi la Tribunalul Animalelor. Chiar şi un imbecil ca tine s-ar descurca.

— Dar cum fac cu banii? întrebă Hallie.

— Nu am un tarif. Nu am încă licenţă.

— Nu pentru tine, Theo. Banii pentru amendă?

— Aa… amenda. Uite care-i planul. O să completez online o fişă de recuperare. Asta înseamnă că practic Rocky pledează vinovat la acuzaţia de încălcare a legii lesei, care este doar o abatere minoră, şi că tu, unul dintre proprietari, vei plăti o amendă şi-l vei scoate de acolo. După ore, dai o fugă la spital, o cauţi pe mama ta, faci rost de bani şi ne întâlnim la tribunal la ora patru.

— Mulţumesc, Theo. Rocky va fi acolo?

— Nu. Rocky este închis. Îl poţi lua mai târziu, împreună cu mama ta.

— De ce nu pot să-l iau de la tribunal?

Adesea, Theo era uimit de întrebările ridicole pe care le puneau prietenii săi. Tribunalul Animalelor era cel mai slab

tribunal dintre toate. Porecla sa era Tribunalul Miau, iar sistemul juridic îl trata ca pe un copil vitreg nedorit. Judecătorul era un avocat care fusese dat afară din toate firmele de avocatură din oraş. Purta blugi şi bocanci de armată şi era jenat că ocupă o poziţie atât de neimportantă. Regulile îi permiteau oricărei persoane care avea probleme cu animalul său să se prezinte fără un avocat şi să-şi susţină propriul caz. Cei mai mulţi dintre avocaţi evitau Tribunalul Miau pentru că era mult sub demnitatea lor. Sala de audieri era la subsolul tribunalului, departe de marile procese.

Hallie chiar credea că funcţionarii se lăsau în fiecare după-amiază târâţi de nişte câini şi pisici, în lese şi cu botniţe, pentru a fi judecaţi şi a se întoarce apoi la proprietarii lor? Acuzaţii de fapte penale erau aduşi din închisoare şi ţinuţi într-un loc special amenajat unde îşi aşteptau rândul pentru a apărea în faţa judecătorului. Dar nu şi câinii, şi pisicile.

Lui Theo era să-i scape de pe buze o replică sarcastică, însă în schimb îi zâmbi lui Hallie, şi mai drăguţă acum, şi spuse:

— Îmi pare rău, Hallie, dar nu merge aşa. Îl vei avea pe Rocky acasă diseară, în deplină siguranţă.

— Mulţumesc, Theo. Eşti cel mai bun.

Într-o zi obişnuită, aceste cuvinte i-ar fi răsunat în urechi lui Theo ore în sir, dar aceasta nu era o zi obişnuită. Era prea preocupat cu procesul lui Pete Duffy. Ike era în sala de judecată, iar Theo îi dădu un SMS după-amiază.

Theo scrise: Eşti acolo? Pune-mă în temă, te rog.

Ike răspunse: Da, la balcon. Multă lume. Statul a luat o pauză la 14. Bună treabă să suscite îndoieli cu discuţia despre divorţ şi vechii camarazi de golf.

> Dovezi suficiente?

> Nici vorbă. Tipul scapă. Doar dacă…

> Ai vreun plan?

> Încă lucrez la el. Vii la tribunal?

> Poate. Ce e acum?

> Primul martor al apărării. Partener de afaceri cu Duffy. Plicticos.

> Trebuie să o şterg. Chimie. Vorbim mai târziu.

> Vreau un zece la chimie, bine?

> Fără probleme.

Deşi Tribunalul Animalelor era prea puţin respectat de către avocaţii din Strattenburg, rareori te plictiseai. Cazul era despre un şarpe boa constrictor pe nume Herman, şi evident că Herman avea talentul de a evada. Aventurile sale nu ar fi fost o problemă dacă proprietarul său ar fi locuit la ţară, într-o aşezare rurală. Totuşi proprietarul, un individ la vreo 30 de ani cu aspect punk şi cu tatuaje până pe gât, locuia într-un bloc cu multe apartamente în partea mai săracă a oraşului. Un vecin fusese îngrozit să-l găsească pe Herman încolăcit pe podeaua lui din bucătărie într-o dimineaţă devreme pe când îşi pregătea un bol cu fulgi de ovăz.

Vecinul era furios. Proprietarul lui Herman era indignat. Lucrurile erau tensionate. Theo şi Hallie stăteau pe scaune pliante, singurii spectatori din sala micuţă. Biblioteca de la Boone & Boone era mai mare şi cu mult mai plăcută.

Herman era pus la vedere. Stătea într-o cuşcă cu zăbrele dese, cocoţată într-un colţ al unei bănci, nu departe de judecătorul Yeck, care se uita la el cu atenţie. Singurul reprezentant al autorităţii, altul decât judecătorul, era o funcţionară bătrână care era acolo de ani de zile şi era cunoscută ca fiind cea mai ursuză băbătie din toată clădirea. Nu voia deloc să aibă de-a face cu Herman. Se retrăsese într-un colţ îndepărtat şi arăta încă speriată.

— Ce părere aveţi, domnule judecător? spuse vecinul. Să locuieşti în acelaşi bloc cu această creatură, fără să ştii dacă nu cumva se târăşte prin patul tău când dormi.

— Este inofensiv, spuse proprietarul. Nu muşcă.

— Inofensiv? Dar ce zici de un atac de cord? Nu e drept, domnule judecător. Trebuie să ne protejaţi.

— Nu arată inofensiv, spuse judecătorul Yeck şi toată lumea se uită la Herman cum se încolăcise în jurul unei imitaţii de creangă de copac din cuşcă, nemişcat, aparent adormit, deloc impresionat de gravitatea faptelor sale.

— Nu e prea mare pentru un boa cu coada roşie? întrebă judecătorul Yeck, de parcă avusese parte numai de şerpi boa

constrictori.

— Doi metri şi douăzeci, după câte ştiu eu, spuse cu mândrie proprietarul. O nimica toată.

— Mai ai şi alţi şerpi în apartament? întrebă judecătorul.

— Câţiva.

— Câţi?

— Patru.

— Doamne, Dumnezeule, spuse vecinul.

Arăta înfricoşat.

— Toţi boa?

— Trei boa şi un şarpe regal.

— Pot să întreb de ce?

Proprietarul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ridică din umeri şi spuse:

— Unora le plac papagalii, altora hamsterii. Câini, pisici, cai, capre. Mie îmi plac şerpii. Sunt animale de companie foarte drăguţe.

Foarte drăguţe, şuieră vecinul.

— Este prima dată când a evadat unul? întrebă judecătorul Yeck.

— Da, spuse proprietarul.

— Nu, spuse vecinul.

— Ei bine, asta lămureşte lucrurile.

Oricât ar fi fost de fascinant, lui Theo îi era greu să se concentreze pe Herman şi problemele acestuia. Două lucruri îi distrăgeau atenţia. Cel mai evident era faptul că Hallie stătea foarte aproape, iar asta făcea ca momentul să fie unul dintre cele mai plăcute pentru Theo. Însă chiar şi acesta era umbrit de problema mult mai serioasă legată de ce anume să facă în privinţa vărului lui Julio.

Procesul de crimă înainta foarte repede. Martorii aveau să termine în curând, iar avocaţii aveau să încheie. În curând, judecătorul Gantry va lăsa cazul pe mâna juraţilor. Timpul trecea.

— Trebuie să ne protejezi, domnule judecător, spuse din nou vecinul.

— Ce vreţi să vă fac? ripostă judecătorul Yeck.

Îşi pierduse răbdarea.

— Puteţi dispune să fie omorât?

— Vreţi pedeapsa cu moartea pentru Herman?

— De ce nu? Sunt copii la noi în bloc.

— Pare cam dur, spuse judecătorul Yeck.

Era clar că nu avea de gând să ordone moartea lui Herman.

— Fiţi serioşi, spuse proprietarul dezgustat. Nu a făcut niciodată nici un rău nimănui.

— Poţi să garantezi că şerpii vor sta în apartament? întrebă judecătorul.

— Da. Vă dau cuvântul meu.

— Uitaţi ce vom face, spuse judecătorul. Ia-l pe Herman acasă. Nu vreau să-l mai văd vreodată. Nu avem loc unde să-l ţinem şi nu-l vrem în adăpostul nostru. Nimeni de acolo nu-l place pe Herman. Înţelegi?

— Cred că da, spuse proprietarul.

— Dacă Herman evadează din nou sau dacă şerpii sunt prinşi în afara apartamentului tău, atunci nu-mi rămâne decât să ordon să fie omorâţi. Toţi. E clar?

— Da, onorată instanţă. Promit.

— Am cumpărat un topor, spuse vecinul aprins. Un topor cu coada lungă. De la Home Depot, m-a costat 12 dolari. Îl arătă furios pe Herman. Dacă văd şarpele ăsta sau orice alt şarpe în apartamentul meu sau oriunde în altă parte, nu veţi mai ajunge să vă implicaţi, onorată instanţă.

— Liniştiţi-vă.

— Jur că-l omor. Ar fi trebuit să-l omor de prima dată, dar nu m-am gândit. Şi nu aveam topor.

— Ajunge, spuse judecătorul Yeck. Caz închis.

Proprietarul se grăbi să înainteze, puse mâna pe cuşca grea şi o ridică încetişor. Herman nu era pe faţă. Nu se arătase prea interesat de dezbaterea privind moartea sa.

Vecinul ieşi din sală păşind apăsat. Herman şi proprietarul său mai zăboviră puţin, apoi plecară şi ei.

După ce uşile se închiseră cu zgomot, funcţionara reveni pe scaunul său în apropiere de judecător. Judecătorul se uită peste nişte acte, apoi îşi ridică privirea către Theo şi Hallie.

Nu mai era nimeni altcineva în sală.

— Ei, salutare, domnule Boone, spuse el.

— Bună ziua, domnule judecător, spuse Theo.

— Ai treburi la tribunal?

— Da, domnule. Am de recuperat un câine.

Judecătorul luă o foaie de hârtie, fişa sa cu procese.

— Pe Rocky? întrebă el.

— Da, domnule.

— Prea bine. Te poţi apropia.

Theo şi Hallie înaintară pe micuţa poartă către singura masă din sală. Theo îi indică unde să se aşeze. El rămase în picioare, ca un adevărat avocat.

— Să începem, spuse judecătorul Yeck, evident savurând momentul şi dându-şi seama că tânărul Theo Boone se străduia din greu să-şi impresioneze foarte drăguţa sa clientă.

Judecătorul zâmbi amintindu-şi prima apariţie a lui Theo în această sală de tribunal. Era un băieţel foarte speriat care se chinuia înnebunit să salveze un câine vagabond, pe care apoi l-a luat acasă şi căruia i-a pus numele de Judge.

— Ei bine, onorată instanţă, începu Theo foarte bine, Rocky este un schnautzer pitic înregistrat pe numele domnului Walter Kershaw, care este plecat din oraş cu afaceri. Soţia sa, doamna doctor Phyllis Kershaw, este medic pediatru şi nu a putut veni. Clienta mea este fiica lor, care este la gimnaziu, colegă cu mine în clasa a opta.

Theo îi făcu oarecum un semn cu mâna lui Hallie, care era înspăimântată, dar în acelaşi timp avea încredere că Theo ştia ce face.

Judecătorul Yeck îi zâmbi lui Hallie. Apoi spuse:

— Văd că aceasta este cea de-a doua abatere.

— Da, domnule, spuse Theo. Prima abatere a fost acum patru luni, când domnul Kershaw a rezolvat situaţia.

— Iar Rocky este reţinut?

— Da, domnule.

— Nu poţi nega faptul că a fost lăsat liber, nu-i aşa?

— Da, domnule, însă îi cer curţii să renunţe şi la amendă, şi la taxa de pensiune.

— Pe ce temei?

— Domnule, proprietarii au făcut tot ce se putea face omeneşte pentru a-l împiedica pe Rocky să iasă afară. Ca de fiecare dată, el a fost lăsat într-un loc sigur. Casa era încuiată. Alarma pusă. Poarta din spate era închisă. Au făcut tot ce era posibil pentru a împiedica asta. Rocky e foarte temperamental şi adesea se enervează când e lăsat singur. Când iese afară, îi place să o ia la sănătoasa. Proprietarii ştiu asta. Nu au fost neglijenţi.

Judecătorul îşi scoase ochelarii de citit şi băgă în gură unul din braţele acestora, cântărind lucrurile.

— E adevărat, Hallie? întrebă el.

— O, da, domnule. Suntem foarte atenţi ca Rocky să nu fugă afară.

— Este un câine foarte deştept, onorată instanţă, spuse Theo. A reuşit să se strecoare în spălătorie prin uşa specială pentru animale şi de acolo a evadat în curte, unde a săpat o groapă sub gard.

— Să presupunem că o va face din nou.

— Proprietarii intenţionează să întărească modalităţile de siguranţă, domnule.

— Foarte bine. Renunţ la amendă şi la taxă. Dar, dacă Rocky este prins din nou, voi dubla şi amenda, şi taxa. S-a înţeles?

— Da, onorată instantă.

— Caz închis.

Pe când mergeau pe culoarul de la primul etaj, îndreptându-se spre intrarea principală, Hallie îşi strecură mâna pe după braţul stâng al lui Theo. Braţ la braţ. Instinctiv, el încetini puţin pasul. Ce clipă!

— Eşti un avocat nemaipomenit, Theo, spuse ea.

— Nu chiar. Nu încă.

— De ce nu mă suni din când în când? întrebă ea.

De ce? Asta da, întrebare. Probabil pentru că el crezuse că ea era prea ocupată să stea de vorbă cu toţi ceilalţi băieţi. Îşi schimba prietenul din două în două luni. Nici măcar nu se gândise să o sune.

— Aşa am să fac, spuse el.

Dar ştia că n-o va face. Nu era chiar în căutarea unei prietene şi, în plus, April avea să fie distrusă dacă el ar începe să flirteze cu cineva ca Hallie.

Fete, procese penale, martori secreţi. Dintr-odată, viaţa era foarte complicată.

CAPITOLUL 13

După un lung rămas-bun, Theo reveni cu picioarele pe pământ. Practic, o rupse la fugă pe scări până la etajul doi, apoi până la balcon, unde în primul rând îl găsi pe Ike. Se strecură lângă el. Era aproape cinci după-amiaza.

Martorul era agentul de asigurări care le vânduse celor doi Duffy poliţa de un milion de dolari cu numai doi ani şi ceva în urmă. Clifford Nance îl purta lent prin detaliile afacerii încheiate cu cei doi. Sublinie cu meticulozitate că fuseseră încheiate două poliţe, una care să asigure viaţa doamnei Myra Duffy, iar cealaltă pentru domnul Peter Duffy. Ambele erau pentru un milion de dolari. Ambele poliţe înlocuiau nişte poliţe existente pentru care s-ar fi plătit 500 000 de dolari în eventualitatea decesului unuia din ei. Tranzacţia nu era cu nimic neobişnuită. Agentul mărturisi că era mai degrabă uzual – un cuplu căsătorit care să mărească prima de asigurare pentru a se proteja reciproc în cazul unei morţi premature. Ambii ştiau exact ce fac şi nu ezitaseră să-şi mărească poliţele.

Când Clifford Nance îşi încheiase audierea, suma de un milion de dolari nu mai ridica atâtea suspiciuni. Jack Hogan lansă la rândul său câteva întrebări, dar nu reieşi nimic. Când agentul îşi isprăvi mărturia, judecătorul Gantry decise încheierea acelei zile.

Theo îi urmări pe juraţi ieşind din sala de judecată în timp ce toţi ceilalţi aşteptau, apoi să uită la echipa apărării strânsă în jurul lui Pete Duffy, zâmbindu-şi unul altuia cu infatuare şi strângându-şi mâinile pentru încă o zi productivă la tribunal. Erau foarte încrezători. Omar Cheepe nu era prezent.

— Nu vreau să vorbesc aici, spuse Ike cu o voce joasă. Poţi trece pe la birou?

— Desigur.

— Acum?

— Te urmez.

Zece minute mai târziu erau în biroul lui Ike, cu uşa încuiată. Ike deschise un frigider mic aşezat pe jos în spatele biroului său.

— Am Budweiser şi Sprite.

— Budweiser, spuse Theo.

Ike îi dădu un Sprite, iar pentru el deschise o cutie de bere.

— Opţiunile tale sunt limitate, spuse el, apoi luă o înghiţitură.

— Mi-am închipuit.

— În primul rând, nu poţi face nimic. Mâine este vineri şi se pare că apărarea va fi în repaus până după prânz. Umblă zvonul că Pete Duffy va depune mărturie şi că va fi ultimul. Se poate chiar ca juraţii să preia cazul spre sfârşitul după-amiezii. Dacă nu faci nimic, atunci juriul se retrage în încăperea sa şi deliberează asupra verdictului. Îl pot găsi vinovat sau nevinovat, sau părerile pot fi împărţite fără să se poată stabili un verdict. Un juriu derutat.

Theo ştia toate astea. În ultimii cinci ani, văzuse mai multe procese decât Ike.

Unchiul său continuă:

— În al doilea rând, poţi să încerci să-l convingi pe acest martor misterios să iasă în faţă imediat. Nu ştiu ce va face judecătorul Gantry, confruntat cu acest gen de mărturie. Sunt sigur că nu a mai fost niciodată într-o atare situaţie, dar este un judecător bun şi va face ceea ce e drept.

— Tipul nu va ieşi în faţă. Este prea speriat.

— Bun, asta duce la cea de-a treia opţiune. Poţi merge oricum la judecător şi, fără să-i dezvălui numele martorului…

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— Dar ştii cine este, da?

— Da.

— Ştii unde stă?

— Zona. Nu-i ştiu adresa.

— Ştii unde lucrează?

— Poate.

Ike se uită la el cum mai ia o înghiţitură din cutia de suc. Îşi

şterse buzele cu dosul palmei.

— După cum spuneam, fără să-i dezvălui identitatea, îi explici judecătorului că un martor decisiv lipseşte din acest proces şi că este posibil ca absenţa lui să ducă la un verdict greşit. Bineînţeles, judecătorul va dori detalii: cine e, unde lucrează, cum de a devenit martor, ce a văzut exact şi aşa mai departe. Presupun că judecătorul Gantry va avea o mie de întrebări, iar dacă nu-i vei răspunde, atunci s-ar putea să se supere.

— Nu-mi place niciuna dintre cele trei opţiuni, spuse Theo.

— Nici mie.

— Şi atunci ce să fac, Ike?

— Las-o baltă, Theo. Nu-ţi băga nasul în încurcătura asta. Nu e de seama unui copil. Nu e de seama unui adult. Juriul e pe cale să ia o decizie greşită, însă pe baza dovezilor, nu-i poţi învinui. Ştii, sistemul nu dă rezultate întotdeauna. Gândeşte-te la toţi oamenii nevinovaţi care au fost condamnaţi la moarte. Gândeşte-te la toţi oamenii vinovaţi care au scăpat. Mai apar şi greşeli, Theo. Las-o baltă.

— Dar greşeala asta nu s-a întâmplat încă şi poate fi prevenită.

— Nu sunt convins că poate fi prevenită. Este puţin probabil că judecătorul Gantry va opri un proces important care e pe terminate doar pentru că a auzit de un potenţial martor. E exagerat, Theo.

Părea într-adevăr improbabil, iar Theo trebui să fie de acord.

— Presupun că ai dreptate.

— Normal că am dreptate, Theo. Eşti doar un copil. Vezi-ţi de ale tale.

— Bine, Ike.

Urmă o pauză îndelungată în care se uitară unul la altul, aşteptând ca celălalt să înceapă să vorbească. În cele din urmă, Ike spuse:

— Promite-mi că n-ai să faci vreo prostie.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să te duci la judecător. Ştiu că vă înţelegeţi bine.

Pauză din nou.

— Promite-mi, Theo.

— Promit să nu fac nimic înainte să vorbesc cu tine.

— Bine şi aşa.

Theo sări în picioare.

— Trebuie să plec. Am o grămadă de teme de făcut.

— Cum merge cu spaniola?

— Excelent.

— Am auzit că profesoara aia a voastră… e ceva de capul ei. Madame, cum o cheamă?

— Madame Monique. E foarte bună. Cum ai aflat…

— Sunt la curent, Theo. Nu sunt un nebun solitar aşa cum crede toată lumea. A intrat şi chineza în sistemul şcolar?

— Poate la liceu.

— Cred că ar trebui să înveţi chineza pe cont propriu. Este limba viitorului, Theo.

Din nou, era iritat că unchiul său se simţea atât de liber să-i ofere sfaturi pe care nu i le ceruse şi de care cu siguranţă nu avea nevoie.

— O să mă gândesc la asta, Ike. Deocamdată, sunt destul de aglomerat.

— S-ar putea să merg să văd procesul mâine, spuse Ike. Mi-a cam plăcut azi. Să-mi dai SMS.

— S-a făcut, Ike.

La Boone & Boone era linişte când Theo îşi făcu apariţia câteva minute după ora şase. Elsa, Vince şi Dorothy plecaseră de mult. Doamna Boone era acasă, fără îndoială frunzărind vreun roman prost. Clubul de lectură se întrunea la ora şapte, acasă la doamna Esther Guthridge, pentru o gustare şi un pahar cu vin şi pentru a discuta despre aproape orice, mai puţin despre cartea lunii. Clubul avea zece femei cu toatele, şi fiecăreia îi venea rândul să aleagă o carte. Theo nici nu mai ţinea minte ultima care să-i fi plăcut mamei sale, nici măcar dintre cele alese de ea. În fiecare lună o auzeai plângându-se că trebuie să citească nu-ştiu-ce carte. Părea un mod neobişnuit de a conduce un club, cel puţin în opinia lui Theo.

Woods Boone îşi umplea servieta când Theo intră în biroul

său de la etaj. Theo se întreba adesea de ce tatăl său îngrămădea dosare şi cărţi în servietă şi le căra acasă în fiecare seară de parcă ar fi lucrat până la miezul nopţii. Nu o făcea. Nu lucra niciodată acasă, nu se atingea niciodată de servieta sa, pe care o aşeza mereu sub masa din foaier, în apropiere de uşa de la intrare. Şi acolo rămânea toată noaptea până când domnul Boone pleca dimineaţa devreme să ia micul dejun şi apoi la birou, unde golea servieta, aruncându-i conţinutul pe biroul său teribil de dezorganizat. Theo bănuia că servieta era burduşită mereu cu aceleaşi lucruri – aceleaşi cărţi, dosare, acte.

Observase că avocaţii merg rareori undeva fără servietă. Poate doar la masa de prânz. Şi mama sa o căra pe a sa acasă, însă din când în când ea o deschidea şi citea câte ceva de acolo.

— Cum a fost la şcoală?

— Foarte bine.

— Bine. Auzi, Theo, maică-ta are club de lectură diseară. Eu mă duc puţin pe la judecătorul Plankmore. Moşu' se stinge rapid şi trebuie să stau cu el vreo două ore. Nu mai durează mult şi vom avea o înmormântare.

— Bine, tată. Nici o problemă.

Judecătorul Plankmore avea cel puţin 90 de ani şi suferea de mai multe boli. În lumea avocăţească a oraşului Strattenburg, el era o legendă şi cei mai mulţi dintre avocaţi îl adorau.

— Au mai rămas nişte spaghete pe care le poţi pune la microunde.

— O să mă descurc, tată. Nu-ţi face griji. Probabil o să învăţ aici vreo oră şi apoi o să mă duc acasă. Mă ocup eu de Judge.

— Sigur?

— Absolut.

Theo merse la el în birou, îşi desfăcu rucsacul şi încercă să se concentreze pe tema la chimie, când auzi o bătaie uşoară în uşa din spate. Era Julio, pentru a doua oară în două zile.

— Putem sta de vorbă afară? spuse el, foarte agitat.

— Intră, spuse Theo. Au plecat toţi. Putem vorbi înăuntru.

— Eşti sigur?

— Da. Ce s-a întâmplat?

Julio se aşeză. Theo închise uşa.

— Am vorbit cu vărul meu acum o oră. E foarte agitat. Azi au venit nişte poliţişti la terenul de golf. Crede că le-ai spus despre el.

— Haide, Julio. N-am spus nimănui. Îţi jur.

— Şi atunci ce căuta poliţia acolo?

— N-am idee. Voiau să stea de vorbă cu vărul tău?

— Nu cred. El s-a făcut nevăzut când a văzut maşina poliţiei.

— Poliţiştii erau în uniformă?

— Cred că da.

— Erau într-o maşină care era evident că aparţinea poliţiei?

— Cred că da.

— Uite, Julio, ţi-am dat cuvântul meu. Nu am vorbit cu poliţia. Şi dacă voiau să stea de vorbă cu vărul tău despre crimă, nu ar fi purtat uniforme şi nu ar fi venit cu o maşină purtând însemnele poliţiei pe uşi. În nici un caz. Ar fi fost detectivi la costum şi cravată şi în maşini neinscripţionate.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Bine.

— Cred că vărul tău devine foarte agitat când vede poliţişti, aşa-i?

— Ca majoritatea celor clandestini.

— Exact. Spune-i vărului tău să se relaxeze.

— Să se relaxeze? E greu să te relaxezi când ai putea fi arestat în fiecare zi.

— Ai dreptate.

Julio era încă agitat, rotindu-şi privirea de jur împrejurul micii încăperi ca nu cumva să asculte altcineva. Urmă o pauză lungă, bizară, fiecare aşteptând de la celălalt să spună ceva. În cele din urmă, Julio spuse:

— Mai e ceva.

— Ce anume?

Mâinile îi tremurau în timp ce-şi descheia nasturii de la cămaşă şi scoase o pungă transparentă de plastic, sigilabilă. O lăsă cu grijă pe biroul lui Theo, ca pe un dar de care nu ar fi

vrut să se mai atingă vreodată. În ea erau două obiecte, de culoare albă, purtate uşor şi făcute ghemotoc.

Mănuşi de golf.

— Vărul meu mi-a dat astea, spuse el. Două mănuşi de golf, purtate de bărbatul pe care l-a văzut intrând în casa unde a fost omorâtă acea doamnă. Una pentru mâna dreaptă, una pentru stânga. Cea dreaptă este nouă. Cea stângă a fost folosită.

Theo rămase cu gura căscată uitându-se la mănuşile din pungă, dar nu se putu mişca şi pentru o clipă nu putu rosti nici un cuvânt.

— Unde le-a găsit?

— Când bărbatul a ieşit din casă, şi-a scos mănuşile şi le-a pus în sacul de golf. Mai târziu, la cel de-al paisprezecelea reper, a aruncat aceste mănuşi în containerul de gunoi de lângă răcitorul de apă. Treaba vărului meu este să ia gunoiul de două ori pe zi. L-a văzut pe bărbat şi s-a gândit că era ciudat să arunce nişte mănuşi bune.

— Bărbatul l-a văzut?

— Nu cred. Dacă l-ar fi văzut, nu cred că ar fi lăsat mănuşile acolo.

— Şi este vorba de bărbatul care este judecat acum pentru crimă?

— Da, aşa cred. Vărul meu este aproape sigur. L-a văzut la televizor.

— De ce a păstrat mănuşile?

— Băieţii de acolo caută prin gunoi după lucruri. Vărul meu a luat mănuşile şi după câteva zile a devenit suspicios. Presupun că se bârfeşte mult pe-acolo despre femeia omorâtă, aşa că vărul meu a ascuns mănuşile.

Acum este speriat şi crede că poliţia îl supraveghează. Dacă găsesc la el mănuşile, cine ştie? Se teme să nu dea de necaz.

— Poliţia nu îl supraveghează.

— O să-i spun asta.

O pauză lungă, apoi Theo arătă înspre mănuşi cu o mişcare din cap, temându-se încă să atingă ceva.

— Şi ce facem cu astea?

— Eu nu le păstrez.

— De asta mi-era teamă.

— Ştii ce să faci, Theo, nu-i aşa?

— Habar n-am. Acum mă întreb cum am nimerit în mijlocul acestei încurcături.

— Nu poţi să le laşi la secţia de poliţie?

Theo îşi muşcă limba, împiedicând o frază sau două care în mod sigur ar fi fost luate drept sarcastice, sau crude, sau ambele. Cum se putea aştepta ca Julio să înţeleagă sistemul? „Sigur, Julio, o să dau o fugă pe la secţia de poliţie, să las la recepţie o pungă sigilabilă cu două mănuşi de golf, să le explic că au fost purtate de bărbatul simpatic care acum este judecat pentru că şi-ar fi omorât nevasta, şi care de fapt chiar şi-a omorât nevasta, fiindcă eu, Theo Boone, ştiu adevărul pentru că, dintr-un motiv oarecare, am vorbit cu martorul cheie despre care nu ştie nimeni altcineva şi, vă rog, domnişoară secretară, duceţi astea unui detectiv de la Omucideri, dar nu-i spuneţi de unde provin.”

Bietul Julio.

— Nu, asta nu se poate, Julio. Poliţia va pune prea multe întrebări, iar vărul tău ar putea da de necaz. Cel mai bun lucru este să iei cu tine aceste mănuşi, iar eu mă voi preface că nu le-am văzut niciodată.

— În nici un caz, Theo. Acum îţi aparţin.

Şi, spunând asta, Julio se ridică în picioare, puse mâna pe clanţă şi era deja cu un picior afară când spuse peste umăr:

— Şi ai promis să nu spui nimănui, Theo.

Theo era în spatele lui.

— Bineînţeles.

— Ţi-ai dat cuvântul.

— Bineînţeles.

Julio dispăru în întuneric.

CAPITOLUL 14

Judge îşi devoră castronul de spaghete, însă Theo abia se atinse de ale sale. Puse vasele în spălător, încuie uşile şi se duse în camera sa, unde se schimbă în pijama, luă laptopul şi se băgă în pat. Dădu de April online şi stătură de vorbă câteva

minute. Şi ea era în pat, dar cu uşa încuiată, ca de obicei. Se simţea mult mai bine. Ieşise cu mama ei la o pizza şi reuşiseră chiar să râdă împreună. Se pare că tatăl ei era plecat din oraş, iar asta uşura întotdeauna lucrurile. Îşi urară noapte bună, iar Theo închise laptopul şi găsi ultimul număr din Sports Illustrated. Nu putea citi, nu se putea concentra. Îi era somn pentru că nu dormise prea mult noaptea de dinainte şi, deşi era îngrijorat, ba chiar îngrozit, în curând îl fură somnul.

Domnul Boone se întoarse acasă primul. Urcă scările încet şi deschise uşa camerei lui Theo. Balamalele scârţâiră ca de fiecare dată. Aprinse lumina şi zâmbi la vederea chipului liniştit al fiului său deja adormit.

— Noapte bună, Theo, şopti el şi stinse lumina.

Sunetul uşii care se închidea îl trezi pe Theo şi în câteva secunde se întinse pe spate, cu ochii în tavanul întunecat, gândindu-se la mănuşile de golf ascunse în biroul său. Sfatul lui Ike de a-şi vedea pur şi simplu de treburile lui, de a ignora existenţa unui martor ocular şi de a rămâne tăcut în timp ce sistemul juridic funcţiona aiurea era foarte greşit.

Totuşi, o promisiune e o promisiune, iar Theo îşi dăduse cuvântul de onoare faţă de Julio şi de vărul său că va păstra secretul. Şi dacă nu ar face-o? Dacă s-ar duce în cabinetul judecătorului Gantry a doua zi dimineaţa la prima oră şi i-ar arunca mănuşile pe birou şi i-ar spune totul? Vărul lui Julio ar fi terminat. Ar fi vânat de Jack Hogan şi de politie şi reţinut cu forţa. Mărturia sa ar garanta victoria acuzării. S-ar declara viciu de procedură. Ar fi programat un nou proces. Ar apărea totul în ziare şi la televizor. Vărul ar fi un erou, dar în acelaşi timp închis ca imigrant ilegal.

Dar n-ar putea el, vărul, să facă o înţelegere cu poliţia şi cu procurorii? N-ar lăsa-o ei mai moale pentru că au nevoie de el? Theo nu ştia. Poate că da, poate că nu, dar era prea riscant.

Apoi începu să se gândească la doamna Duffy. În dosarul său avea o poză drăguţă cu ea decupată dintr-un ziar. Era o femeie foarte frumoasă, blândă, cu ochi negri şi cu o dantură perfectă. „Închipuie-ţi ultimele sale clipe, când şi-a dat seama

îngrozită că bărbatul ei – purtând cele două mănuşi de golf – nu a trecut pe acasă din cine ştie ce motiv inofensiv, ci pentru că voia să o strângă de gât.”

Inima lui Theo începu din nou să bată cu putere. Dădu la o parte pătura şi se aşeză pe marginea patului. Doamna Duffy era cu numai câţiva ani mai tânără decât mama sa. Cum s-ar simţi dacă mama lui ar fi atacată într-o manieră brutală?

Dacă juriul îl va găsi nevinovat pe domnul Duffy, el ar scăpa, deşi a comis o crimă. Şi nu ar mai putea fi judecat din nou pentru crimă. Theo ştia totul despre dubla punere sub acuzare – statul nu te mai poate judeca a doua oară dacă juriul te găseşte nevinovat prima dată. Întrucât nu mai există alţi suspecţi, crima va rămâne nerezolvată.

Domnul Duffy îşi va primi milionul de dolari. Va juca şi mai mult golf. Şi-şi va găsi probabil o altă soţie drăguţă.

Theo se strecură din nou sub pătură şi încercă să închidă ochii. După proces, după ce domnul Duffy va fi achitat şi va pleca de la tribunal, Theo va aştepta câteva săptămâni sau luni, apoi îi va trimite domnului Duffy mănuşile. Le va pune într-un pachet anonim, poate cu un bilet care ar suna cam aşa: „Ştim că ai omorât-o şi suntem cu ochii pe tine”.

De ce ar face asta? Nu ştia. O altă idee nebunească.

Gândurile deveniră şi mai amestecate. La locul crimei nu era sânge, corect? Aşa că nu vor fi urme de sânge pe mănuşi. Dar fire de păr? Dacă o şuviţă subţire din părul doamnei Duffy ar fi cumva lipită pe una dintre mănuşi? Ea nu avea părul scurt, ci cu siguranţă suficient de lung pentru a-i ajunge la umeri. Theo nu îndrăznise să deschidă punga de plastic. Nu atinsese mănuşile, aşa că nu ştia ce ar putea fi pe ele. O şuviţă de păr ar fi o dovadă şi mai bună că soţul ei a ucis-o.

Încercă să se concentreze pe victoria spectaculoasă pe care o avusese la Tribunalul Animalelor în numele lui Hallie, clienta sa şi potenţială prietenă. Însă gândurile sale îl purtau înapoi la locul crimei. În cele din urmă, rămase nemişcat şi adormi.

Marcella Boone ajunse acasă chiar înainte de ora 11 noaptea. Se uită în frigider să vadă ce a mâncat Theo la cină. Se uită în spălătorul de vase pentru a se asigura că totul era în ordine.

Vorbi cu Woods, care citea pe canapea. Urcă scările şi îl trezi pe Theo pentru a doua oară în decurs de o oră. Însă el o auzi venind şi se prefăcu a dormi pe tot parcursul ritualului. Ea nu aprinse lumina, nu o aprindea niciodată. Îl sărută pe frunte, şoptind:

— Te iubesc, Teddy, spuse, apoi ieşi din cameră.

O oră mai târziu, Theo era treaz de-a binelea, făcându-şi griji despre locul pe care îl alesese pentru a ascunde mănuşile.

La 630, când sună alarma de la telefonul mobil, Theo nu era sigur dacă era treaz sau dacă dormea, sau cumva între somn şi trezie, şi nici nu era convins că dormise. Era perfect conştient totuşi că era obosit şi iritat, având în faţă încă o zi lungă. Povara pe care o purta nu era normală pentru un copil de 13 ani.

Mama sa era la aragaz – lucru care i se întâmpla rar – prăjind cârnăciori şi făcând clătite, ceva ce făcea cam de două ori pe an. În orice altă dimineaţă, lui Theo i-ar fi fost o foame de lup şi ar fi fost gata pentru un mic dejun copios. Nu-l lăsa inima să-i spună că i-a dispărut pofta de mâncare.

— Ai dormit bine, Teddy? îl întrebă, mângâindu-l pe obraz.

— Nu chiar, spuse el.

— De ce? Arăţi obosit. Ţi-e rău?

— Nu.

— Ai nevoie de nişte suc de portocale. E în frigider.

Mâncară în timp ce citeau ziarul de dimineaţă.

— Se pare că procesul e pe sfârşite, spuse ea cu ochelarii de citit la jumătatea nasului.

De cele mai multe ori, îşi începea ziua de vineri cu o vizită la salon pentru a-şi face manichiura, aşa că era încă în halatul de baie.

— Nu sunt la curent, spuse Theo.

— Nu te cred. Ai ochii roşii, Theo. Arăţi obosit.

— Am spus că nu am dormit prea bine.

— De ce?

„Păi, tata m-a trezit la zece şi tu m-ai trezit la unsprezece.” Însă Theo nu putea să dea vina pe părinţii lui. Nu avusese somn din alt motiv.

— Astăzi am un test important, spuse el, şi era întru câtva adevărat.

Doamna Garman îi ameninţase cu un test la geometrie.

— O să te descurci, spuse ea şi se întoarse la ziar. Ia şi mănâncă.

Reuşi să înghită destule clătite şi cârnăciori pentru a-i face pe plac. Îi mulţumi pentru marele mic dejun şi îi ură repede o zi bună, spuse la revedere, îl atinse pe Judge pe cap şi plecă pe bicicletă. Zece minute mai târziu urca în fugă scările de la biroul lui Ike, unde excentricul său unchi îl aştepta pentru cea de-a doua întâlnire matinală din ultimele două zile.

Ike arăta şi mai neîngrijit vinerea. Avea ochii umflaţi şi mai roşii decât ai lui Theo, iar în dimineaţa aceea nu se atinsese de părul său ciufulit şi grizonant.

— Sper să fie important, mormăi el.

— Este, spuse Theo oprindu-se în picioare în faţa biroului său.

— Ia loc.

— Prefer să stau în picioare.

— Bine. Despre ce e vorba?

Theo dădu drumul poveştii despre Julio şi cele două mănuşi de golf din punga de plastic, ascunse acum după nişte vechi dosare de divorţ de la Boone & Boone, în capătul unei arhive de la subsol, unde nu se mai aventurase nimeni de cel puţin zece ani. Nu omise nimic, exceptând, desigur, identitatea lui Julio şi a vărului său. Termină în câteva minute.

Ike ascultă cu atenţie. Se scărpină în barbă, îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi, sorbi din cafea, iar când Theo tăcu, reuşi să mormăie:

— De necrezut.

— Ce-o să ne facem, Ike? întrebă Theo cu disperare.

— Nu ştiu. Trebuie ca mănuşile să fie examinate la laboratorul de criminalistică. Se poate să aibă mici urme de piele, pielea doamnei Duffy sau părul ei, sau pot chiar să aibă pe ele ADN-ul domnului Duffy, din transpiraţie.

Theo nu se gândise la transpiraţie.

— Mănuşile pot fi o probă decisivă, spuse Ike gândind cu voce tare, continuând să se scarpine în barbă.

— Nu putem să ignorăm toate astea, Ike, la naiba!

— De ce le-ai păstrat?

— Nu am vrut să le păstrez, de fapt. Mai degrabă prietenul meu le-a lăsat pur şi simplu. El e speriat. Vărul lui e speriat de-a binelea. Eu sunt speriat. Ce ne facem?

Ike se ridică în picioare, se întinse şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Te duci la scoală?

Ce altceva să facă în această dimineaţă de vineri?

— Bineînţeles. Am întârziat deja.

— Du-te la şcoală. Eu mă duc la tribunal. Mă gândesc la ceva şi îţi dau SMS mai târziu.

— Mulţumesc, Ike. Eşti cel mai tare!

— Ştiu şi eu?!

Theo întârzie cinci minute, dar domnul Mount era în toane bune, iar în clasă nu era încă linişte. Când îl văzu pe Theo, îl trase deoparte şi îi spuse:

— Ia zi, Theo, mă gândeam că ne-ai putea oferi informaţii la zi despre proces. Mai târziu, la ora de educaţie civică.

Ultimul lucru pe care voia Theo să îl facă era să vorbească despre proces, însă nu-l putea refuza pe domnul Mount. În plus, se ştia că vinerea domnul Mount o lăsa mai moale cu predarea şi avea nevoie de Theo pentru a umple golurile.

— Desigur, spuse Theo.

— Mulţumesc. Doar să ne pui la curent, în 15-20 de minute. Astăzi se dă cazul juraţilor, nu?

— Probabil.

Theo se duse la locul lui. Domnul Mount bătu cu palma în catedră, apoi strigă catalogul. Se făcură înştiinţările, rutina

obişnuită a clasei. Când sună clopoţelul, băieţii se îndreptară spre uşă. Un coleg pe nume Woody îl urmă pe Theo pe coridor şi îl prinse în apropiere de vestiare. Dintr-o privire, Theo ştiu că e ceva în neregulă.

— Theo, am nevoie de ajutor, spuse Woody în şoaptă, uitându-se înjur.

Woody ducea acasă o viaţă haotică. Părinţii săi erau la a doua sau la a treia căsătorie şi nu îl supravegheau cine ştie ce. El cânta la chitară electrică într-o formaţie proastă, într-un garaj, fuma deja, se îmbrăca asemenea unui fugar şi erau zvonuri cum că ar avea un mic tatuaj pe fund. Theo, asemenea celorlalţi băieţi, era curios cu privire la tatuaj, dar nu-şi dorea să confirme zvonul. În ciuda tuturor acestor divagaţii, Woody se menţinea în medie la nota opt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Theo.

Chiar voia să-i spună lui Woody că nu era momentul potrivit să-i ceară consiliere juridică. Theo avea prea multe pe cap.

— Se poate să rămână între noi, da? întrebă Woody.

— Bineînţeles.

Grozav. Exact de ceea ce avea nevoie Theo. Încă un secret.

Hallie trecu pe lângă ei, încetini pasul o clipă, îi zâmbi drăgălaş lui Theo, dar îşi dădu seama că era ocupat. Se făcu nevăzută.

— Theo, frate-meu a fost arestat azi-noapte, spuse Woody şi i se umeziră ochii. Poliţia a venit acasă după miezul nopţii şi l-a luat în cătuşe. A fost îngrozitor. E la puşcărie.

— Care e acuzaţia?

— Droguri. Posesie de marijuana, poate şi distribuţie.

— E o mare diferenţă între posesie şi distribuţie.

— Ne poţi ajuta?

— Mă îndoiesc. Câţi ani are?

Theo îl ştia pe fratele lui Woody după reputaţie şi nu era una bună.

— Prima abatere? întrebă Theo, deşi bănuia că răspunsul este nu.

— A mai fost arestat pentru posesie anul trecut – prima abatere. A primit un avertisment.

— E nevoie ca părinţii tăi să angajeze un avocat, Woody. Nimic mai simplu.

— Nimic nu e simplu. Părinţii mei nu au bani, iar dacă ar avea, nu i-ar cheltui pe un avocat. La mine acasă e un război, Theo. Părinţi contra copii şi nimeni nu cade prizonier. Tatăl meu vitreg s-a tot certat cu frate-meu pe chestia cu drogurile şi a promis de o mie de ori că nu se va implica atunci când îl va ridica poliţia.

Sună clopoţelul. Coridorul se goli.

Theo spuse:

— Bine, caută-mă în pauză. Nu am cine ştie ce consiliere să-ţi ofer, dar o să fac tot ce pot.

— Mulţumesc, Theo.

Theo se grăbi către ora cu Madame Monique. Se aşeză la locul lui, îşi deschise rucsacul şi îşi dădu seama că nu-şi făcuse tema. În acel moment, chiar nu-i păsa. În acel moment era recunoscător că trăia într-o casă liniştită şi confortabilă cu doi părinţi minunaţi care rareori ridicau tonul. Bietul de Woody!

Apoi se gândi la mănuşi.

CAPITOLUL 15

Pe la jumătatea orei de geometrie, în vreme ce doamna Garman continua să facă aluzii la test, iar Theo se uita pe pereţi încercând să nu adoarmă, din difuzorul de deasupra uşii se auziră nişte sunete ascuţite, iar clasa tresări.

— Doamnă Garman, Theo Boone este în clasă? Era vocea stridentă a domnişoarei Gloria, secretara dintotdeauna a scolii.

— Este, răspunse doamna Garman.

— Vă rog, să vină la mine. Trebuie să plece.

Theo îşi luă lucrurile, le îndesă în rucsac şi, pe când se grăbea spre uşă, doamna Garman spuse:

— Theo, dacă o să dăm test, tu o să-ţi iei revanşa luni.

„Mulţumesc foarte mult”, se gândi Theo, în schimb spuse:

— Abia aştept.

— Weekend plăcut, Theo, spuse ea.

— Mulţumesc, la fel.

Era deja pe coridor înainte de a trage aer în piept,

întrebându-se cine îl scoate de la ore şi din ce motiv.

Poate că mama lui devenise tot mai îngrijorată cu privire la ochii lui roşii şi la figura sa obosită şi se hotărâse să-l ducă la doctor. Poate nu. Ea nu era genul care să exagereze şi, ca regulă generală, nu chema doctorul până când Theo nu era pe jumătate mort. Poate că tatăl lui se răzgândise şi se hotărâse să-i dea voie lui Theo să urmărească ultima zi a procesului. Poate nu. Ca întotdeauna, Woods Boone era pe altă lume.

Poate era ceva mult mai rău. Cumva, cineva îl turnase, iar poliţia îl aştepta cu un mandat de percheziţie pentru a găsi mănuşile. Secretul ar ieşi la iveală, iar el, Theo Boone, s-ar trezi având necazuri serioase.

Îşi încetini pasul. La un cot al coridorului, aruncă o privire printr-o fereastră mare şi zări pentru o clipă curtea din faţă a şcolii. Nici o maşină de poliţie. Nimic care să indice necazuri. Continuă să meargă şi mai încet.

Ike îl aştepta. Stătea de vorbă cu domnişoara Gloria când Theo intră în birou.

— Acest bărbat spune că e unchiul tău, rosti domnişoara Gloria zâmbind.

— Mi-e teamă ca da, spuse Theo.

— Şi trebuie să mergeţi la o înmormântare în Weeksburg.

Ike îi spunea din ochi „Te-ai prins, Te-ai prins!” Theo ezită numai o secundă, apoi clătină din cap şi spuse:

— Detest înmormântările.

— Şi nu mai revii? spuse ea întinzând mâna după o mapă.

— Nu, înmormântarea este la 1330, spuse Ike. Strică toată ziua.

— Semnează aici, spuse ea.

Theo semnă şi ieşiră din birou. Ike avea o maşină Triumph Spitfire cu două locuri, veche de cel puţin treizeci de ani şi departe de a fi bine întreţinută. Ca orice altceva din viaţa lui Ike, abia se mai ţinea şi mare noroc că mai mergea.

Erau la o stradă distanţă de şcoală când Theo începu să vorbească:

— Înmormântare, hai? Mi-a plăcut asta.

— A ţinut.

— Şi unde mergem?

— Ai venit la mine să te ajut. Sfatul meu este să mergem la birou la Boone & Boone, să-i chemăm pe ai tăi într-o încăpere şi să le spunem totul.

Theo trase adânc aer în piept. Problemele în cauză erau prea complicate pentru el.

O luară prin surprindere pe Elsa când dădură buzna pe uşa de la intrare. Ea sări în picioare şi spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Bună dimineaţa, Elsa, spuse Ike. Ca întotdeauna, arăţi exotic.

Era îmbrăcată cu un pulover portocaliu de culoarea dovleacului, asortat cu ochelarii şi rujul.

Îl ignoră pe Ike, se uită la Theo şi spuse:

— Ce cauţi aici?

— Sunt aici pentru înmormântare, spuse Theo îndreptându-se către bibliotecă.

— Îi poţi chema pe Woods şi pe Marcella? spuse Ike. Trebuie să avem o reuniune de familie în bibliotecă.

În mod normal, Elsa ar fi ripostat la a i se spune ce să facă, dar ştia că de data asta era ceva serios. Din fericire, doamna Boone era la ea în birou, singură, iar domnul Boone era sus, îngrămădind acte pe biroul său. Veniră repede în bibliotecă, unul după celălalt şi îndată ce Ike închise uşa, doamna Boone se uită la Theo şi spuse:

— Eşti bine?

Domnul Boone se uită la Theo şi spuse:

— Ce se petrece aici? De ce nu eşti la şcoală?

— Linişteşte-te, spuse Ike. Să ne aşezăm cu toţii şi să stăm de vorbă.

Se aşezară, iar părinţii se uitau la Theo de parcă ar fi comis o crimă.

— Acum, continuă Ike, daţi-mi voie să încep eu, apoi o să tac şi o să vorbească Theo. Miercuri, adică acum două zile, Theo a avut o discuţie la şcoală cu unul dintre prietenii săi. Această discuţie a dus la o altă discuţie şi, pe parcursul acestor conversaţii, Theo a descoperit nişte informaţii care ar putea

avea un impact dramatic asupra procesului domnului Pete Duffy. Pe scurt, există un martor, un martor despre care nu ştie nimeni. Nici poliţia, nici acuzarea, nici apărarea, nimeni, în afară de Theo şi de prietenul său. Theo nu a ştiut ce să facă, aşa că a venit la mine. Nici eu nu prea ştiu ce să fac, aşa că iată-ne aici.

— De ce nu ne-ai spus? sări doamna Boone.

— Îţi spune acum, ripostă Ike.

— Mi-a fost teamă, spuse Theo. Încă îmi este şi i-am promis acestui prieten că nu am să spun nimănui.

— Ce ştie acest martor? întrebă domnul Boone.

Theo se uită la Ike, Ike se uită la Theo. „Dă-i bătaie”, spuneau ochii lui Ike. Theo îşi drese vocea şi se uită la mama sa.

— Păi, la momentul crimei acest martor era în pădurica din apropierea reşedinţei Duffy. L-a văzut pe domnul Duffy dându-se jos dintr-un golfmobil, descălţându-se, punându-şi o mănuşă de golf pe mâna dreaptă, intrând în casă şi ieşind după câteva minute. Era în răstimpul când a avut loc crima. Apoi s-a încălţat, şi-a băgat mănuşile de golf în sac şi a demarat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De unde ştii că era în răstimpul când a avut loc crima? întrebă doamna Boone.

— Medicul legist a depus mărturie că ea a murit în jur de 1145. Martorul era în pauza de masă, care începe la 1130.

— Iar domnul Duffy nu l-a văzut deloc pe acest martor? întrebă domnul Boone.

— Nu. Omul se retrăsese în pădurice pentru a mânca de prânz. Lucrează pe terenul de golf.

— Ştii cum îl cheamă? întrebă doamna Boone.

— Nu, dar ştiu cine este.

— Ai stat de vorbă cu el? întrebă domnul Boone.

— Da.

— Unde ai vorbit cu el? întrebă doamna Boone.

Theo se simţea ca un martor audiat feroce într-un proces. Ezită, iar Ike interveni:

— Ar prefera să nu divulge numele martorului sau al

prietenului, iar dacă puneţi prea multe întrebări, identităţile lor ar putea deveni evidente.

— Am promis, argumentă Theo. De fapt, am promis să nu spun nimic nimănui. Nu ştiu ce să fac.

— Aşa că iniţial a venit la mine, spuse Ike, să se sfătuiască. Nu a vrut să vă deranjeze pe voi, însă acum a mai apărut ceva în povestea asta. Nu-i aşa, Theo?

Ambii părinţi se uitară la el. Theo se foi agitat pe scaun. Bătea darabana cu degetele în masa lungă de stejar.

— Spune mai departe, Theo, zise Ike.

— Să auzim, spuse domnul Boone.

Theo le povesti despre mănuşi.

— Şi sunt în posesia ta? întrebă doamna Boone când Theo termină de relatat.

— Da.

— Unde sunt acum?

— Jos, ascunse după o cutie cu dosare vechi de divorţ.

— Jos, aici? La noi în firmă?

— Da, mamă. Aici. Sub noi.

Doamna Boone scoase un şuierat şi spuse:

— Oh, Doamne!

Urmă o tăcere îndelungată în care cei patru Boone cântăriră situaţia încercând să-şi dea seama ce legi şi ce proceduri s-ar putea aplica în cazul acestei neobişnuite serii de fapte. Deşi spusese mai mult decât avea de gând, Theo era uşurat că îşi împărţise povara. Părinţii săi vor şti ce să facă. Ike va veni cu recomandările sale. Cu siguranţă cei trei adulţi pot să-i dea de cap.

— În ziar ziceau că procesul s-ar putea încheia azi, spuse doamna Boone.

— De la tribunal vin, spuse Ike. Se aşteaptă ca domnul Duffy să depună mărturie după-amiază, iar el este ultimul martor. După pledoariile finale, cazul va fi dezbătut de juriu.

— Dimineaţa la cafenea se zvonea că judecătorul Gantry va ţine şi mâine proces, aşteptând verdictul juriului, spuse domnul Boone.

— Sâmbăta?

— Aşa se zvonea.

Urmă încă o pauză lungă în conversaţie. Doamna Boone se uită la fiul său şi spuse:

— Deci, Theo, ce propui să facem în acest moment?

Theo spera ca adulţii să ştie ce e de făcut. Se foi puţin, apoi spuse:

— Sunt de părere că cel mai bun lucru este să-i spunem întreaga poveste judecătorului Gantry.

— Sunt de acord, spuse ea zâmbind.

— Şi eu, spuse Ike.

Nu a fost nici o surpriză, cel puţin pentru Theo, că tatăl său nu a fost de acord.

— Dar dacă spunându-i judecătorului Gantry, acesta îl va presa pe Theo să-i spună numele şi identitatea acestui martor? Iar Theo refuză să îi dezvăluie numele? Şi atunci? Se poate ca judecătorul Gantry să-l reţină pentru sfidarea curţii.

— Nu prea ştiu ce înseamnă asta, exclamă Theo.

— Înseamnă necazuri, spuse tatăl.

— Înseamnă că te poate arunca în închisoare până când îi spui ceea ce vrea, explică Ike cu un rânjet dezagreabil, de parcă ar fi fost amuzant.

— Aş prefera să nu ajung la închisoare, spuse Theo.

— Nu fi ridicol, Woods, replică doamna Boone. Henry Gantry nu-l va reţine pe Theo pentru sfidarea curţii.

— Nu sunt aşa convins de asta, ripostă Woods. Ai un martor ocular decisiv a cărui mărturie ar putea schimba rezultatul procesului şi ai o singură persoană care ştie de acest martor ocular. Acea persoană este Theo, iar dacă el refuză să-i dea ascultare judecătorului, atunci s-ar putea ca judecătorul să se supere. Şi nu cred că i-aş purta pică.

— Chiar nu vreau să merg la închisoare, spuse Theo.

— Nu mergi la nici o închisoare, îl asigură doamna Boone. Nici un judecător întreg la minte nu ar închide un copil nevinovat de 13 ani.

Încă o pauză lungă.

În cele din urmă, domnul Boone spuse:

— Theo, ce s-ar întâmpla dacă într-un fel sau altul ar fi

dezvăluită identitatea acestui martor?

— Este imigrant ilegal, tată. Nu ar trebui să fie aici şi îi este frică. Dacă poliţia îi ştie numele şi îl găseşte, atunci el ajunge la închisoare şi e numai din vina mea. Dacă nu îl prinde, atunci va dispărea.

— Atunci nu ne spune cine este, zise doamna Boone.

— Mulţumesc, mamă. Nici nu aveam de gând.

— Nu spune nimănui.

— Am înţeles. Dar acum ştii că e imigrant ilegal şi lucrează pe terenul de golf. Nu ar fi greu de găsit.

— Şi cum ai ajuns să-l cunoşti pe acest om? întrebă domnul Boone.

— Are un văr care e cu noi în scoală şi acest văr a venit la mine să-l ajut.

— Ca toţi ceilalţi colegi, spuse Ike.

— Nu toţi, dar cei mai mulţi.

Cu toţii respirară adânc, apoi domnul Boone îl privi pe Theo şi zâmbi.

— Este acea familie de la adăpost, nu-i aşa? Prietenul tău Julio, cel pe care îl meditezi la matematică? Şi mama lui, cum o cheamă?

— Carola, răspunse mama lui Theo.

— Aşa, Carola. Am vorbit cu ea de mai multe ori. Are doi copii mai mici şi pe Julio. Sunt din El Salvador. Vărul lui Julio este misteriosul martor ocular, nu-i asa, Theo?

Theo dădu din cap în semn că da. „Da, tată, ţi-ai dat seama.” şi într-un mod bizar, era uşurat. Practic, nu trădase încrederea nimănui, iar cineva ajunsese să afle adevărul.

CAPITOLUL 16

Mergând în spatele lui Ike şi al părinţilor săi, Theo îşi dădu seama că probabil acum era prima dată când avea o oarecare rezervă în a merge la tribunal. Era tot timpul entuziasmat să fie aici, să îi vadă pe funcţionari şi pe avocaţi grăbindu-se de colo-colo cu treburile lor de mare importanţă, să cuprindă cu privirea foaierul mare şi deschis, cu vechiul candelabru din tavan, iar pe pereţi cu portretele masive ale foştilor judecători. Întotdeauna îi plăcea la tribunal, însă acum asemenea trăiri

afective îi erau absente. Lui Theo îi era teamă de ceea ce urma să se întâmple, deşi habar nu avea ce ar putea fi.

Urcară la etajul doi, pentru a ajunge la uşa închisă şi păzită a sălii principale. Un aprod pe nume Snodgrass îi informă că procesul era în desfăşurare şi că uşa nu se va deschide până la pauză. Aşa că înaintară pe coridor până la biroul judecătorului Henry L. Gantry, unde, când intrară, secretara acestuia, doamna Irma Hardy, bătea la maşină.

— Bună dimineaţa, Irma, spuse doamna Boone.

— Bună dimineaţa, Marcella, şi Woods, şi Theo.

Doamna Hardy stătea în picioare, scoţându-şi ochelarii şi evident mirată de faptul că întreaga familie Boone îşi făcuse apariţia la ea în birou. Se uită bănuitoare la Ike, ca şi cum drumurile lor se intersectaseră cândva în circumstanţe nu dintre cele mai plăcute. Ike era îmbrăcat în blugi, cu tenişi albi şi într-un tricou, dar din fericire îşi pusese un sacou maro învechit care îi oferea credibilitate într-o oarecare măsură.

— Ike Boone, spuse el, întinzând mâna. Frate cu Woods şi unchiul lui Theo. Pe vremuri avocat pe aici.

Doamna Hardy arboră un zâmbet fals, părând să-şi amintească numele, şi îi strânse mâna.

Doamna Boone spuse:

— Irma, avem ceva urgent de discutat cu judecătorul Gantry. Ştiu că acum este la prezidiu în procesul Duffy şi, ei bine, exact de asta suntem aici. Mă tem că este extrem de important să vorbim cu el.

Domnul Boone se amestecă şi el în conversaţie.

— La ce oră va lua pauza de prânz?

— De regulă pe la amiază, ca întotdeauna, dar în timpul prânzului se va întâlni cu toţi avocaţii, spuse doamna Hardy uitându-se la toate cele patru chipuri care o priveau. Ştiţi, este extrem de ocupat.

Theo se uită la ceasul mare de pe peretele din spatele ei. Era 1110.

— Este imperios necesar să-l vedem pe judecător cât mai repede, spuse doamna Boone, puţin cam prea agresivă, după părerea lui Theo. Şi totuşi, era o avocată de divorţuri şi nu era

cunoscută ca fiind timidă. Doar că aici era terenul doamnei Hardy, iar pe ea nu o puteai strânge cu uşa prea lesne.

— Atunci poate ar fi bine să-mi spuneţi mie ce s-a întâmplat.

— Mă tem că este confidenţial, replică domnul Boone încruntându-se.

— Pur şi simplu nu putem face asta, Irma, îmi pare rău, adăugă doamna Boone.

În partea cealaltă a încăperii erau nişte scaune, dedesubtul altor portrete de foşti judecători. Doamna Hardy le făcu semn cu mâna şi spuse:

— Puteţi aştepta acolo. Îl voi informa pe domnul judecător imediat ce ia pauza de masă.

— Îţi mulţumim, Irma, spuse doamna Boone.

— Mulţumim, zise şi domnul Boone.

Toată lumea răsuflă uşurată şi zâmbi, iar familia Boone se retrase.

— Theo, cum de nu eşti la şcoală? întrebă doamna Hardy.

— E o poveste foarte lungă, spuse el. Am să v-o spun într-o zi.

Cei patru se aşezară, iar după 15 secunde Ike ieşi, mormăind cum că se duce să fumeze. Doamna Boone vorbea la telefonul mobil, verificând nişte probleme urgente cu Elsa, care era la birou. Domnul Boone se concentra asupra unui document din dosarul pe care îl luase cu el.

Theo îşi aduse aminte de Woody şi de arestarea fratelui acestuia. Îşi deschise rucsacul, scoase laptopul şi începu să caute ordinea de zi de la curtea penală şi înregistrările arestărilor. Asemenea informaţii nu erau disponibile online pentru toată lumea, însă Theo, ca de fiecare dată, folosi codul de acces al firmei de avocatură Boone pentru a găsi ceea ce avea nevoie.

Tony, fratele lui Woody era reţinut la Centrul de Detenţie Juvenilă din Strattenburg, numele pompos dat puşcăriei unde erau închişi cei sub 18 ani. Tony era acuzat de posesie de marijuana cu intenţie de punere în vânzare, un delict cu o sentinţă maximă de zece ani de închisoare. Pentru că avea 17 ani şi era minor, ar fi putut probabil să cadă la o înţelegere

care i-ar fi permis să pledeze vinovat şi să se aleagă cu vreo doi ani într-un alt centru pentru tineri. Presupunând, desigur, că va pleda vinovat. Dacă dorea să pledeze nevinovat, atunci urma să fie adus în faţa unui juriu, existând riscul unei sentinţe mult mai mari. Mai puţin de 2% dintre cazurile de minori acuzaţi de infracţiuni cu droguri ajungeau la proces.

Dacă părinţii săi buni şi cei adoptivi refuzau să-l ajute, aşa cum spusese Woody, atunci fratelui său i se atribuia un avocat din oficiu. În Strattenburg, avocaţii din oficiu erau foarte buni şi se ocupau zilnic de cazuri de droguri asemănătoare.

Theo rezumă repede toate acestea într-un e-mail pe care i-l trimise lui Woody. Îi mai trimise un e-mail domnului Mount, explicându-i că nu vine la şcoală şi că va lipsi de la ora de educaţie civică. Îi trimise şi lui April un scurt salut.

Ceasul din perete părea să stea pe loc. Doamna Hardy era ocupată să bată la maşină. Toţi foştii judecători păreau că se holbează de sus la Theo, niciunul zâmbind şi toţi cu fetele serioase şi bănuitoare, de parcă spuneau: „Fiule, ce cauţi aici?" Tatăl său era afară pe coridor, la telefon, ocupându-se de vreo chestiune imobiliară importantă. Mama sa era cu laptopul, tastând de parcă ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte. Ike continua să stea pe undeva pe la o fereastră, suflând fumul afară.

Theo începu să bată coridoarele tribunalului. Urcă scările şi se opri la curtea civilă, unde spera să o găsească pe Jenny, dar ea nu era acolo. O luă spre Tribunalul Animalelor, dar sala era goală. Apoi urcă nişte trepte vechi şi întunecate, pe care nu le folosea nimeni şi despre care puţină lume ştia, şi se strecură încetişor pe un coridor abia luminat de la etajul trei până când ajunse la o încăpere abandonată care fusese cândva biblioteca de drept a regiunii. Era utilizată ca depozit şi era plină de cutii cu intabulări vechi şi calculatoare ieşite din uz. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, iar Theo lăsă urme păşind printre vechituri. Deschise uşa unei cămăruţe, apoi o închise în urma sa. Locul era atât de întunecat, că nu-şi putea vedea nici mâinile. Aproape de podea era o crăpătură, o deschizătură prin care strălucea lumina şi prin care Theo

putea să vadă sala de tribunal de dedesubt. Perspectiva sa era de sus, de deasupra capetelor juraţilor.

Era o vedere splendidă, pe care Theo o descoperise de unul singur cu un an în urmă, când victima unei crime depusese mărturie într-un caz atât de oribil, că judecătorul Gantry golise sala de judecată. Mărturia ei îl făcuse pe Theo să-i fie rău şi şi-ar fi dorit de o mie de ori să nu fi spionat. Din interiorul sălii de judecată nu se putea vedea crăpătura din perete. Se găsea exact sub un rând de perdele groase de catifea, deasupra boxei juraţilor.

Unul dintre tovarăşii de golf ai domnului Duffy era în boxa martorilor şi, deşi Theo nu auzea prea bine, prinse esenţialul mărturiei. Martorul explica faptul că domnul Duffy era un jucător de golf serios care, de câţiva ani buni, juca adesea de unul singur. Acest lucru nu era neobişnuit. Multor jucători de golf, mai ales celor mai serioşi, le plăcea să se concentreze pe ceea ce făceau, jucând de unii singuri.

Sala era plină ochi. Theo nu putea vedea balconul, dar presupunea că şi acesta era aglomerat. Îl vedea foarte bine pe domnul Duffy, care stătea la masa apărării, între avocaţii săi. Arăta încrezător, aproape sigur că procesul urma să se încheie în favoarea sa şi că juriul îl va găsi nevinovat.

Theo se uită timp de câteva minute, apoi avocaţii începură să ţipe, iar el se strecură afară. Era pe la jumătatea scării când văzu că se mişcă ceva jos. Era cineva acolo, ascunzându-se în umbră. Theo îngheţă pe loc şi simţi miros de ars. Bărbatul fuma o ţigară, ceea ce era împotriva regulilor, pentru că era în clădire. Suflă un nor uriaş de fum, apoi păşi în faţă. Era Omar Cheepe, cu capul său masiv şi neted şi cu ochii săi negri. Se uită în sus la Theo, nu spuse nimic, apoi se întoarse şi plecă.

Theo nu ştia dacă fusese urmărit sau dacă scările erau unul dintre locurile de fumat ale lui Omar. Chiştocuri de ţigară erau peste tot. Poate şi alţii se strecurau aici să tragă un fum. O voce interioară îi spuse totuşi că întâlnirea nu fusese un accident.

Era aproape unu după-amiaza când judecătorul Gantry deschise brusc uşa biroului său şi merse direct către cei patru

Boone care stăteau ca nişte elevi neastâmpăraţi, aşteptând în biroul directorului. Nu purta roba, nici sacoul, ci doar o cămaşă albă cu mânecile suflecate, cu cravata lărgită, având aspectul unui om încercat de muncă şi presat. Nu le zâmbi şi era clar că era enervat.

Cei patru Boone se ridicară în picioare. Nu avu loc nici un fel de schimb de saluturi sau politeţuri. Judecătorul Gantry spuse doar:

— Sper să aveţi un motiv serios pentru asta.

— Ne cerem scuze, domnule judecător, reuşi domnul Boone să rostească primul. Înţelegem ceea ce se întâmplă chiar în aceste momente şi ne dăm seama de tensiunea la care sunteţi expus.

— Ne cerem scuze, Henry, adăugă repede doamna Boone. Însă este o problemă extrem de importantă, care ar putea schimba situaţia în acest proces.

Spunându-i Henry în loc de domnule judecător sau altceva mai formal, doamna Boone reuşi să mai liniştească puţin apele. Indiferent de cât de enervat părea judecătorul, ea nu era intimidată câtuşi de puţin.

— Numai cinci minute, adăugă ea, luându-şi geanta.

Judecătorul Gantry se uită la Theo de parcă tocmai împuşcase pe cineva, apoi se uită la Ike, reuşi să zâmbească scurt şi spuse:

— Salut, Ike. Nu ne-am văzut de mult.

— Da, aşa e, Henry, spuse Ike.

Zâmbetul dispăru, iar judecătorul Gantry spuse:

— Aveţi cinci minute.

Îl urmară repede în biroul său şi, închizând uşa, Theo aruncă o privire spre doamna Irma Hardy. Continua să bată la maşină, fără să arate vreun interes pentru ceea ce urma să fie discutat. Theo se gândi că va şti totul într-o jumătate de oră.

Cei patru Boone se aliniară pe scaune de-o parte a biroului lung situat într-o laterală a imensei încăperi. Judecătorul Gantry se aşeză faţă în faţă cu ei, de partea cealaltă. Theo se aşeză între părinţii săi şi, deşi era foarte agitat, se simţea bine protejat.

Mama sa începu prima:

— Henry, avem motive să credem că există un martor la crima asupra lui Myra Duffy. Un martor care se ascunde. Un martor de care poliţia, acuzarea şi în mod sigur apărarea nu ştiu.

— Pot să întreb de ce este Theo amestecat în toate astea? întrebă judecătorul, arcuindu-şi sprâncenele într-un tic nervos. Am impresia că ar trebui să fie la şcoală la ora asta. Asta nu e chiar o problemă de seama unui copil.

În primul rând, Theo chiar prefera să fi fost la şcoală în acel moment. În al doilea rând, folosirea cuvântului copil îl enervă de-a dreptul. Theo rosti lent:

— Pentru că, domnule judecător, eu ştiu cine este martorul. Ei nu ştiu, dar eu da.

Ochii judecătorului Gantry erau roşii şi arăta foarte obosit. Răsuflă adânc, îndelung, asemenea unui horn eliberat în sfârşit de prea multă presiune. Ridurile adânci de pe fruntea sa se întinseră şi se relaxară. Întrebă:

— Şi care este rolul tău în toate astea, Ike?

— Oh, eu sunt doar consilierul juridic al lui Theo.

Lui Ike i se păru haios, dar nimeni nu râse.

Pauză, apoi:

— Bine, să începem cu începutul. Aş vrea să ştiu ce pretinde că a văzut acest martor. Cine îmi poate spune?

— Eu pot, spuse Theo. Însă am promis că nu-i voi dezvălui vreodată numele.

— Cui i-ai promis asta?

— Martorului.

— Deci ai stat de vorbă cu acest martor?

— Da, domnule.

— Şi crezi că spune adevărul?

— Da, aşa cred, domnule.

Răsuflă din nou. Se frecă din nou la ochi.

— În regulă, Theo. Te ascult. Te rog, dă-i drumul.

Theo spuse povestea.

Când termină, în încăpere era linişte profundă. Judecătorul Gantry se întinse încet către telefonul de pe masă, apăsă un

buton şi spuse:

— Doamnă Hardy, te rog anunţă-l pe aprod că voi întârzia treizeci de minute. Juraţii să rămână în camera juriului.

O voce vioaie răspunse:

— Da, domnule.

Reveni pe scaun. Toţi cei patru Boone se uitau la el, dar el le evită privirea.

— Şi ai mănuşile? spuse el cu vocea mult mai scăzută, mult mai calmă.

— Sunt la noi la birou, spuse domnul Boone. Suntem bucuroşi să vi le predăm.

Judecătorul Gantry ridică ambele mâini, cu palmele la vedere.

— Nu, nu. Oricum, nu încă. Poate mai târziu, poate niciodată. Lăsaţi-mă numai să mă gândesc pentru o clipă.

Şi, spunând acestea, se ridică încet în picioare şi merse până la fereastra din spatele biroului masiv din celălalt capăt al încăperii. Stătu acolo puţin, uitându-se afară, deşi nu era cine ştie ce privelişte. Părea să fi uitat că imediat pe coridor era o sală de judecată plină de oameni şi că îl aşteptau cu toţii cu nerăbdare.

— M-am descurcat bine? îi şopti Theo mamei sale.

Ea îi zâmbi, îl bătu pe braţ şi spuse:

— Ai făcut o treabă bună, Teddy. Zâmbeşte.

Judecătorul se întoarse, se aşeză pe scaun, de partea cealaltă a mesei. Se uită la Theo şi apoi îl întrebă:

— De ce nu îşi face apariţia această persoană?

Theo ezită pentru că, dacă ar fi spus prea mult, ar fi putut compromite identitatea vărului lui Julio. Ike se hotărî să-i vină în ajutor.

— Domnule judecător, martorul este un imigrant ilegal, unul dintre mulţi alţii de pe aici. Chiar acum e speriat şi nu-i puteţi purta pică. Imediat ce-i miroase a necazuri, o să intre în pământ, dispărând pentru totdeauna.

Theo adăugă:

— Crede că va fi arestat dacă iese la iveală.

Ike adăugă:

— Iar Theo i-a promis că nu va spune nimănui.

Domnul Boone adăugă:

— Însă consideră că e important să informeze curtea că un martor decisiv lipseşte de la proces.

— Bine, bine, spuse judecătorul Gantry şi se uită la ceas. Nu pot opri procesul în acest moment. Suntem aproape gata ca juriul să-şi înceapă deliberarea. Dacă apare acum un martor surpriză, ar fi dificil să opresc procesul şi să-i dau voie să depună mărturie. Şi nici măcar nu avem un martor surpriză. Avem un martor fantomă. Nu pot opri procesul.

Cuvintele răsunară în încăpere şi căzură greu pe masă. Theo nu se putea gândi decât la cum stătea domnul Duffy cu toţi avocaţii săi, plin de sine şi încrezător că va scăpa liber.

— Domnule judecător, pot să fac o sugestie? întrebă Ike.

— Bineînţeles, Ike. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Se zvoneşte că aveţi de gând să reuniţi curtea şi mâine, sâmbătă, şi să aşteptaţi verdictul.

— Aşa e.

— De ce să nu trimiteţi juriul acasă până luni, ca în multe alte procese. Chemaţi-i înapoi luni dimineaţă pentru a-şi începe deliberarea. Acesta este un proces, nu o operaţie de urgenţă. Lucrurile nu sunt atât de urgente.

— Şi care este planul tău?

— Nu am unul. Dar ne va da ceva timp de gândire cu privire la martor, poate să găsim un mod de a-l ajuta. Nu ştiu. Pur şi simplu pare greşit să grăbeşti un verdict, mai ales un verdict care ar putea fi greşit.

— Greşit?

— Da. Am urmărit procesul în parte. M-am uitat la juraţi. Statul a început cu un caz slăbuţ, care a tot slăbit pe parcurs. Pete Duffy e pe cale să scape.

Judecătorul Gantry clătină uşor din cap în semn de aprobare, dar nu spuse nimic. Începu să se pregătească. Se încheie la manşete, îşi aranjă cravata, se ridică în picioare şi îşi luă roba cea neagră care stătea agăţată în apropierea uşii.

— O să mă mai gândesc, spuse el în cele din urmă. Vă mulţumesc pentru… ăăă…

— Intruziune, spuse domnul Boone râzând.

Cei trei Boone se ridicară toţi deodată.

— Nu, deloc, Woods. Este o situaţie unică, ceva ce n-am mai întâlnit până acum. Dar, mă rog, fiecare proces e diferit. Îţi mulţumesc, Theo.

— Da, onorată instanţă.

— Rămâneţi să vedeţi restul procesului?

— Nu putem găsi locuri libere, spuse Theo.

— Bine, să văd ce pot face în privinţa asta.

CAPITOLUL 17

De îndată ce juraţii îşi reluară locurile şi se făcu linişte în sală, iar toţi ochii se îndreptară către judecătorul Gantry, acesta spuse:

— Domnule Nance, cred că mai ai un martor.

Clifford Nance se ridică în picioare, drept şi plin de importanţă şi spuse cu emfază:

— Onorată instanţă, apărarea îl cheamă chiar pe domnul Peter Duffy.

Tensiunea crescu brusc în timp de acuzatul se îndrepta către boxa martorilor. În sfârşit, după cele patru lungi zile de proces, acuzatul venea în faţă şi va spune versiunea sa. Însă, procedând astfel, se va expune întrebărilor acuzării. Theo ştia că în 65% din cazurile de crimă acuzatul nu depune mărturie şi ştia şi de ce. În primul rând, de obicei sunt vinovaţi de crima comisă şi nu pot face faţă unei examinări inteligente şi neplăcute din partea acuzării. În al doilea rând, au de regulă un istoric de activităţi împotriva legii şi, odată ajunşi în boxa martorilor, acest istoric devine ţinta. La fiecare proces, judecătorul încearcă să le explice juraţilor că acuzatul nu este obligat să depună mărturie, că nu este obligat să rostească nici un cuvânt sau să aducă vreun martor în apărarea sa. Statul este cel însărcinat să-i dovedească vinovăţia.

Theo mai ştia şi că juraţii sunt foarte suspicioşi în cazul unui acuzat care nu depune mărturie pentru a-şi salva pielea. Dacă erau suspicioşi în cazul lui Pete Duffy, Theo nu ştia. Îl priviră atent aşezându-se pe scaun în boxa martorilor, ridicându-şi mâna dreaptă şi jurând să spună adevărul.

Theo putea să vadă totul pentru că, datorită judecătorului Gantry, stătea în al doilea rând, în spatele apărării, avându-i în dreapta pe Ike şi în stânga pe tatăl său. Mama lui avea câteva întâlniri la birou. Ea spusese că nu putea să-şi piardă după-amiaza stând la un proces, deşi era evident pentru ceilalţi trei Boone că şi-ar fi dorit.

Clifford Nance îşi drese glasul şi îi ceru acuzatului să-şi spună numele, un lucru necesar, dar mai degrabă stupid, date fiind circumstanţele. Toată lumea din sala de judecată nu numai că-l cunoştea pe Pete Duffy, dar ştia şi multe altele despre el. Domnul Nance începu apoi o serie de întrebări simple. Nu se grăbi în stabilirea elementelor de bază – istoricul familial al domnului Duffy, educaţia, activitatea profesională, afacerile, lipsa unui dosar penal şi aşa mai departe. Cei doi petrecuseră ore în şir repetând toate astea, iar martorul intră într-o rutină. Adesea se uita către juraţi, în încercarea de a stabili un ton de conversaţie lejeră. „Aveţi încredere în mine", părea el să încerce să spună. Arăta bine în costumul său elegant, iar asta i se păru lui Theo oarecum neobişnuit, pentru că niciunul dintre cei cinci bărbaţi din juriu nu purta sacou sau cravată. Theo citise nişte articole despre strategia avocaţilor şi a clienţilor lor de a se îmbrăca în timpul unui proces.

Acest du-te-vino ajunse în cele din urmă la ceva important când domnul Nance aduse în discuţie poliţa de asigurare de un milion de dolari pentru viaţa doamnei Myra Duffy. Martorul explică faptul că el credea cu convingere în asigurarea de viaţă, că atunci când era tânăr şi avea soţie şi copii mici, întotdeauna economisise bani şi-i investise în asigurarea de viaţă, atât pentru el, cât şi pentru soţia lui. Poliţele de viaţă sunt instrumente valoroase pentru protecţia familiei în cazul unei morţi timpurii. Mai târziu, când se căsătorise cu cea de-a doua soţie, cu Myra, insistase pentru achiziţionarea unei asigurări de viaţă. Iar Myra fusese de acord. De fapt, poliţele de un milion de dolari fuseseră ideea ei. Dorea să fie protejată în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva.

Deşi părea incapabil să se relaxeze complet, domnul Duffy

era credibil. Juraţii îl ascultau cu atenţie. La fel şi Theo şi de mai multe ori îşi reaminti că urmărea cel mai mare proces din istoria Strattenburgului. În plus, scăpase şi de şcoală, având o scuză.

De la asigurarea de viaţă, domnul Nance mută conversaţia către afacerile domnului Duffy. Şi aici martorul avu succes. Admise că unele dintre afacerile sale imobiliare dăduseră greş, că anumite bănci îl presau, că pierduse câţiva parteneri şi că făcuse nişte greşeli. Umilinţa sa era înduioşătoare şi bine primită de către juraţi. Îl făcu încă şi mai credibil. Negă cu convingere cum că ar fi fost cumva în prag de faliment şi insistă pe o impresionantă serie de paşi pe care îi urma pentru a acoperi datoriile şi a-şi salva bunurile.

Unele dintre acestea îl depăşeau pe Theo şi bănui că şi unii dintre juraţi erau uşor nedumeriţi, la rândul lor. Nu mai conta. Clifford Nance îşi pregătise clientul până în cel mai mic detaliu.

Conform teoriei statului, motivul crimei erau banii şi lăcomia. Această teorie apărea tot mai slabă.

Domnul Nance trecu la problema delicată a neplăcerilor matrimoniale ale celor doi Duffy şi aici martorul se descurcă din nou bine. Admise că lucrurile fuseseră instabile. Da, merseseră la consiliere de cuplu. Da, se consultaseră separat cu avocaţi de divorţ. Da, fuseseră certuri, dar niciuna violentă, şi da, se mutase de acasă într-una dintre ocazii, pentru o cumplită perioadă de o lună care îl făcuse şi mai hotărât să repare lucrurile. La momentul la care a fost ucisă, erau împreună, fericiţi, şi făceau planuri pentru viitor.

Încă o lovitură pentru teoria acuzării.

Pe parcursul după-amiezii, Clifford Nance conduse mărturia către subiectul jocului de golf şi aici petrecură mai mult timp. Prea mult timp, după umila părere a lui Theo. Domnul Duffy era de neclintit în afirmaţiile sale că preferase dintotdeauna să joace golf de unul singur şi că făcea asta de zeci de ani. Domnul Nance aduse un document şi îi explică judecătorului că acesta conţinea cartela de scor a clientului său în urmă cu 20 de ani. Îi înmână una şi martorului, care o recunoscu. Era

de la un teren de golf din California, de acum 14 ani. Jucase 81 de găuri, în trasee de câte 9. Jucase de unul singur.

Cartelele de scor urmară una după alta, iar mărturia deveni curând un tur al terenurilor de golf din Statele Unite. Pete Duffy jucase foarte mult golf! Era un jucător serios. Îşi păstrase scorurile. Şi jucase de unul singur. Continuă explicând că jucase şi cu prieteni, jucase în scopuri de afaceri, ba chiar juca şi cu fiul său de câte ori avea ocazia. Dar prefera să joace singur, pe un teren gol.

Când trecerea în revistă se sfârşi, nu mai era nici o îndoială că o altă teorie a acuzării fusese dărâmată. Părea puţin plauzibil că Pete Duffy plănuise crima timp de doi ani şi că începuse să joace golf de unul singur pentru a o putea înfăptui fără martori.

Theo se gândea: „În această aglomerată sală de judecată sunt patru oameni care ştiu adevărul. Eu, tata, Ike şi Pete Duffy. Noi ştim că şi-a omorât nevasta".

Ike se gândea: „Tipul ăsta e pe cale să scape şi nu e nimic de făcut. Este crima perfectă".

Woods Boone se gândea: „Cum putem da de misteriosul martor pentru a-l aduce aici înainte de a fi prea târziu?"

Ultima cartelă de scor era din ziua crimei. Domnul Duffy jucase 18 găuri, câte şase per traseu, şi jucase singur. Desigur, el ţinuse cartela de scor, prin urmare acurateţea acesteia putea fi pusă la îndoială.

(Theo aflase deja că, în golf, multe cartele de scor reflectă altceva decât numărul real al loviturilor.)

Domnul Nance deveni şi mai sobru când îşi întrebă clientul despre ziua crimei, iar clientul său dădu răspunsuri potrivite. Vocea domnului Duffy deveni din ce în ce mai domoală, inegală şi dureroasă într-un fel, atunci când vorbea despre moartea brutală a soţiei sale.

„Mă întreb dacă o să înceapă să plângă", se gândea Theo în sinea lui, deşi era impresionat de mărturie.

Pete Duffy îşi reţinu lacrimile şi se descurcă de minune când descrise groaza trăită la aflarea veştii, cum fugise spre casă în golfmobil şi găsise acolo poliţia. Corpul soţiei sale nu fusese

luat încă şi când o văzuse se prăbuşise şi avusese nevoie de ajutorul unui detectiv. Mai târziu fusese consultat de un medic şi i se dăduseră nişte pastile.

„Ce mincinos, se gândi Theo. Ce prefăcut! Ţi-ai omorât nevasta. Există un martor. Am mănuşile tale ascunse la birou."

Pete Duffy vorbi despre chinul de a anunţa familia, pe a ei şi pe a sa, pe prietenii comuni, şi de a organiza şi îndura funeraliile şi înmormântarea. Singurătatea. Golul de a trăi în aceeaşi casă în care draga sa soţie fusese omorâtă. Gândurile de a vinde casa şi de a se muta. Drumurile zilnice la cimitir.

Apoi, oroarea de a fi suspectat, acuzat, inculpat, arestat şi judecat. Cum l-ar putea bănui cineva de a fi ucis-o pe femeia pe care o iubea până la adoraţie?

În cele din urmă cedă. Se luptă din răsputeri să se controleze, îşi şterse ochii de lacrimi şi spuse în mod repetat:

— Mă scuzaţi, mă scuzaţi.

Era foarte emoţionant, iar Theo se uita la chipurile juraţilor. Compătimire şi încredere totală. Duffy plângea pentru a-şi salva viaţa şi avea succes.

În vreme ce clientul său încerca să se adune, Clifford Nance hotărî că au punctat suficient. Anunţă:

— Nu mai am alte întrebări, onorată instanţă. Martorul vă aparţine.

Domnul Jack Hogan se ridică imediat în picioare şi spuse:

— Onorată instanţă, pot să propun o scurtă pauză?

O pauză ar întrerupe activitatea, îndepărtându-i pe juraţi de mărturia emoţională pe care tocmai o ascultaseră. Şi era puţin peste 1530. Toată lumea avea nevoie de o pauză.

— Cincisprezece minute, spuse judecătorul Gantry. Apoi vom reîncepe examinarea martorului.

Cincisprezece minute se transformară în treizeci.

— Trage de timp, spuse Ike. E vineri după-amiază. Toată lumea e obosită. Îi va trimite pe juraţi acasă şi vor reveni luni.

— Ştiu şi eu?! spuse Woods Boone. S-ar putea să vrea pledoariile finale în după-amiaza asta.

Erau înghesuiţi pe coridor, în apropiere de automatul cu răcoritoare. Un alt grup mic de spectatori aştepta, cu ochii pe

ceasul din perete. Apăru Omar Cheepe pentru a-şi lua ceva de băut. Introduse câteva monede în automat, îşi alese băutura aruncând o privire la cei trei Boone, apoi luă cutia din aparat.

Ike continuă să vorbească.

— Hogan nu-l va da gata. E prea viclean.

— Juriul îl va găsi nevinovat în mai puţin de o oră, spuse Woods.

— O să scape, adăugă Theo.

— Chiar trebuie să mă întorc la birou, spuse Woods.

— Şi eu, adăugă Ike.

Tipic pentru cei din familia Boone.

Niciunul nu se mişcă pentru că amândoi doreau să vadă finalul procesului. Theo se bucura fie şi numai pentru că erau împreună şi stăteau de vorbă – o raritate.

Pe coridor se iscă agitaţie, iar mulţimea începu să se îndrepte în dezordine către sala de judecată. Câţiva plecaseră în timpul pauzei. Era totuşi vineri după-amiază.

Când erau cu toţii înăuntru, aşezaţi din nou la locurile lor, şi se făcu linişte, judecătorul Gantry îşi reluă poziţia la prezidiu şi-i făcu semn din cap lui Jack Hogan. Era timpul reexaminării, iar când un acuzat era la bară şi un procuror avea dreptul să-l chestioneze agresiv, rezultatul era de regulă destul de urât.

Jack Hogan merse până la boxa martorilor şi îi înmână lui Pete Duffy un document.

— Recunoaşteţi asta, domnule Duffy? întrebă Hogan, rostind fiecare silabă cu suspiciune.

Fără să se grăbească, Duffy se uită pe faţă şi pe verso, răsfoind câteva pagini.

— Da, spuse el în cele din urmă.

— Vă rog să spuneţi juriului ce este.

— Este o notificare de execuţie silită.

— Pentru ce proprietate?

— Rix Road Shopping Center.

— De aici din Strattenburg?

— Da.

— Şi dumneavoastră deţineţi Rix Road Shopping Center?

— Da, eu împreună cu un partener.

— Iar banca v-a trimis această notificare de executare silită anul trecut în septembrie pentru că aţi rămas în urmă cu ratele ipotecare trimestriale. Corect?

— Asta e ceea ce susţine banca.

— Nu sunteţi de acord, domnule Duffy? Le spuneţi acestor juraţi că nu eraţi în urmă cu plata ipotecii pentru această proprietate în septembrie anul trecut?

Jack Hogan flutură mai multe hârtii în timp ce punea această întrebare, ca şi cum ar fi avut o grămadă de dovezi.

Duffy făcu o pauză, apoi oferi un rânjet fals.

— Da, eram în urmă cu plăţile.

— Şi câţi bani vă împrumutase banca pentru această proprietate?

— Două sute de mii de dolari.

— Două sute de mii de dolari, repetă Jack Hogan uitându-se la juraţi.

Apoi merse la masa sa, lăsă din mână mulţimea de hârtii şi luă altele. Se poziţionă în spatele podiumului şi spuse:

— Acum, domnule Duffy, sunteţi proprietarul unui depozit pe Wolf Street, în parcul industrial de aici din Strattenburg?

— Da, domnule. Am avut doi parteneri în acea afacere.

— Şi aţi vândut depozitul, nu-i aşa?

— Da, l-am vândut.

— Iar vânzarea a avut loc în septembrie anul trecut, corect?

— Dacă spuneţi dumneavoastră. Sunt sigur că aveţi documentaţia.

— Într-adevăr, o am. Iar aceasta arată că depozitul era pus în vânzare de mai bine de un an, că preţul era de şase sute de mii de dolari, creditul la Banca de Stat era de cinci sute cincizeci de mii şi că până la urmă dumneavoastră şi cu partenerii dumneavoastră l-aţi vândut pentru puţin peste patru sute de mii. Hogan parcă îl împungea cu hârtiile în aer în timp ce vorbea. De acord, domnule Duffy?

— Sună destul de corect.

— Prin urmare, aţi pierdut nişte bani buni în acea afacere, nu-i aşa, domnule Duffy?

— Nu a fost una dintre cele mai bune afaceri ale mele.
— Eraţi disperat să vindeţi depozitul?
— Nu.
— Aveaţi nevoie de bani, domnule Duffy?
Martorul îşi mută greutatea de pe-o parte pe alta şi păru un pic încurcat.
— Trebuia ca noi, eu şi partenerii mei, să vindem depozitul.
Următoarele douăzeci de minute, Hogan bubui despre Pete Duffy, despre partenerii săi şi despre nevoile lor financiare. Duffy refuză să admită că fusese disperat. Însă, pe măsură ce examinarea devenea mai stresantă, devenea evident că martorul se chinuise să susţină o afacere, în vreme ce o alta se prăbuşea. Hogan avea multe hârtii. El dădu la iveală copiile a două procese deschise împotriva lui Pete Duffy de către foştii săi parteneri. Îl puse pe martor pe jar cu privire la acuzaţiile din celelalte procese. Duffy neagă vehement că ar fi fost de vină şi explică faptul că niciunul din cazuri nu era întemeiat. Admise din proprie voinţă că afacerile sale mergeau prost, dar rămase pe poziţii susţinând că era departe de faliment.
Jack Hogan făcu o treabă excelentă din a-l portretiza pe Duffy ca pe un afacerist de doi bani însetat de avere, care abia reuşea să fie cu un pas înaintea creditorilor săi. Însă legarea problemelor sale financiare de mobilul crimei continua să fie forţată.
Schimbând subiectul, Hogan îşi făcea introducerea pentru o nouă bombă. Tatonă politicos în jurul căsniciei cu probleme a celor doi Duffy şi după câteva întrebări uşoare, spuse:
— Acum, domnule Duffy, aţi afirmat că, practic, v-aţi mutat, corect?
— Da.
— Şi că această separare a durat o lună.
— Nu aş numi-o separare. Nu ne-am referit niciodată astfel la ea.
— Dar cum aţi numit-o?
— Nu ne-am bătut capul să-i dăm un nume, domnule.
— De acord. Când v-aţi mutat de acasă?
— Nu ţin un jurnal, dar în iulie anul trecut.

— Cam cu trei luni înainte de asasinat.
— Ceva de genul ăsta.
— Unde aţi locuit după ce v-aţi mutat?
— Nu cred că m-am mutat cu adevărat, domnule. Am luat doar câteva haine şi am plecat.
— Bine, unde v-aţi dus?
— Am stat câteva nopţi la Marriott, ceva mai departe, pe aceeaşi stradă. Câteva nopţi am stat la unul dintre partenerii mei. Este divorţat şi stă singur. A fost o lună destul de rea.
— Aşa că aţi fost de colo-colo? Circa o lună?
— Aşa este.
— După aceea v-aţi mutat înapoi acasă, v-aţi împăcat cu doamna Duffy şi eraţi pe cale să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi când a fost omorâtă?
— Asta este o întrebare?
— Ajungem şi acolo. Iată o întrebare pentru dumneavoastră, domnule Duffy. Jack Hogan se întoarse cu hârtiile. Îi înmână martorului un document şi, după o scurtă privire, Pete Duffy păli. Recunoaşteţi asta, domnule Duffy?
— Aaa… nu ştiu exact, spuse Duffy dând pagina, încercând să tărăgăneze.
— Ei bine, daţi-mi voie să vă ajut. Acesta este un contract de închiriere de patru pagini pentru un apartament în Weeksburg, la cincizeci de kilometri de aici. Este vorba de un apartament drăguţ cu două camere într-o clădire elegantă, cu o chirie de două mii de dolari pe lună. Vă spune ceva asta, domnule Duffy?
— Nu chiar. Eu, aaaa…
— Închiriat pe un an, începând din iunie anul trecut.
Duffy ridică de umeri în semn că habar nu are.
— Nu este semnătura mea.
— Nu a dumneavoastră, ci a secretarei dumneavoastră, o oarecare doamnă Judith Maze, o femeie care în ultimii 20 de ani a locuit la aceeaşi adresă, aici în Strattenburg, alături de soţul ei. Corect, domnule Duffy?
— Dacă spuneţi dumneavoastră. Ea e secretara mea.
— De ce ar semna ea un contract de închiriere pentru un

asemenea apartament?

— N-am idee. Poate ar trebui să o întrebaţi pe ea.

— Domnule Duffy, chiar vreţi să o chem ca martor?

— A, sigur. Bineînţeles.

— Aţi văzut vreodată acest apartament, domnule Duffy?

Duffy era speriat şi uimit şi încerca să nu cadă pe o pantă alunecoasă. Se uită către boxa juriului, le oferi încă un zâmbet fals, apoi răspunse:

— Da, am stat acolo de vreo două ori.

— Singur! se răsti Hogan foarte suspicios la momentul potrivit.

— Bineînţeles că am fost singur. Eram acolo cu afaceri, lucrurile s-au prelungit, aşa că am rămas în apartament.

— Ce convenabil! Cine plăteşte chiria?

— Nu ştiu. Va trebui să o întrebaţi pe doamna Maze.

— Deci domnule Duffy, le spuneţi juraţilor că nu aţi închiriat acest apartament şi că nu plătiţi chiria?

— Corect.

— Şi că aţi rămas acolo numai de vreo două ori?

— Corect.

— Şi că închirierea acestui apartament nu are nimic de-a face cu problemele pe care dumneavoastră şi doamna Duffy le aveaţi?

— Nu. Din nou, nu eu am închiriat apartamentul.

Pentru Theo, care ştia adevărul, sinceritatea lui Pete Duffy stătea sub un mare semn de întrebare. Era clar că minţea cu privire la apartament. Şi dacă spusese o minciună, atunci cu siguranţă avea să mai spună una.

Evident, Jack Hogan nu avea cum să demonstreze cât de des folosise Duffy apartamentul. Trecu mai departe, la subiectul jocului de golf, iar examinarea sa îşi pierdu avântul. Duffy ştia mult mai multe despre golf decât procurorul, iar cei doi se târguiră şi se ciorovăiră înjur de o oră.

Era aproape şase seara când Jack Hogan se aşeză în sfârşit. Judecătorul Gantry nu mai pierdu nici o clipă, anunţând:

— Am hotărât să nu reunesc curtea mâine. Consider că juraţii au nevoie de o pauză. Sper să aveţi un weekend liniştit

şi relaxant şi ne vedem aici luni de dimineaţă, la nouă. Vom asculta atunci pledoariile finale şi apoi juraţii se vor întruni pentru deliberare. Din nou, instrucţiunile obişnuite. Nu discutaţi despre acest caz. Dacă vă contactează cineva şi încearcă să vă vorbească despre caz, vă rog să mă anunţaţi imediat. Vă mulţumesc pentru serviciile dumneavoastră. Ne vedem luni.

Aprozii îi însoţiră pe juraţi pe o uşă laterală. După plecarea acestora, judecătorul Gantry se uită la avocaţi şi spuse:

— Mai e ceva, domnilor?

Jack Hogan se ridică în picioare şi spuse:

— Deocamdată nimic, onorată instanţă.

Clifford Nance se ridică în picioare şi dădu din cap în semn că nu.

— Prea bine. Curtea se retrage până luni dimineaţă la ora nouă.

CAPITOLUL 18

Pentru prima dată după mai multe nopţi la rând, Theo dormi bine. Sâmbătă dimineaţă se trezi târziu şi, coborând leneş scările alături de Judge, îşi dădu seama că în bucătărie avea loc ceva ca o întrunire de familie. Tatăl său era la aragaz, prăjind nişte ouă. Mama sa, încă în halat, stătea la un capăt al mesei, tastând şi uitându-se concentrată în monitor. Iar Ike, care, din câte ştia Theo, nu fusese prezent în casă în ultimii 13 ani de când apăruse el pe lume, stătea la celălalt capăt cu ziarul de dimineaţă deschis în faţă. Studia anunţurile de la mica publicitate şi făcea adnotări. Purta un trening pentru jogging, portocaliu şi uzat, şi o şapcă veche cu Yankees. Aerul era plin de mirosul micului dejun şi de cel al conversaţiilor întrerupte şi neterminate. Judge merse drept la aragaz şi îşi începu rutina obişnuită de a cerşi de mâncare.

Urmă un schimb de bună dimineaţa în diverse variante. Theo merse la aragaz şi se uită la mâncare.

— Toate ouăle sunt omletă, spuse tatăl său. El gătea şi mai rar decât mama, iar ouăle păreau puţin crude, cel puţin după părerea lui Theo. Îşi turnă nişte suc de grepfruit şi se aşeză la masă. Nimeni nu vorbi până când Ike spuse:

— Uite un apartament de două camere în Millmont, făcut dintr-un garaj. Şase sute pe lună. Nu e rău ca zonă.

— Millmont e în regulă, spuse domnul Boone.

— Ea câştigă şapte dolari pe oră şi lucrează 30 de ore pe săptămână, spuse doamna Boone fără să ridice capul. După plata impozitelor şi a facturilor, mare lucru dacă îi vor rămâne trei sute de dolari pe lună pentru chirie. Nu şi-l poate permite. De aceea trăiesc într-un adăpost.

— Şi unde crezi că vom găsi un apartament cu trei sute de dolari pe lună? întrebă Ike cu vocea uşor ascuţită.

Cu toate acestea, nu-şi ridică privirea. De fapt, în acel moment niciunul dintre ei nu avea contact vizual cu ceilalţi.

Theo doar asculta şi privea.

Domnul Boone spuse:

— Dacă e făcut dintr-un garaj, atunci probabil că are un singur proprietar. Mă îndoiesc că l-ar închiria cuiva din El Salvador sau oricui altcuiva care nu e de aici.

El trânti nişte ouă într-o farfurie, puse alături o felie de chiflă prăjită şi le strecură în faţa lui Theo, care spuse încet:

— Mulţumesc.

În cele din urmă, primi şi Judge nişte ouă în castronul său.

Theo luă o gură, mestecă lent, ascultând tăcerea. Faptul că nu îl implicau deloc în ceea ce discutau îl irita. Ouăle erau prea fleşcăite. Spuse, în cele din urmă:

— Căutăm un apartament, nu?

Ike reuşi să mormăie:

— Îhî.

Cei din El Salvador. Care trăiau în adăpost. Indiciile se acumulau.

— Woods, spuse doamna Boone continuând să tasteze, Nick Wetzel are un anunţ pentru muncitorii imigranţi. E un avocat bun? Nu l-am întâlnit niciodată.

— El dă multe anunţuri, spuse domnul Boone. Era şi pe la televizor, cerşind vechituri de maşini. Aş sta departe de el.

— Păi numai doi avocaţi din oraş menţionează în anunţurilor lor că lucrează şi pentru imigranţi, spuse ea.

— Stai de vorbă cu amândoi, spuse Ike.

— Cred ca aşa o să fac, zise ea.

— Ce facem aici? întrebă Theo în cele din urmă.

— Avem o zi plină, Theo, spuse tatăl său, aşezându-se cu o ceaşcă de cafea în mână. Noi doi avem un meci de golf foarte important.

Theo nu-şi putu reţine un zâmbet. Jucau aproape în fiecare sâmbătă, însă în ultimele câteva zile, Theo uitase de meci. El, împreună cu restul oraşului, presupusese că procesul va continua şi sâmbătă şi plănuia desigur să fie la tribunal.

— Excelent. Când?

— Ar trebui să plecăm în vreo jumătate de oră.

Treizeci de minute mai târziu îşi puneau crosele în portbagajul SUV-ului domnului Boone şi discutau despre cât de frumoasă este vremea. Era jumătatea lui aprilie, nici un nor pe cer şi se aşteptau ca temperatura să ajungă la 20 de grade, azaleele erau în floare, iar vecinii lucrau de zor la straturile cu flori.

După câteva minute, Theo spuse:

— Tată, unde mergem?

Era clar că nu se îndreptau către terenul municipal din Strattenburg, singurul loc unde jucaseră mereu.

— Astăzi testăm un teren nou.

— Care?

Theo cunoştea doar trei în zonă.

— Waverly Creek.

Theo lăsă ca vestea să-şi facă efectul, apoi spuse:

— Minunat, tată. Scena crimei.

— Ceva de genul. Am un client care locuieşte acolo şi ne-a invitat să jucăm. El nu va veni, totuşi. Vom fi numai noi doi. O să jucăm pe terenul de la Creek, aşa că poate nu va fi aglomerat.

Zece minute mai târziu treceau prin mai degrabă măreaţa intrare de la Waverly Creek. Un zid masiv de piatră mărginea drumul şi dispărea după o curbă. Porţi grele opreau trecerea. Un bărbat în uniformă ieşi din punctul de pază şi se apropie de ei. Domnul Boone opri şi coborî geamul.

— Bună dimineaţa, spuse gardianul, zâmbind şi având în

mână un clipboard.

— Bună dimineaţa. Mă numesc Woods Boone. Am venit să joc puţin golf. Cu începere de la 1040. Invitaţii lui Max Kilpatrick.

Gardianul se uită peste însemnările sale, apoi spuse:

— Bine aţi venit, domnule Boone. Luaţi asta. Îi înmână o cartelă galben-deschis şi adăugă: Succes!

— Mulţumim, spuse domnul Boone, iar porţile începură să se deschidă.

Theo mai trecuse prin ele doar o dată, în urmă cu vreo doi ani, pentru a merge la aniversarea unui prieten care apoi se mutase. Îşi amintea casele mari, străzile lungi, maşinile scumpe şi peluzele perfect tunse. Merseră pe un drum îngust, umbrit de copaci bătrâni şi trecură pe lângă câteva trasee şi gazoane. Terenul era îngrijit ca în reviste. În fiecare perimetru de lovire erau jucători care îşi exersau mişcarea, iar în jurul fiecărei găuri erau mai mulţi bărbaţi aplecaţi peste crosele lor. Theo începu să se agite. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să joace 18 găuri cu tatăl său pe un teren neaglomerat, dar nimic nu era mai neplăcut decât să încerci să loveşti o minge cu alţi patru aşteptând după tine şi urmărindu-te nerăbdători din spate.

Clubul era aglomerat. Zeci de jucători ieşiseră în această frumoasă zi. Domnul Boone se înregistră la start, luă un golfmobil şi începură să-şi facă încălzirea. Theo nu se putu abţine să nu se uite înjur, sperând să-l zărească pe vărul lui Julio. Sau poate chiar pe Pete Duffy, cu câţiva prieteni la un meci, după o săptămână grea la tribunal. Plătise cauţiunea în ziua când fusese arestat şi nu se mai apropiase vreodată de o celulă.

Şi, după cum evolua procesul, era puţin probabil să fie închis.

Dar Theo nu îl văzu pe niciunul. Faptul că se gândea la ei însemna că nu se gândea la mişcarea sa de golf. Împrăştie câteva mingi şi începu să se preocupe de meciul lui.

Începură la timp, domnul Boone cu albastru, Theo cu alb, ceva mai departe pe traseu. Traseul său era pe o linie de

tragere care abia ajungea la o sută de metri.

— Ţine capul jos, îi spuse tatăl pe când accelerau în golfmobil.

Aveau să urmeze şi alte sfaturi pe parcursul zilei. Domnul Boone juca de 30 de ani şi era un jucător pasionat şi, asemenea celor mai mulţi jucători de golf, nu putea rezista nevoii de a da sfaturi, mai ales fiului său. Theo nu se enerva. Avea nevoie din plin de ajutor.

În faţa lor era un grup de patru şi nimeni în urmă. Terenul de la Creek era mai scurt, mai îngust şi de aceea mai puţin preferat de alţi jucători. Fusese conceput să urmeze cumva cursul şerpuitor al râului Waverly Creek, un curs de apă plăcut, dar viclean, gata să înghită mingile de golf. Traseele de nouă găuri din nord şi din sud erau aglomerate, dar nu şi terenul de la Creek.

Stând în golfmobil lângă perimetrul de lovire şi aşteptând ca grupul celor patru să lovească pentru gaura cu numărul trei, domnul Boone spuse:

— Bun, Theo, iată care e planul. Ike caută un apartament pentru familia Pena. Ceva mic şi accesibil ca preţ. Dacă vor avea nevoie de ceva ajutor cu chiria, atunci eu şi mama ta le vom da nişte bani. De câteva luni discutăm despre asta, aşa că nu e nimic nou. Ike, care are o inimă mare, dar un cont mic în bancă, vrea şi el să fie de ajutor. Dacă putem găsi repede o casă, atunci poate Carola va reuşi să-şi convingă nepotul, pe vărul lui Julio, să locuiască alături de ei. Ar fi un mediu mult mai stabil pentru toţi. Ike caută ceva chiar acum. Iar mama ta stă de vorbă cu avocaţii care se ocupă de imigranţi. S-ar putea să fie o cale, prin legea federală, de a-i permite unui imigrant ilegal să intre în legalitate dacă are un cetăţean american care să garanteze pentru el şi dacă are un loc de muncă. Hai să lovim.

Loviră cu crosele, reveniră în golfmobil şi o porniră pe drumul special amenajat. Ambele trasee erau accidentate.

Domnul Boone continuă, conducând mai departe:

— Eu şi mama ta vrem să fim cei care garantează pentru vărul lui Julio. Poate că îi pot găsi un loc de muncă mai bun,

unul legal, iar dacă stă cu mătuşa lui şi cu familia ei, atunci poate că în doi ani îşi va putea obţine un statut de legalitate. Cetăţenia este o altă problemă.

— Şi care-i şmecheria? întrebă Theo.

— Nu e nici o şmecherie de fapt. Vrem să ajutăm familia Pena să plece de la adăpost şi vom face asta indiferent de ce se întâmplă cu vărul. Însă trebuie să-l convingem să iasă şi să vrea să depună mărturie, să spună adevărul, să vină în boxa martorilor şi să spună juriului ceea ce a văzut.

— Şi cum îl convingem să facă asta?

— La această parte a planului ne mai gândim încă.

Mingea lui Theo era în apropiere de drumul pentru golfmobile, la o distanţă bună de traseu. Lovi bine cu crosa de fier şi aruncă mingea la 50 de metri de gaura numărul cinci.

— Frumoasă lovitură, Theo.

— Mai am noroc din când în când.

Gaura cu numărul şase era într-un viraj la stânga, o perspectivă mai largă cu case frumoase de-a lungul marginii de pe partea dreaptă. Din perimetrul de unde loveau puteau să vadă partea din spate a reşedinţei Duffy, la 150 de metri mai jos, pe traseul de golfmobile. Alături, un grădinar era ocupat să tundă iarba. Theo se gândi: „La felul în care lovesc, acel om e în pericol”.

Însă grădinarul nu a fost rănit după loviturile celor doi Boone. Se strecurară mai departe pe traseul de golfmobile. Domnul Boone spuse:

— Mi-ai zis că ai hărţi ale acestui loc făcute de sus.

— Da, domnule. La birou.

— Crezi că poţi găsi locul unde se ascundea martorul nostru?

— Poate. E pe aici.

Theo arătă spre un pâlc des de copaci dincolo de traseu. Conduseră până la marginea pădurii, coborâră şi începură să calce apăsat asemenea jucătorilor de golf când au dat o lovitură proastă şi nu-şi mai găsesc mingea. Printre copaci se vedea albia secată a unui pârâu, iar pe unul dintre maluri era un parapet mic din bârne de lemn. Locul perfect pentru a te aşeza şi a te ascunde ca să mănânci în linişte, de unul singur.

— Asta ar putea fi, zise Theo indicând locul. A spus că stătea pe nişte buşteni, având o vedere perfectă asupra casei.

Theo şi domnul Boone se aşezară pe bârnele de lemn. Perspectiva asupra părţii din spate a casei Duffy era foarte bună.

— Cam ce distanţă crezi că e? întrebă Theo.

— O sută de metri, spuse domnul Boone fără ezitare, în felul în care majoritatea jucătorilor de golf estimează fără greutate distanţele. Este o ascunzătoare excelentă. Nimeni nu l-ar vedea stând aici. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să se uite către aceşti copaci.

— Când te uiţi pe hartă, poţi să vezi magazia chiar acolo, în pădure. Theo indică în direcţia opusă faţă de traseu. După spusele vărului, muncitorii se întâlnesc la magazie la 1130 pentru prânz. De cele mai multe ori, el dispărea pentru a mânca de unul singur. Presupun că venea aici.

— Am adus un aparat foto. Hai să facem nişte fotografii. Domnul Boone scoase un mic aparat digital din sacul său de golf din golfmobil.

Fotografie zona împădurită, albia pârâului, parapetul de buşteni, apoi se întoarse şi făcu câteva poze traseului şi caselor de pe partea cealaltă.

— Pentru ce sunt fotografiile? întrebă Theo când reveniră pe traseu.

— S-ar putea să avem nevoie de ele.

Făcură fotografii timp de câteva minute, apoi ieşiră din pădure şi erau aproape de golfmobil când Theo se uită dincolo de traseu. Pete Duffy stătea în curtea interioară, urmărindu-i prin binoclu. Nu mai erau alţi jucători de golf prin împrejurimi.

— Tată, spuse Theo încet.

— Îl văd, răspunse domnul Boone. Să lovim.

Încercară să-l ignore lovind de două ori, niciuna dintre mingi nu ateriză însă în apropiere de gaură. Dintr-o săritură, erau din nou în golfmobil şi porniră mai departe. Pete Duffy nu-şi luase o clipă binoclul de la ochi.

Încheiară nouă găuri în două ore, apoi se hotărâră să mai

dea o raită prin împrejurimi în golfmobil pentru a arunca o privire la traseele din părţile de nord şi sud. Amenajarea de la Wavely Creek era impresionantă, cu case frumoase discret amplasate vizavi de unele trasee, un şir de apartamente scumpe de jur împrejurul unui lac micuţ, un parc pentru copii, piste pentru biciclişti şi pentru jogging care se intersectau cu traseele de golfmobil şi, cel mai important, trasee şi gazoane superbe.

Când ei se apropiară, cei patru jucători de mai devreme loveau la cea de-a paisprezecea gaură. Eticheta cere linişte în jurul perimetrului de lovire, iar domnul Boone opri golfmobilul înainte ca el şi Theo să poată fi văzuţi. Când jucătorii plecară mai departe, domnul Boone conduse până la perimetrul de lovire. Pe marginea traseului de golfmobil, în apropiere de un şir de cutii de lemn, erau un răcitor de apă, un tomberon şi un aparat pentru curăţarea mingilor.

Theo spuse:

— După spusele lui Julio, vărul său l-a văzut pe bărbat aruncând mănuşile în tomberon la numărul paisprezece. Acesta trebuie să fie.

— Nu vărul ţi-a spus asta? întrebă domnul Boone.

— Nu. Cu vărul lui am stat de vorbă doar o dată, miercuri seara la adăpost. În seara următoare, Julio a venit la birou cu mănuşile.

— Prin urmare nu avem nici cea mai mică idee unde era vărul lui, sau cum, sau de ce l-a văzut pe bărbat aruncând mănuşile aici la paisprezece?

— Cred că nu.

— Şi nu ştim prea bine de ce a simţit vărul nevoia să ia mănuşile?

— După spusele lui Julio, băieţii care lucrează aici caută întotdeauna prin gunoi.

Făcură repede nişte fotografii, apoi îşi văzură de drum, căci se apropia un alt grup de patru persoane.

CAPITOLUL 19

După golf, Theo şi tatăl său se opriră pe la adăpostul de pe Highland Street pentru a vedea ce mai fac Julio şi fratele şi

sora lui mai mici. Carola Pena spăla vasele în bucătăria unui hotel din centru şi lucra în fiecare sâmbătă, iar copiii ei stăteau la adăpost. Pentru copiii care locuiau acolo existau jocuri şi activităţi recreative, însă Theo ştia că sâmbăta nu erau chiar atât de plăcute. Se uitau mult la televizor, băteau mingea pe micul teren dejoacă şi, dacă aveau noroc şi un supraveghetor reuşea să facă rost de bani, se suiau într-un autobuz de şcoală pentru a merge la cinema.

În timp ce Theo şi tatăl său jucau golf, le venise o idee. Colegiul Stratten era o instituţie privată de mici dimensiuni, fondată în oraş în urmă cu o sută de ani. Echipele sale de baschet şi fotbal nu puteau concura cu cele ale unui liceu obişnuit, dar echipa de baseball era o forţă în Liga a III-a. La două după-amiaza avea loc un meci dublu.

Domnul Boone îl căută pe supraveghetorul de la adăpost. Deloc surprinzător, Julio, care îi avea în grijă pe Hector şi pe Rita, fu încântat că poate părăsi adăpostul. Cei trei practic alergară până la SUV şi săriră repede pe locurile din spate. Câteva minute mai târziu, domnul Boone se opri la adăpost, parcă ilegal în loc interzis şi spuse:

— Dau o fugă să-i spun doamnei Pena ce avem de gând să facem. Se întoarse într-o clipită, tot numai un zâmbet şi anunţă: Mama voastră crede că e o idee foarte bună.

— Vă mulţumim, domnule Boone, spuse Julio.

Gemenii erau prea entuziasmaţi să mai rostească vreun cuvânt.

Colegiul Stratten îşi ţinea meciurile la Rotary Park, un vechi stadion minunat, situat la marginea centrului oraşului, în apropiere de micul campus. Rotary Park era aproape la fel de vechi ca şi colegiul şi în ultimii ani fusese sediul mai multor ligi mai mici, dar niciuna dintre ele nu rezistase foarte mult. Pretenţia de celebritate venea de la faimosul Ducky Medwick, care în 1920 jucase aici un sezon cu o echipă din liga Double A înainte de a avansa la echipa Cardinals. În apropiere de intrarea principală era o plăcuţă pentru a le reaminti fanilor de scurta trecere a lui Ducky prin Strattenburg, dar Theo nu văzuse pe nimeni să o citească vreodată.

Domnul Boone cumpără biletele de la un ghişeu cu un singur geam. Acelaşi bătrân lucra aici încă de pe vremea când juca Ducky. Trei dolari pentru adulţi, câte un dolar pentru fiecare dintre copii.

— Ce ziceţi de nişte popcorn? întrebă domnul Boone uitându-se la fetele strălucitoare ale lui Hector şi Rita.

Cinci pungi de popcorn, cinci sucuri, 20 de dolari. Se suiră pe o rampă în tribune, aproape de banca de rezerve, în apropiere de baza întâi. Erau multe locuri libere şi câţiva fani, iar plasatorilor nu le păsa unde se aşezau. Stadionul avea o capacitate de două mii de locuri şi veteranilor le plăcea să se laude despre cât de aglomerat era pe vremuri. În fiecare sezon, Theo urmărea cinci, şase meciuri ale colegiului Stratten şi nu văzuse niciodată stadionul măcar pe jumătate plin. Cu toate acestea, îi plăcea stadionul, cu tribuna sa oficială de modă veche, cu acoperişul prea jos, cu tribunele din lemn situate în apropiere de teren, cu locurile de încălzire de lângă liniile de demarcaţie şi zidul exterior acoperit cu reclame viu colorate la orice produs, de la cele pentru dezinsecţie până la mărci locale de bere şi la avocaţi în căutare de clienţi. Cu adevărat un stadion.

Erau unii care voiau să-l dărâme. Vara, după ce se termina şcoala, era practic gol, şi existau voci nemulţumite de costurile de întreţinere. Asta îl deruta pe Theo, căci, uitându-se în jur, era dificil să spună pe ce anume fuseseră cheltuiţi banii pentru „întreţinere”.

Se ridicară în picioare pentru imnul naţional, apoi echipa de la colegiul Stratten intră pe teren. Cei patru copii stăteau aproape unul de altul, iar domnul Boone stătea pe rândul din spatele lor, ascultându-i.

— Bine, spuse Theo, şeful. Doar în engleză, da? Ne exersăm engleza.

Copiii treceau natural pe spaniolă atunci când vorbeau între ei, dar imediat îi dădură ascultare lui Theo şi schimbară pe engleză. Hector şi Rita aveau opt ani şi ştiau cam puţin despre baseball. Theo începu să le explice.

Doamna Boone şi cu Ike sosiră în runda a treia şi se aşezară

lângă domnul Boone, care se îndepărtase de copii. Theo încercă să asculte ce-şi şopteau între ei. Ike găsise un apartament, cu o chirie de cinci sute de dolari pe lună. Doamna Boone nu vorbise încă despre asta cu Carola Pena pentru că aceasta era la slujbă la hotel. Discutară despre alte lucruri, însă Theo nu putu să prindă tot.

Baseballul poate fi plictisitor pentru copiii de opt ani care nu îl înţeleg, dar pe la a cincea rundă Hector şi Rita aruncau cu popcorn şi începură să se alerge printre tribune. Doamna Boone îi întrebă dacă vor îngheţată, iar ei săriră în sus de bucurie. Când cei mici plecară, Theo trecu la fapte. Îl întrebă pe Julio dacă nu voia să vadă meciul de la tribuna centrală. El spuse că da, aşa că porniră de-a lungul tribunei oficiale, trecură de zona de încălzire şi se instalară în cele din urmă într-o zonă cu scaune vechi, chiar sus în dreapta zidului central. Erau singuri.

— Îmi place cum se vede de aici, spuse Theo. În plus, e mereu gol.

— Şi mie îmi place, spuse Julio.

Vorbiră puţin despre jucători, apoi Theo schimbă subiectul.

— Uite, Julio, trebuie să vorbim despre vărul tău. Nu-mi amintesc numele lui. De fapt, nu sunt sigur că i-am ştiut vreodată numele.

— Bobby.

— Bobby?

— De fapt Roberto, dar îi place să i se spună Bobby.

— Bine. Şi numele lui de familie e Pena?

— Nu. Mama lui şi mama mea sunt surori. Numele lui de familie e Escobar.

— Bobby Escobar.

— Si. Da.

— Mai lucrează la terenul de golf?

— Da.

— Şi tot în Quarry locuieşte?

— Da. De ce întrebi?

— În acest moment, el este o persoană foarte importantă, Julio. Trebuie să vină şi să spună poliţiei tot ce a văzut în ziua

când a fost omorâtă femeia aceea.

Julio se întoarse şi se uită la Theo ca la un nebun.

— Nu poate să facă asta.

— Poate că poate. Dacă i se promite protecţie? Fără arestare. Fără închisoare. Ştii ce înseamnă cuvântul „imunitate”?

— Nu.

— Ei bine, în termeni legali, înseamnă că ar putea să cadă la o înţelegere cu poliţia. Dacă îşi face apariţia şi depune mărturie, atunci poliţia nu-i va da bătăi de cap. Va fi imun. S-ar putea chiar să fie o cale de a-şi obţine actele legale.

— Ai vorbit cu poliţia?

— Nici vorbă, Julio.

— Ai spus cuiva?

— I-am protejat identitatea. Este în siguranţă, Julio, dar trebuie să stau de vorbă cu el.

Un jucător din echipa adversă lovi o minge care ricoşă în parapetul din dreapta al terenului. Îl văzură alergând către a treia bază pentru trei puncte. Theo trebui să explice diferenţa dintre mingea care trece peste parapet şi cea care se loveşte de el. Julio spuse că în El Salvador nu prea se juca baseball. Mai mult fotbal.

— Când te mai vezi cu Bobby? întrebă Theo.

— Probabil mâine. De regulă duminica vine la adăpost şi mergem la biserică.

— Există vreo cale prin care să vorbesc cu el în seara asta?

— Nu ştiu. Nu ştiu tot timpul ce face.

— Julio, timpul este crucial în cazul de faţă.

— Ce înseamnă crucial?

— Foarte important. Procesul se va încheia luni. Este important ca Bobby să vină şi să spună ce a văzut.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

— Julio, părinţii mei sunt amândoi avocaţi. Îi cunoşti. Puteţi avea încredere în ei. Ce-ar fi dacă ei ar reuşi să găsească un apartament pentru tine şi pentru familia ta, inclusiv pentru Bobby, o casă drăguţă numai pentru voi şi, în acelaşi timp, ai mei să urmeze paşii de a garanta pentru Bobby, ca el să intre în legalitate? Gândeşte-te. Gata cu ascunderea de poliţie. Gata

cu grija pentru raidurile celor de la Imigrări. Veţi putea trăi cu toţii împreună, iar Bobby va avea acte. Nu ar fi ca lumea?

Julio se uita în gol, visând cu ochii deschişi.

— Ar fi minunat, Theo.

— Atunci uite cum facem. În primul rând, eşti de acord că e în regulă să-i implicăm pe ai mei. Ei vor fi de partea voastră. Sunt avocaţi.

— Bine.

— Excelent. Apoi, trebuie să te vezi cu Bobby şi să-l convingi că este o înţelegere bună. Convinge-l că poate să aibă încredere în noi. Poţi face asta?

— Nu ştiu.

— I-a povestit cumva mamei tale despre ce a văzut?

— Da. Ea este ca o mamă pentru Bobby.

— Bun. Ia-o şi pe mama ta să vorbiţi cu el. Ea îl poate convinge.

— Promiţi că nu va ajunge la închisoare?

— Promit.

— Dar va trebui să stea de vorbă cu poliţia?

— Poate nu cu poliţia, dar va trebui să stea de vorbă cu cineva implicat în proces. Poate cu judecătorul. Nu ştiu. Însă e foarte important ca Bobby să îşi facă apariţia. El este cel mai important martor în acest proces de crimă.

Julio îşi luă capul în mâini, cu coatele pe genunchi. Umerii îi căzuseră sub greutatea cuvintelor şi a planurilor lui Theo. Timp îndelungat nu-şi mai spuseră nimic.

De la distanţă, Theo îi privi pe Hector şi pe Rita stând alături de mama lui şi sporovăind cu îngheţata în mână. Meciul nu se mai termina.

— Şi eu ce fac acum? întrebă Julio.

— Vorbeşte cu mama ta. Apoi staţi amândoi de vorbă cu Bobby. Trebuie să ne întâlnim cu toţii.

— Bine.

CAPITOLUL 20

Theo era în camera de zi, uitându-se la un film la televizor când îi vibră telefonul mobil în buzunar. Era sâmbătă seara, ora 2035, iar apelul era de la adăpost. Deschise clapeta şi

spuse:

— Alo?

Vocea inconfundabilă a lui Julio:

— Theo?

— Da, Julio, ce mai faci?

Theo dădu televizorul la minimum. Tatăl său era în birou citind un roman, iar mama era sus în pat, bând ceai verde şi citind un morman de documente juridice.

— Am vorbit cu Bobby, spuse Julio, şi e al naibii de speriat. Poliţia a fost azi peste tot prin Quarry, la verificat de acte, în căutare de nereguli. Au luat doi băieţi din Guatemala, ambii clandestini. Bobby crede că pe el îl caută.

În timp ce vorbea, Theo merse în birou.

— Uite, Julio, dacă poliţia îl caută pe Bobby, asta nu are nimic de-a face cu procesul de crimă. Îţi promit asta.

Theo veni lângă tatăl său, care închise cartea şi asultă cu atenţie.

— Au fost la el acasă, dar el s-a ascuns pe stradă.

— Ai vorbit cu el, Julio? I-ai spus ce am discutat azi la meci?

— Da.

— Şi ce a zis?

— Este prea speriat acum, Theo. Nu înţelege cum funcţionează lucrurile pe aici. Când vede un poliţist, se gândeşte la lucruri rele. Se gândeşte cum ar fi să meargă la puşcărie, să-şi piardă slujba, banii, să fie trimis înapoi acasă.

— Julio, ascultă-mă, spuse Theo încruntându-se la tatăl său. Nu va trebui să dea ochii cu poliţia. Dacă va avea încredere în mine şi în părinţii mei, va fi în siguranţă. I-ai explicat asta?

— Da.

— A înţeles?

— Nu ştiu, Theo. Dar vrea să îţi vorbească.

— Excelent. O să stau de vorbă cu el. Theo dădu din cap spre tatăl lui, iar acesta dădu din cap la rândul său. Unde şi când?

— Păi în seara asta o să se mute de colo-colo, nu stă la el acasă. Îi e teamă că poliţia s-ar putea întoarce în toiul nopţii şi că l-ar putea aresta. Dar pot să dau de el.

Lui Theo aproape că îi veni să întrebe „Cum?”, dar renunţă.

— Cred că ar trebui să vorbim în seara asta, spuse Theo.

Tatăl său dădu din nou din cap.

— Bine. Ce să îi spun?

— Spune-i să ne întâlnim undeva.

— Unde?

Theo nu se putu gândi suficient de repede la un loc potrivit. Tatăl său i-o luă înainte şi şopti:

— În parcul Truman, la carusel.

Theo spuse:

— Ce părere ai de parcul Truman?

— Unde e asta?

— Este parcul acela mare de la capătul lui Main Street unde sunt fântânile arteziene, şi statuile, şi chestii din astea. Oricine poate să găsească parcul Truman.

— Bine.

— Spune-i să fie acolo cam într-o oră, la 2130. Ne vedem la carusel.

— Care carusel?

— E un carusel colorat cu nişte ponei de jucărie şi cu muzica dată tare. Este pentru copiii mici şi pentru mamele lor.

— L-am văzut.

— Bun. La 2130.

Caruselul continua să se învârtă încet sâmbătă noaptea. Din boxe se auzeau la maximum ritmurile din It's a Small World, în timp ce câţiva micuţi şi mamele lor se ţineau de barele de la mijlocul poneilor roşii şi galbeni. În apropiere era o tarabă unde se vindea vată de zahăr şi limonadă. Un grup de adolescenţi se învârtea prin zonă, fumând şi făcând pe durii.

Woods Boone supraveghea zona şi îşi dădu seama că era sigură.

O să aştept aici, spuse el, arătând către statuia înaltă de bronz a unui erou de război uitat. Nu mă veţi vedea.

— O să fiu în regulă, zise Theo.

Nu-şi făcea griji cu privire la siguranţa sa. Parcul era bine iluminat şi îl cunoştea bine.

Zece minute mai târziu, Julio şi Bobby Escobar ieşiră din umbră şi îl văzură pe Theo înainte ca acesta să-i zărească.

Bobby era foarte agitat şi nu voia să rişte să fie văzut de vreun poliţist, aşa că merseră în partea cealaltă a parcului şi găsiră un loc pe treptele unui foişor. Theo nu-şi putea vedea tatăl, dar era sigur că el îi supraveghea.

Îl întrebă pe Bobby dacă lucrase, apoi îi spuse că el şi tatăl lui jucaseră golf pe terenul de la Creek. Nu, Bobby nu lucrase, în schimb îşi petrecuse ziua ferindu-se de poliţişti. Theo explică în engleză că Bobby avea şansa de a face o mare schimbare. Putea să treacă de la a fi un străin clandestin la un imigrant pentru care se garanta, implicat în procesul de obţinere a actelor corespunzătoare.

Julio traduse în spaniolă. Theo înţelese puţin.

El explică faptul că părinţii săi îi ofereau şansa vieţii sale. Un loc mai bun unde să stea, alături de familie, şansa unei slujbe mai bune şi o cale rapidă de a deveni un rezident legal. Gata cu fuga de poliţie. Gata cu frica de a fi îmbarcat spre casă.

Julio traduse în spaniolă. Bobby ascultă cu faţa împietrită, lipsită de orice expresie.

Neprimind nici un răspuns, Theo făcu presiuni. Era important să continue să vorbească. Bobby părea pe punctul de a da bir cu fugiţii.

— Explică-i că este un martor foarte important în procesul de crimă, îi spuse Theo lui Julio. Şi că nu e nimic rău în a merge la tribunal şi în a le spune tuturor ce a văzut în ziua aceea.

Julio traduse. Bobby dădu din cap. Mai auzise asta. Spuse ceva ce Julio traduse prin:

— Nu vrea să fie implicat. Acest proces nu e problema lui.

O maşină de poliţie opri la marginea parcului, nu foarte aproape de foişor, dar cu siguranţă suficient de aproape pentru a fi văzuţi. Bobby se uită la ea îngrozit, de parcă ar fi fost în sfârşit prins. Mormăi ceva repede către Julio, care îi răspunse.

— Poliţia nu a venit pentru Bobby, spuse Theo. Spune-i să se relaxeze.

Doi poliţişti se strecurară afară din maşină şi începură să înainteze către mijlocul parcului, la carusel.

— Vezi, spuse Theo. Cel gras este Ramsey Ross. Tot ce face el e să scrie amenzi de parcare. Pe celălalt nu-l cunosc. Nici nu le pasă de noi.

Julio îi explică asta în spaniolă, iar Bobby reîncepu să respire mai uşurat.

— Unde o să stea în noaptea asta?

— Nu ştiu. M-a întrebat dacă poate să doarmă la adăpost, dar nu e loc.

— Poate să stea la noi. Avem un dormitor în plus. Poţi veni şi tu. O să facem o petrecere în pijamale. Tata o să ne ia o pizza. Să mergem.

La miezul nopţii, cei trei băieţi stăteau tolăniţi pe canapea, ţipând la ecranul televizorului în timp ce jucau un joc video. Pernele şi păturile erau împrăştiate peste tot. Două cutii mari de pizza zăceau aruncate. Judge molfăia o coajă.

Din când în când, Marcella şi Woods Boone trăgeau cu ochiul. Erau amuzaţi să-l audă pe Theo dându-i înainte în spaniolă, mereu cu un pas sau doi în urma lui Julio şi Bobby, dar hotărât să-i ajungă din urmă.

Îşi doriseră mai mulţi copii, dar natura nu fusese de partea lor. Şi, din când în când, trebuiau să recunoască totuşi că Theo era mai mult decât suficient.

CAPITOLUL 21

Duminică, judecătorul Gantry aşteptă să se însereze pentru a porni la o lungă plimbare. Stătea la câteva străzi distanţă de tribunal, într-o casă veche, construită de bunicul său, judecător el însuşi, şi colinda adesea pe străzile din centrul oraşului, dimineaţa devreme sau seara târziu. În această seară, avea nevoie de o gură de aer, de timp de gândire. Procesul Duffy îi mâncase tot weekendul. Petrecuse ore în şir îngropat în cărţi de drept în căutarea unui răspuns, unul care încă îi scăpa. În sinea lui se dădea o luptă crâncenă. De ce să întrerupă un caz bine judecat? De ce să declare viciu de procedură, când nimic nu mersese prost? Nici o regulă nu fusese încălcată. Nici o lege morală nu fusese violată. Nimic. De fapt, cu doi avocaţi buni luptându-se corect, procesul decursese lin.

Din cercetările sale nu găsise nici un caz similar. La Boone & Boone luminile erau aprinse. La şapte şi jumătate, judecătorul Gantry, aşa cum promisese, păşi pe veranda micuţă şi bătu la uşă.

Îi deschise Marcella Boone care îi spuse:

— Bună seara, Henry. Intră.

— Bună seara, Marcella. N-am mai fost pe aici de cel puţin douăzeci de ani.

— Atunci ar trebui să treci mai des.

Ea închise uşa în urma lui.

Judecătorul Gantry nu era singurul care făcuse o plimbare în pas vioi pe înserat. Un bărbat pe nume Paco ieşise şi el la plimbare. Paco era îmbrăcat într-un trening, cu adidaşi şi avea un radiotransmiţător. Păstră distanţa şi, întrucât judecătorului nici nu-i trecu prin minte că era urmărit, îi era uşor să se ţină pe urmele sale. Hoinăriră prin centrul Strattenburgului, unul adâncit în gânduri serioase şi orb la lumea din jur, celălalt la câţiva metri în urmă, apropiindu-se tiptil pe măsură ce se întuneca şi lumina zilei scădea. Când, după lăsarea întunericului, Henry Gantry intră la Boone & Boone, Paco alergă prin faţa biroului, reţinu numele şi numărul străzii şi continuă să alerge până când ajunse pe următoarea stradă. Apoi apăsă pe un buton al staţiei sale radio şi spuse:

— E înăuntru la Boone & Boone.

— Bine. Sunt pe aproape.

Răspunsul veni de la Omar Cheepe.

Câteva minute mai târziu, Cheepe îl luă pe Paco şi virară pe Park Street. Când începu să se vadă clădirea de la Boone & Boone, se strecurară tiptil într-un loc de parcare, ceva mai departe pe stradă. Cheepe stinse farurile şi motorul şi coborî geamul pentru a fuma.

— L-ai văzut intrând? întrebă el.

— Nu, spuse Paco. L-am văzut ieşind de pe alee şi îndreptându-se către uşa de la intrare. Ştiu că e acolo. Este singura firmă deschisă de pe-aici.

— Foarte ciudat.

Era duminică seara şi celelalte clădiri de birouri erau

întunecate şi pustii. Numai în firma Boone se vedeau semne de activitate.

— Ce crezi că fac? întrebă Paco.

— Nu ştiu sigur. Familia Boone a venit vineri la birou la Gantry, ceea ce nu are nici un sens pentru că Gantry era foarte ocupat. Ştii, ei nu sunt avocaţi de drept penal. El întocmeşte acte, iar ea se ocupă de divorţuri, aşa ca nu există nici un motiv să dea buzna în biroul lui Gantry în mijlocul unui proces de crimă. Iar cu puştiul, chiar nu pricep. De ce l-ar lua părinţii de la şcoală ca să-l ducă la Gantry? Puştiul a dat târcoale toată săptămâna, băgându-şi nasul pe la proces.

— El este Theo?

— Da. Se crede avocat. Îl cunoaşte pe fiecare poliţist, pe fiecare judecător, pe fiecare funcţionar de la tribunal, îşi pierde vremea prin sălile de judecată şi probabil ştie legile mai bine decât mulţi avocaţi. El şi Gantry sunt buni prieteni. Se duce cu părinţii lui să-l vadă pe Gantry şi, dintr-odată, Gantry decide să nu mai ţină proces sâmbătă, după ce toată săptămâna promisese asta. Se întâmplă ceva aici, Paco. Şi nu e în favoarea noastră.

— Ai vorbit cu Nance sau cu domnul Duffy?

— Nu, nu încă. Uite cum facem. Te-aş cam trimite pe acolo să dai târcoale clădirii, să tragi cu ochiul, să vezi cine e înăuntru, dar e prea riscant. Te văd, intră la idei, se opresc din ceea ce fac, poate cheamă poliţia. E vorba despre judecătorul Gantry, înţelegi. Lucrurile se pot complica. Aşa că uite un plan mai bun. O să-l sun pe Gus şi iau dubiţa. O putem parca mai aproape şi, când vor ieşi, le facem fotografii. Vreau să ştiu cine e acolo înăuntru.

— Cine crezi că e?

— Nu ştiu, Paco, dar pun pariu pe o sută de dolari că familia Boone şi cu Gantry nu sunt acolo ca să joace cărţi. Ceva se petrece şi nu-mi place deloc.

Judecătorul Gantry merse în bibliotecă, unde îl aşteptau domnul Boone, Ike şi Theo. Masa lungă ce domina încăperea era acoperită cu cărţi, hărţi, carneţele şi lăsa impresia că o intensă activitate era în desfăşurare. Toată lumea îşi dădu

mâna şi se salută. Avu loc o scurtă conversaţie despre vreme, dar sub presiunea chestiunilor importante care aşteptau, aceasta nu dură mult.

— Nu mai e nevoie să o spun, începu judecătorul Gantry după ce se aşeză toată lumea, această întrevedere e neoficială. Vă gândiţi că nu e nimic rău în asta, fiindcă voi nu sunteţi implicaţi în acest caz. Dar mă aştept la multe întrebări dacă se află. S-a înţeles?

— Desigur, Henry, spuse doamna Boone.

— Nici o problemă, zise Ike.

— Nici o vorbă, îl asigură domnul Boone.

— Da, domnule, spuse Theo.

— Bun. Acum, aţi spus că aveţi ceva să-mi arătaţi.

Cei trei Boone adulţi se uitară la Theo, care se ridică imediat în picioare. Laptopul său era pe masă, în faţa lui. Apăsă o tastă, iar pe ecranul din capătul încăperii apăru imaginea digitală a unei fotografii mari. Theo luă un laser şi direcţionă lumina roşie către fotografie.

— Aceasta este o fotografie făcută de sus a traseului de şase găuri de pe terenul de la Creek. Aici este reşedinţa Duffy. Aici, printre copacii de la cotitură, este locul unde stătea martorul şi îşi lua prânzul.

Apăsă o tastă şi apăru o altă fotografie.

— Asta e o fotografie pe care am făcut-o ieri-dimineaţă pe terenul de golf. Martorul stătea pe bârnele astea, lângă albia secată a cursului de apă, complet ascuns vederii. Totuşi – o altă tastă, o altă fotografie – după cum vedeţi, martorul avea vizibilitate perfectă asupra caselor de pe partea cealaltă a traseului, aflate la o distanţă de circa o sută de metri.

— Şi ştii sigur că acolo era exact?

— Da, domnule.

— Poţi reconstitui momentul?

— Da, onorată instanţă.

— Theo, pentru moment, putem renunţa la chestia cu „onorată instanţă”.

— Bine. O altă fotografie, tot de sus. Theo lumină cu laserul o clădire. Acesta este magazia de întreţinere, nu foarte departe

de păduricea de pe traseul cu şase găuri. Pauza de prânz începe la 1130. Fix la 1130, pentru că şeful de tură este strict şi se aşteaptă ca lucrătorii săi să vină acolo la 1130, să mănânce repede şi să-şi reînceapă lucrul la amiază. Omului nostru îi place să se furişeze de lângă ceilalţi, să mănânce de unul singur, să-şi spună rugăciunile şi să se uite la o fotografie cu familia lui de acasă. Îi e foarte dor de casă. Aşa cum vedeţi, până la locul lui de masă preferat face o mică plimbare prin pădure. El estimează că era pe la jumătatea pauzei de masă când a văzut un bărbat intrând în reşedinţa Duffy.

— Adică pe la 1145? întrebă judecătorul Gantry.

— Da, domnule. Şi, după cum ştiţi, legistul a apreciat momentul morţii în jur de 1145.

— Ştiu. Iar bărbatul care a intrat în casă a ieşit din nou înainte ca martorul nostru să termine de mâncat?

— Da, domnule. Martorul spune că de obicei se întoarce la magazie cu câteva minute înainte de amiază. În acea zi, l-a văzut pe bărbat ieşind din casă înainte de sfârşitul pauzei de masă. El estimează că bărbatul a stat în casă mai puţin de zece minute.

— Am o întrebare importantă, spuse judecătorul. L-a văzut cumva acest martor pe bărbat ieşind din casă cu vreo pungă sau cu vreun sac sau cu orice altceva în care să fie obiectele furate? Conform mărturiei, au fost luate mai multe obiecte – două pistoale de mână, câteva dintre bijuteriile ei şi cel puţin trei dintre ceasurile lui scumpe. A văzut cumva martorul că el căra lucrurile astea?

— Nu cred, domnule judecător, spuse Theo cu gravitate. Şi m-am gândit la asta ore în şir. Presupun că şi-a îndesat pistoalele la curea, le-a ascuns sub pulover, iar restul le-a pus în buzunare.

— Ce fel de arme? întrebă domnul Boone.

— Un pistol de 9 milimetri şi unul de 38 cu ţeava scurtă, spuse judecătorul Gantry. E uşor să le ascunzi sub pulover.

— Şi ceasurile şi bijuteriile?

— Câteva inele şi lănţişoare, trei ceasuri cu curele din piele. Ar încăpea toate cu uşurinţă în buzunarele de la pantaloni.

— Şi chestiile astea nu au fost găsite nicăieri? întrebă doamna Boone.

— Nu.

— Zac probabil pe fundul unuia dintre lacurile de pe terenul de golf, spuse Ike rânjind.

— Se poate să ai dreptate, spuse judecătorul Gantry, spre uimirea tuturor.

Omul cu chipul împietrit, care nu înclina niciodată de o parte sau de alta, tocmai spusese ce gândea. Credea că domnul Pete Duffy era vinovat până la urmă.

— Şi cum e cu mănuşile? întrebă el.

Theo ridică o cutie maronie aşezată pe masă şi scoase din ea punga de plastic sigilabilă unde erau cele două mănuşi de golf. O aşeză în faţa judecătorului Gantry şi timp de câteva secunde toată lumea se uită la probe de parcă ar fi fost cuţitul însângerat al unui măcelar. Theo apăsă o tastă, iar pe ecran apăru o altă fotografie.

— Acesta este perimetrul de la gaura numărul paisprezece, traseul sudic. Pe undeva pe aici, pe o colină micuţă cu vedere spre perimetru, martorul repara capul unei stropitori, când l-a văzut pe bărbat, pe acelaşi bărbat, scoţând aceste două mănuşi din sacul său de golf şi aruncându-le la gunoi.

— O întrebare, spuse judecătorul Gantry. În momentul când a aruncat mănuşile, purta o altă pereche de mănuşi?

Era evident pentru cei patru Boone că judecătorul disecase fiecare detaliu al poveştii.

— Nu i-am pus această întrebare, spuse Theo.

— Probabil că da, spuse Woods. Nu e neobişnuit pentru un jucător de golf să păstreze nişte mănuşi de rezervă în sacul său.

— De ce ar conta asta? întrebă doamna Boone.

— Nu sunt convins că ar conta. Acum sunt doar foarte curios, Marcella.

Urmă o pauză lungă, ca şi cum toţi cei prezenţi s-ar fi gândit la acelaşi lucru, dar niciunul nu ar fi vrut să-l rostească. În cele din urmă, Theo spuse:

— Domnule judecător, îl puteţi întreba chiar pe martor.

— Deci e aici?

— Da, domnule.

— E la mine în birou, Henry, spuse doamna Boone. Este reprezentat acum de către firma de avocatură Boone.

— Asta îl include şi pe Theo? întrebă judecătorul Gantry şi toată lumea găsi că e întru câtva amuzant.

— Henry, trebuie să ne dai asigurări că nu va fi arestat sau pus sub acuzare sau mai ştiu eu ce, spuse domnul Boone.

— Aveţi cuvântul meu, zise judecătorul Gantry.

Bobby Escobar se aşeză la masă, faţă în faţă cu judecătorul. În stânga îl avea pe Julio, vărul şi traducătorul său, iar în dreapta era mătuşa lui, Carola. Era o problemă de familie, iar Hector şi Rita rămăseseră la doamna Boone în birou, uitându-se la televizor.

Theo îşi începu examinarea cu aceeaşi fotografie de sus a traseului cu şase găuri de pe terenul de la Creek. Cu lumina roşie a laserului, el şi Bobby indicară locul exact unde el stătuse să-şi mănânce prânzul. Theo schimbă fotografiile, puse cu atenţie întrebările şi îi lăsă lui Julio suficient timp la dispoziţie pentru a traduce. Povestea se derulă perfect.

Woods, Marcella şi Ike stăteau pe scaune şi se uitau plini de mândrie, însă toţi trei erau pregătiţi să sesizeze orice greşeală.

Odată faptele stabilite şi cu Bobby făcând dovada că este un martor credibil, judecătorul Gantry spuse:

— Acum să discutăm despre identificare, întrucât Bobby nu-l văzuse niciodată pe Pete Duffy, nu putea să spună că el era bărbatul pe care îl observase intrând în casă. Spusese că bărbatul purta un pulover negru, pantaloni crem şi o şapcă de golf maro, aceeaşi îmbrăcăminte pe care o purta Pete Duffy la momentul crimei. Theo prezentă o serie de fotografii cu Pete Duffy, luate toate din ziar. La toate, Bobby spuse că bărbatul din fotografie semăna foarte mult cu cel pe care îl văzuse el. Theo apăsă o altă tastă şi porni trei filmuleţe scurte pe care le făcuse el, toate înfăţişându-l pe Pete Duffy intrând sau ieşind de la tribunal. Din nou, Bobby spuse că era aproape sigur că acela era bărbatul.

Apoi, argumentul decisiv. Acuzarea stabilise ca dovezi 22 de

fotografii de la locul crimei, cu casa şi împrejurimile. Una dintre acestea, Proba nr. 15, fusese făcută dintr-o poziţie de undeva din apropiere de marginea traseului. Ea arăta partea din spate a reşedinţei Duffy, curtea interioară, ferestrele, uşa din spate, iar mai departe, spre dreapta, erau doi poliţişti în uniformă stând în apropiere de un golfmobil. În golfmobil era Pete Duffy, care părea uluit şi înnebunit. Se pare că fotografia fusese făcută la doar câteva minute după ce el alergase spre casă de la club.

Theo obţinuse fotografia „vizitând" site-ul cu dări de seamă ale tribunalului. Dacă judecătorul Gantry ar fi întrebat cum a făcut rost de ea, Theo era pregătit să spună: „Păi, domnule judecător, a fost făcută în timpul unui proces şi admisă ca probă. Nu e chiar un secret, nu-i aşa?"

Însă judecătorul Gantry nu spuse nimic. Văzuse fotografia de o sută de ori şi nu-l mai impresiona. Bobby însă nu o văzuse niciodată şi începu imediat să vorbească repede cu Julio.

— El este, spuse Julio arătând cu degetul. Bărbatul din golfmobil. El este.

— Să se consemneze, onorată instanţă, că martorul tocmai l-a identificat pe acuzat, domnul Peter Duffy.

— Am prins ideea, Theo, spuse Gantry.

CAPITOLUL 22

Luni dimineaţă spectatorii se adunară pentru ultima reprezentaţie. Juraţii sosiră cu feţe solemne, hotărâţi să-şi termine treaba. Avocaţii purtau cele mai bune costume şi păreau odihniţi şi nerăbdători să audă verdictul. Chiar şi acuzatul arăta relaxat, încrezător. Funcţionarii şi aprozii zoreau cu obişnuita lor energie matinală. Dar când se liniştiră, zece minute peste ora nouă, sala de judecată părea că îşi ţine respiraţia. Toată lumea se ridică în picioare când judecătorul Gantry intră, cu roba neagră fluturând.

— Vă rog să luaţi loc, spuse fără să zâmbească.

Nu era deloc vesel. Părea foarte obosit.

Se uită prin sală, dădu din cap în semn de salut către stenografă, către juriu, observă aglomeraţia şi se uită în special în rândul al treilea, în partea dreaptă. Acolo era Theo

Boone, între tatăl şi unchiul său, absentând de la şcoală, cel puţin pentru moment. Judecătorul Gantry se uită la Theo şi cei doi se priviră ochi în ochi. Apoi se înclină câţiva centimetri mai aproape de microfon. Îşi drese vocea şi începu să rostească nişte cuvinte la care nu se aştepta nimeni.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. În acest moment al procesului domnului Peter Duffy sunt programate audierile pledoariilor finale ale avocaţilor. Totuşi, acest lucru nu se va întâmpla. Din motive pe care nu le voi explica în acest moment, declar viciu de procedură.

Urmară suspine, zgomote şi expresii şocate din toate colţurile sălii de judecată. Theo se uita la Pete Duffy, care rămase efectiv cu gura căscată şi se întoarse spre Clifford Nance. Avocaţii ambelor părţi păreau că fuseseră loviţi în moalele capului, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auziseră. Pe rândul din faţă, imediat în spatele mesei apărării, Omar Cheepe se întoarse şi se uită direct la Theo, două rânduri mai în spate. Nu se uită fix, nu arăta neapărat ameninţător, dar sincronizarea spunea totul: „Tu ai făcut asta. O ştiu. Şi nu am terminat cu tine”.

Juraţii nu ştiau prea bine ce va urma să se întâmple, aşa că judecătorul Gantry le explică. Se întoarse către ei, îi privi şi spuse:

— Stimaţi membri ai juriului, viciul de procedură înseamnă că procesul s-a sfârşit. Acuzaţiile împotriva domnului Peter Duffy sunt retrase, însă numai pentru moment. Acuzaţiile îi vor fi readuse şi va avea loc un alt proces în viitorul foarte apropiat, însă cu un juriu diferit, în orice proces penal, este la discreţia absolută a judecătorului să declare viciu de procedură dacă el consideră că s-a petrecut ceva ce poate afecta negativ verdictul final. Ca în situaţia de faţă. Vă mulţumesc pentru serviciile aduse. Sunteţi importanţi pentru sistemul nostru juridic. Vă puteţi retrage acum.

Juraţii erau foarte dezorientaţi, însă unii începură să înţeleagă că datoria lor civică încetase. Un aprod îi conduse printr-o uşă laterală. În timp ce aceştia ieşeau, Theo se uita cu admiraţie la judecătorul Gantry. În acel moment, el, Theo,

hotărî că voia să devină un mare judecător, asemenea eroului său de sus de la prezidiu. Un judecător care să cunoască legea pe toate părţile şi care să creadă în dreptate, dar, mai important, un judecător care să poată lua o decizie grea.

— Ţi-am zis eu, îi şopti Ike.

Ike era convins că se va declara viciu de procedură, ca şi restul firmei de avocatură Boone, de altfel.

Juraţii plecară, însă nimeni altcineva nu se mişcă. Erau uluiţi cu toţii şi doreau mai multe informaţii. În acelaşi timp, Jack Hogan şi Clifford Nance se ridicară încet şi se uitară la judecătorul Gantry. Înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti ceva, el spuse:

— Domnilor, nu voi da explicaţii cu privire la acţiunile mele în acest moment. Mâine-dimineată la zece ne vom întâlni la mine în birou şi îmi voi enunţa motivele. Vreau ca acuzaţiile să fie readuse cât mai curând posibil. Un nou proces va fi reprogramat pentru a treia săptămână din iunie. Acuzatul va rămâne în libertate, însă cu aceleaşi restricţii. Declar procesul închis.

Lovi cu ciocănelul, se ridică în picioare şi dispăru.

Fără judecător şi fără juraţi, nu prea mai era mare lucru de făcut. Mulţimea se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre ieşire.

— Du-te la şcoală, spuse domnul Boone cu severitate.

Afară, Theo îşi dezlega bicicleta.

— Treci pe la mine după-amiază? întrebă Ike.

— Normal, spuse Theo. E luni.

— Trebuie să stăm de vorbă. A fost o săptămână grea.

— Clar a fost.

Nu prea departe, la intrarea principală, era agitaţie şi oamenii se grăbeau să iasă din tribunal. Pete Duffy, înconjurat de avocaţii săi şi de alţii, îşi făcu drum printre câţiva reporteri, care strigau întrebări în urma lui. Întrebările rămaseră fără răspuns. Omar Cheepe îi asigura spatele şi chiar îl îmbrânci pe unul dintre reporteri. Tocmai voia să plece alături de clientul său, când îl zări pe Theo suindu-se pe bicicletă, urmărind spectacolul împreună cu Ike. Cheepe

înţepeni şi pentru o secundă păru că nu ştie ce să facă. Să se grăbească şi să-i asigure protecţia domnului Duffy sau să se îndrepte spre Theo şi să-i arunce vreo două, trei ameninţări mârşave?

Theo şi Cheepe se uitau fix unul al altul, despărţiţi de cincisprezece metri, apoi Cheepe se întoarse şi porni grăbit. Părea că Ike nu observase acest schimb de priviri.

Şi Theo se grăbi. Se îndrepta spre şcoală şi, odată tribunalul lăsat în urmă, începu să se relaxeze. Cu greu îi venea să creadă că era luni. În ultimele şapte zile se întâmplaseră atâtea. Cel mai mare proces din istoria oraşului începuse şi se sfârşise, deşi nu era încheiat. Datorită lui Theo, fusese evitat un verdict greşit. Justiţia îşi făcuse datoria, măcar pentru moment. Şi-ar lua o pauză de la îndatoririle sale, dar nu peste mult timp urma să se întâlnească în secret cu Bobby Escobar şi cu Julio. Fără îndoială, Theo avea să se ocupe de instruirea lui Bobby, pregătirea pentru cele trei ore pe care le va petrece în iunie în boxa martorilor.

Şi acum ticălosul de Omar complica lucrurile. Cât de mult ştiau el, şi clientului lui, şi Clifford Nance? Întrebări, întrebări. Theo era confuz, dar deja entuziasmat.

Apoi se gândi la April. Mâine, marţi, judecătorul va da o sentinţă care-i va impune să locuiască împreună cu unul din părinţi. Nu va fi nevoie de prezenţa ei la tribunal, dar era deja profund marcată. Theo trebuia să stea cu ea o vreme. Hotărî că se vor retrage la prânz ca să stea de vorbă.

Şi se gândi la Woody, al cărui frate era în închisoare şi probabil avea să rămână acolo.

Îşi parcă bicicleta lângă stâlpul pentru steag şi intră în şcoală la jumătatea primei ore. Avea o scutire scrisă de către mama şi, înmânându-i-o domnişoarei Gloria de la recepţie, observă că aceasta nu zâmbea. Ea zâmbea mereu.

— Ia loc, Theo, spuse ea, arătând cu capul spre un scaun din lemn de lângă biroul ei.

Dar de ce? se miră Theo. Întârziase doar puţin, atât.

— Cum a fost la înmormântare? întrebă ea, continuând să rămână serioasă.

O pauză în care Theo încercă să înţeleagă.

— Poftim?

— Înmormântarea de vinerea trecută, cea pentru care a venit unchiul tău…

— A, acea înmormântare. A fost bine. O adevărată năpastă.

Se uita agitată în jur, apoi îşi lovi buzele cu degetul arătător. „Te rog vorbeşte încet", părea că spune. În apropiere erau birouri cu uşile deschise.

— Theo, aproape că şopti ea, fratele meu a fost oprit aseară pentru că a condus sub influenţa alcoolului. L-au arestat.

Îşi roti ochii în jur pentru a se asigura că erau singuri.

— Îmi pare rău, spuse Theo.

Ştia unde voia să ajungă.

— Nu e beţiv. E om în toată firea, cu nevastă şi copii şi cu o slujbă bună. Nu a avut niciodată probleme şi chiar nu ştim ce să facem.

— Care a fost CAS-ul lui?

— Ce?

— Conţinutul de alcool în sânge.

— A, asta. 0,09. Zic bine?

— Da. Limita este 0,08, aşa că a dat de belea. E la prima abatere?

— Pentru Dumnezeu, da, Theo. Nu e beţiv. Abia dacă a băut două pahare de vin.

Două pahare. Întotdeauna două pahare. Indiferent că era beat, sau că abia se mai ţinea pe picioare, sau că era de-a dreptul agresiv, nimeni nu bea niciodată mai mult de două pahare.

— Poliţistul a spus că ar putea primi zece zile de puşcărie, continuă ea. E atât de jenant.

— Care poliţist? întrebă Theo.

— De unde să ştiu asta?

— Unora dintre poliţişti le place să sperie oamenii. Fratele tău nu va lua zece zile. Va plăti o amendă de şase sute de dolari, îşi va pierde permisul pentru şase luni, va merge din nou la şcoala de şoferi şi, peste un an, dosarul lui va fi curat. Şi-a petrecut toată noaptea în celulă?

— Da. Nici nu-mi pot închipui…

— Atunci gata cu închisoarea. Scrieţi următorul nume. Ea avea deja un pix în mână.

— Taylor Baskin, spuse Theo. El e avocatul care se ocupă de toţi beţivii…

— El nu e beţiv, spuse ea, ceva cam tare. Amândoi se uitară în jur să vadă dacă îi asculta cineva. Nimeni.

— Îmi cer scuze. Taylor Baskin este avocatul care se ocupă de cei care conduc în stare de ebrietate. Fratele dumneavoastră trebuie să-l sune.

Domnişoara Gloria îşi notă.

— Trebuie să ajung la oră, spuse Theo.

— Mulţumesc, Theo. Te rog să nu spui nimănui.

— Nici o problemă. Pot pleca acum?

— Oh, da, te rog. Şi mulţumesc, Theo.

Ieşi grăbit din birou, lăsând în urmă un alt client satisfăcut.

SFÂRŞIT

1 Judecător (în lb. engleză, în original)

2 Martie (în lb. engleză, în original)

3 Joc de cuvinte bazat pe influenţă fonetică – lingură de lemn (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

4 Trupă de muzică rock formată în 1965, renumită pentru lungile sesiuni de improvizaţie la concertele live (n.red.)

5 În original, soup kitchen, în traducere literală „cantina la care se serveşte supă” (n. red.)

6 Show de televiziune cu conţinut juridic, difuzat între 1957 şi 1966 la CBS, apoi între 1973 şi 1974 şi 1985 şi 1995. (n.red.)